

Thảo Nhi

Thương Nhớ Bên Chồng

Tập 1

– Chị Mòn nè!

Bi Bi sà vào Mịn, trên mái tóc cắt búp bê kia là đôi mắt to đen tròn xoc như hòn bi, giọng Bi Bi thì thâm ra vẻ bí mật:

– Anh Đông Thiệu về, thích chưa?

Đôi gò má màu hồng tự nhiên của Mịn vụt đỏ lên, cô cóc nhẹ lên đầu mắng yêu:

– Thì đã việc gì nào, nhóc con?

– Sao không việc gì? Còn bốn hôm nữa đám cưới của chị với anh Đông Thiệu, mà còn làm bộ nha.

Cô bé đưa tay lên lêu lêu Mịn, hai chị em cùng cười. Bi Bi cười lộ hàm răng sún đen sì và cả cái đồng tiền đáng yêu. Bất giác, Mịn nhớ đến mình ngày còn bé. Lúc đó, cô mới sáu tuổi như Bi Bi bây giờ, hàm răng sún đen sì hay bị Đông Thiệu trêu:

– Hàm răng bị sâu ăn chân... ê...

Mịn giận muốn khóc, Đông Thiệu cò quẹt tay lên má cô:

– Chỉ có cái đồng tiền này là thấy thương. Cho anh đi Mòn, không thôi anh xoáy một ngón tay vào là lủng đến răng.

– Xí! Làm sao ngoáy được?

– Thì đợi bé Mòn cười...

Vậy mà đã mười hai năm, Đông Thiệu lên Sài Gòn học hành, bỏ quên cô bạn gái hàng xóm của mình. Bây giờ anh sắp làm chồng của cô. Trớ trêu thay, hôm đám hỏi, Đông Thiệu không về, nhấn là bận thi. Anh không thể nào hình dung ra em đâu, Đông Thiệu. Em đã là một thiếu nữ và trái tim đã biết rung động trước anh.

Trêu chị mà thầy Mìn ngồi thừ ra đó. Bi Bi phụng phịu:

– Chị Mòn...

– Mòn à! Con đâu rồi?

Mìn xô em ra, tay cô dí dí lên trán em:

– Liệu hồn mày ghẹo chị nghen!

– Em cóc sợ, em méc... anh Đông Thiệu.

Mìn sấn tới toan cốc lên đầu con bé một cái cho rõ đầu, nó lém lỉnh le lưỡi chạy biến đi.

Bà Quyên lò dò xuống bếp, thấy Mìn thì gắt:

– Con ở đây mà mẹ kêu nầy giờ không dạ vậy Mòn?

Cả nhà đều kêu Mìn bằng cái tên xấu xí của cô được đặt lúc còn bé, vì khó nuôi loắt choắt...

Mìn chạy đến gần mẹ:

– Mẹ gọi con.

– Ủ. Bên nhà bác Vĩnh gọi con sang làm cái gì đó. Qua đi con, tập làm dâu là vừa, còn có mấy hôm nữa thôi.

Mìn nũng nịu:

– Thôi đi! Bi Bi nói có anh Đông Thiệu về, ai sang đó. Kỳ thấy mờ!

Bà Quyên tròn mắt:

– Mẹ chồng gọi mà mày không qua hả? Liệu hồn à con!

Mìn rụt cổ, cô biết mình phải vâng lời mẹ, nhưng vẫn vùng vầy.

– Kỳ thấy mờ!

– Thay quần áo, ăn mặc cho đàng hoàng rồi đi, mau đi!

– Dạ.

Thoáng nhớ đến Đông Thiệu. Mìn thấy nao nao. Từ lúc biết hai gia đình kết thông gia, Mìn gặp được Đông Thiệu hai lần: Một lần trên hương lộ, Đông Thiệu đi Honda, anh không nhìn thấy cô, mà giá có thấy, chưa chắc hẳn anh đã nhận ra cô. Một lần cô hay tin Đông Thiệu về lúc đang đỡ heo đẻ. Lần ấy cô đã rón rén men lại cửa sổ để nhìn Đông Thiệu cho rõ. Anh vẫn không thay đổi bao nhiêu, vẫn khuôn mặt điển trai, nước da trắng hồng như con gái, đôi mắt sáng dưới hàng chân mày rậm rì.

Mìn chạy vụt vào buồng của mình, rút cái áo bà ba màu tím than ủi sẵn, úớm vào người.

Cô đỏ bừng mặt khi thấy mình hình như đẹp hẳn lên.

oOo

Đông Thiệu nhảy phóc xuống xe, móc túi lấy tiền trà, rồi xách va li bươn bả vào nhà. Vừa vào hè, lễ tra anh định ở Sài Gòn để học, vì năm nay là năm cuối ra trường. Vậy mà thư ông Vĩnh gửi lên, lệnh cho anh về ngay, có chuyện quan trọng và ông đang bệnh nặng.

Ngay chiều hôm đó, Đông Thiệu phải tìm Vy Hà từ già cô. Vy Hà trêu Đông Thiệu:

– Gọi về quê gấp... Bộ cưới vợ hả?

Đông Thiệu giận dỗi:

– Em nói điều không hên không hà. Ba lệnh anh phải về, chắc chuyện tái sản nhà đất thôi.

– Chùng nào anh lên?

– Anh chưa biết nữa.

Vy Hà phụng phịu:

– Anh đi lâu... ở đây hè, sinh viên trọ về hết, buồn thấy mô hà.

Đông Thiệu kéo Vy Hà vào mình, dỗ dành:

– Phải ráng chịu chứ biết sao bây giờ hả em. Yêu anh, em phải biết đợi chứ. Còn một năm nữa thôi, ra trường, chính mình sẽ cưới nhau.

Vy Hà tươi ngay nét mặt, cô hôn một cái vào má Đông Thiệu:

– Anh mà bỏ em, em... tự tử.

– Í! Nói bậy!

Đông Thiệu cảm động ôm chặt người yêu. Không nén được, anh cúi xuống hôn Vy Hà.

– Này! ở trên này không có đi chơi, nhất là cái thằng Nguyên Hậu. Anh mà biết được, anh cắt cổ em đó!

Vy Hà bật cười, úp mặt vào ngực Đông Thiệu. Một buổi tối chia tay tuyệt vời, Đông Thiệu bước nhanh vào sân nhà, mồm huýt một điệu sáo vui tai.

– Í! Cậu Hai về!

Anh Tư giúp việc cho nhà Đông Thiệu. Buông cây cuồng đang làm cỏ, anh reo to lên, chạy ngay đến đỡ va li cho Đông Thiệu rồi vui vẻ:

– Cậu mà về ông với bà vui lắm!

– Nghe nói ba tôi bệnh nặng, hả anh Tư?

– Ôi! Bệnh già ấy mà. Mai mệt một đau, ông gọi cậu về để cưới vợ.

Rồi anh oang oang:

– Cậu thấy không? Sửa soạn hết trơn rồi. Sao hôm đám hỏi, cậu không chịu về?

Đông Thiệu sầm mặt:

– Tôi nói là tôi không chịu cưới vợ Ở quê, vậy mà bà má tôi cũng tiến tới nữa à. Trời đất ơi...

Đông Thiệu giậm chân tức tối. Làm như không thấy vẻ tức tối giận dữ của Đông Thiệu, anh tư thì thâm ra vẻ ví mặt:

– Con Mòn sún răng hồi nhỏ đó, câu nhớ không? Nó vừa hô vừa xấu, đen thu hà.

Đông Thiệu cố moi trí mình ra, anh hoàn toàn quên biến con Mòn, nó không gọi cho anh nhớ gì hết. Mà trời ơi! Ai đòi cho con ăn học ở Sài Gòn, hấp thụ nền văn hoá mới mà cổ hủ, bắt con đi cưới vợ Ở quê không thèm hỏi qua một tiếng. Đông Thiệu chạy nhanh vào nhà, anh không thấy anh Tư đang bụm miệng cười phía sau.

– Con nhỏ đẹp quá trời, cậu chưa thấy đó thôi! Thấy rồi, cậu sẽ mê liền, cậu Thiệu ơi.

– Mẹ!

Đông Thiệu dừng nơi cửa gọi lớn. Bà Vĩnh quay lưng, niềm vui oà vỡ, bà đang rộng vòng tay đón cậu quý tử của mình.

– Con mới về hả Thiệu? Va li quần áo đâu?

– Anh Tư xách ở đằng trước á.

Rồi Đông Thiệu ầm ục:

– Con nói con không chịu cưới vợ mà sao ba má vẫn ép con vậy?

– Đó là do ba con... Mà con Mòn nó giỏi giảo, lại đẹp người đẹp nết, chê gì hả con? Con ra đằng sau nhà coi... đàn heo nhà mình, một tay nó đỡ đó con.

– Con không cưới đâu.

Bà Vĩnh vỗ đầu Đông Thiệu, dỗ dành:

– Đừng có ương bướng, ba con đã quyết định. Sang phòng ba con thăm ông đi.

Đông Thiệu vùng vằng đi sang phòng ông Vĩnh. Không, anh yêu Vy Hà và quyết bảo vệ tình yêu của mình.

– Thừa ba...

Ông Vĩnh nằm nhắm mắt, nhưng không ngủ. Nghe tiếng Đông Thiệu, thì mở mắt ra mừng rỡ:

– Con mới về hả Thiệu? Lại đây con?

– Ba khỏe không ba?

Đông Thiệu kéo ghế ngồi cạnh giường cha, anh chợt xúc động khi nhận ra ông gầy quá.

Hai bàn tay khẳng khiu gầy guộc, ông Vĩnh run run nắm tay con trai.

– Ba nghe mình yếu lắm!

– Ba để co khám cho.

Đông Thiệu mở áo ông Vĩnh để nghe nhịp tim. Tim anh thất lại khi nhìn hình hài cha mình.

Ngày nào là một người đàn ông tráng kiện xông xáo, vậy mà chỉ có bốn tháng anh không về, bệnh tật đã cướp đi của ông tất cả sinh lực và hình ảnh đẹp đẽ ngày nào.

– Ba cứ bị mệt hoài. Già rồi, ăn uống không được bao nhiêu. Chắc là ba không sống được để chờ con cho ba một đứa cháu nội.

Đông Thiệu vụt nhớ đến chuyện cưới vợ cho mình. Nếu lúc này anh bùng nổ tức tối, thì giờ, trước cái mòn mỏi bệnh tật của cha, Đông Thiệu thấy nếu mình cự tuyệt chống lại ông, sẽ làm ông buồn rầu và "đi" sớm hơn... Nhưng mà anh lại phải cột chặt đời vào kẻ mình không yêu ư?

– Hôm đám hỏi mà con không về, ba mong mãi. Còn bốn hôm nữa là đám cưới, con nghỉ hè rồi về nhà đi con. Ở với bố một hai tháng, ba muốn có con trong những ngày cuối đời.

– Bá ơi! Hoãn đám cưới được không ba?

– Không. Làm sao hoãn được hả con?

Ông Vĩnh vụt lấy hơi lên làm mệt, Đông Thiệu hoảng hồn đỡ ông nắn cho cao hơn, rồi trút vài hiọt Cortonin vào ly cho ông Vĩnh uống.

Cơn mệt dịu dần, ông Vĩnh thiếp vào giấc ngủ. Đông Thiệu nhìn cha ôm đầu. Anh chưa chắc đã thực hiện những điều mà cha mình muốn.

Giá mà khóc được, có lẽ Đông Thiệu đã khóc.

oOo

Đông Thiệu uể oải đi xuống bếp. Từ sáng sớm khi ra bến xe đến giờ, anh chưa ăn thứ gì vào bụng, cho đến lúc về nhà, vì rầu vì việc cưới vợ nên Đông Thiệu quên cả đói. Mãi đến bây giờ, khi cái bao tử sôi kêu réo, Đông Thiệu mới nhớ là mình đã nhịn đói gần một ngày.

– Dì Bảy ơi! Con đói quá! Có gì cho con ăn với không?

Bếp vắng hoe, Đông Thiệu bước ra sau.

Cô gái đang nhặt rau răm dưới đất, vọt đứng lên, nhổ rau đồ tung tóe ra đất, áp ứng:

– Dạ, dì Bảy đi chợ mua thêm đồ ăn rồi anh.

Đông Thiệu giật mình lùi lại một chút. Cảm nhận đầu tiên của anh là cô gái rất đẹp, đẹp nhất là đôi mắt to tròn như hạt nhãn đen huyền, hai bím tóc hất đằng sau.

– Cô mới được mẹ tôi thuê vào làm à? Nhà có gì ăn không?

– Dạ có. Bác có biếu nấu cháo gà cho anh, tôi lật rau răm vừa xong.

– Vậy cô múc cho tôi một tô. Đói quá!

Đông Thiệu trở lên nhà, nằm lên võng đưa kéo kệt, chờ đợi. Không đầy năm phút cô gái bung lên một cái mâm với tô cháo bốc khói nghi ngút, một đĩa thịt gà trộn rau răm với bắp chuối. Mùi rau răm làm Đông Thiệu nuốt nước miếng, anh nhảy xuống võng lại ngồi vào bàn, múc cháo vào chén. Rồi cứ thế, anh ăn một mình không quan tâm đến ngoại vật bên ngoài. Món gà trộn ngon, nhưng mà cay quá, làm Đông Thiệu hít hà.

– Bộ... cay lắm hả?

Đã có "năng lượng", Đông Thiệu nghe tỉnh người, anh giật mình ngẩng lên. Thì ra cô gái này giờ cũng chưa đi, đang đứng quan sát anh. Đông Thiệu bỗng ngượng ngập. Chữa ngượng ngập của mình, Đông Thiệu lên tiếng... sai:

– Cô lấy giùm tôi ly nước! Cay muốn chết. Cô làm hả?

– Dạ... tôi không biết anh ăn cay không được.

Đông Thiệu cầm một cái đùi gà nhai tiếp, cô gái lui ra mang đến cho Đông Thiệu ly nước lọc và đặt lên bàn.

– Cô có đi làm gì thì đi làm đi, tôi ăn xong sẽ mang xuốp bếp.

– Dạ.

Đã no, Đông Thiệu uống cạn ly nước. Lần đầu tiên anh ăn được tô cháo quá ngon, nhưng lòng anh thì đang u hoài. Mới xa Vy Hà, anh đã nhớ, vậy mà anh phải xa vĩnh viễn để đi cưới vợ... Ôi! Cái tục lệ gì quái ác, Đông Thiệu không ngờ là mình bị vướng vào.

Vô trăn mã, Đông Thiệu chỉ nhớ được bé Mòn là co bé tròn như hạt mít, mắt thì to...

Phải rồi, nó có hàm răng đen xì, anh thường trêu: hàm răng bị sâu ăn chân, hàm răng đen thui.

– Nãy giờ, con có thấy con Mòn vợ con ở đây không Thiệu?

Đông Thiệu cau mày lắc đầu:

– Con không thấy gì cả.

– Chắc là nó đã về bên nhà, sao nó không ở đây kìa? Mẹ muốn hai đứa gặp mặt sau. Đông Thiệu muốn nói với mẹ là anh không cần phải biết mặt cô vợ nhà quê của mình, anh sẽ nhắm mắt đêm ấy cho vui lòng cha. Sau đó, anh sẽ tìm cơ lên Sài Gòn ở. Ông bà chọn thì cô ta sẽ ở với ông bà, anh không phải có nghĩa vụ đối với cô ta. Không biết mặt mà chịu ung... Hừ! Có mà ăn của. Đông Thiệu đứng lên:

– Con lấy cháo mẹ ăn.

– Thôi để mẹ, để mẹ đi vòng ra ngoài coi coi Mìn nó còn ở đây không, kêu nó vào ăn cháo luôn, cháo nó nấu đó.

Đông Thiệu làm thinh. Bà Vĩnh đi ra ngoài một lúc quay vào cầu nhàu:

– Con nhỏ này kỳ thiệt. Đi về mất tiêu, không ở lại mà ăn rồi hăng về.

– Thì mặc kệ cô ta, hơi đâu mà mẹ lo. Với con, thì Mòn... có lạ gì đâu, mà phải gặp với không gặp hả mẹ.

Bà Vĩnh lấy tô cháo đi xuống bếp, rồi trở lên với một đĩa thịt gà trộn gỏi:

– Con ăn thêm?

– Con ăn rồi, mẹ ăn đi, Mẹ nè!

– Gì?

– Mẹ cho con ngày mau trở lại Sài Gòn một hôm, con dọn dẹp lại phòng trước khi ở lại đây lâu. Với lại, con phải lấy sách về học, ném sau ra trường rồi.

– Rồi con định chừng nào đi?

– Dạ, khuya nay.

– Ừ hự, nhà công việc bề bộn lắm nghe con. Sắp đến ngày cưới của con, ba con thì đâu rề rề hoài. Mẹ có một mình...

– Con đi một ngày thôi mẹ.

– Ừ, đi đi rồi về nhanh nghe con. Mẹ già rồi có một mình con. Sang năm ra trường or62i về đây, đừng ham ở Sài Gòn. Vợ thì con có thể cưới thêm, chứ cha mẹ chết rồi, không ai thay thế được đâu.

– Dạ.

Đông Thiệu rầu rĩ đi lên nhà, bao nhiêu mơ ước tương lai xay đắp với Vy Hà tàn lụi như chiếc bóng bay. Ôi! Anh thù ghét tục lệ, thù ghét người con gái có cái tên Mòn chen vào cuộc đời anh. "con vợ ba mày cưới cho mày đen hù, vừa xấu vừa hô". Chỉ nghe anh Tư nói thôi, Đông Thiệu đã muốn lên cơn sốt. Rồi đây cái thói quê mùa vụng về dốt nát của

cô ta, làm sao chịu cho nỗi đây hả trò?

Đông Thiệu mở toang cánh cửa sổ. Đêm đang dần buông xuống một màu tối nhờ nhờ. Tiếng ếch nhái ễnh ương bắt đầu tấu ỉnh oi một điệu nhạc buồn ở nhà quê. Gió Lào xào bên ngoài. Đông Thiệu nghe nhớ quay quắt bờ môi Vy Hà, vòng tay ấm áp và đôi ngực mềm mại của cô.

Ta phải mất tất cả ư? Không, Đông Thiệu rên lên bất lực. Đêm không mau sáng đi, cho anh gặp lại Vy Hà. Đêm hôm qua vào giờ này, cô nằm trong lòng anh như con mèo nhỏ, và anh đã hôn cô hoài mà không biết chán.

oOo

– Vy Hà!

Vy Hà xụ mặt khi thấy Nguyên Hậu chặn mình lại. Cô không thể nào chịu được cái con người này, nhìn thì như muốn đốt cháy người ta, ăn mặc thì bụi như là dân bụi đời chính tông.

– Cho anh vào nhà thăm em, được không Vy Hà?

Vy Hà dấm dăng:

– Vào làm gì? Mẹ tôi khó lắm.

– Vậy đi uống nước với anh, được không?

– Tôi không khát!

Nguyên Hậu sầm mặt cay đắng:

– Nếu là thằng Đông Thiệu, em không từ chối phải không? Người ta là bác sĩ sắp ra trường. Vy Hà! Em tàn nhẫn lắm!

Vy Hà lạnh nhạt lách mình qua đi thật nhanh. Cô khó chịu và ghét ghê gớm cái con người dai nhách kia. Người ta không yêu thì thôi, theo dai như đĩa đói. Chợt... Vy Hà reo to lên, cô chạy về phía trước.

– Anh! Sao trờ lên liền vậy? Ba sao rồi?

Đông Thiệu cảm động ôm ghì người yêu. Chỉ cần thấy cô và trông thấy gương mặt mừng hớn hở của cô, là Đông Thiệu thấy mình quên biến đi mất những lo buồn.

– Em đi đâu, Vy Hà?

Vy Hà liếc Nguyên Hậu, hấn còn ngồi yên trên chiếc Honda của mình, nhìn cô và Đông Thiệu. Lòng Vy Hà hả hê vô cùng cô hát mặt lên như ngằm bảo: "Anh thấy chưa nào? Tôi đã có người yêu, mau mà cút xéo đi!"

Nguyên Hậu không phải không thấy. Cấn mạnh môi, đập mạnh máy xe, anh hần học phóng đi.

– Em quên lời anh dặn rồi hả, Vy Hà?

Vy Hà phụng phịu:

– Hần chặn đường em chứ bộ. Em vừa bỏ đi thì thấy anh. Nhớ anh quá hà!

– Mình đi về nhà đi em.

– Anh trở lên luôn hả?

Lời của Vy Hà nhắc Đông Thiệu trở về thực tại.

Đông Thiệu quay đi, nên tiếng thở dài:

– Anh lên lấy một ít sách... anh phải ở dưới hơi lâu... ba đau dữ lắm.

Vy Hà nép vào vai người yêu, cô siết nhẹ tay Đông Thiệu như muốn chia sẻ nỗi buồn với người yêu. Họ về đến nhà, Vy Hà mở toang cánh cửa.

– Mẹ đi Tiền Giang rồi. Sinh viên trọ chủ nhật về nhà hết trơn. Em ở nhà một mình, sợ ma thí mồ.

– Có anh, đừng thèm sợ!

– Anh còn... nguy hiểm hơn cả ma.

Đông Thiệu cười hì hì, leo lên thang gác vào phòng của mình. Mở rộng cửa sổ, nắng chiều vàng vọt rọi vào,. Buổi chiều đẹp quá! Đông Thiệu soạn quần áo đi tắm. Anh huyết sáo vang. Đông Thiệu muốn quên hết để ở bên người yêu lần cuối cùng.

– Anh ăn gì chưa, Đông Thiệu?

– Chưa. Tắm xong, mình đi ăn cơm. Mẹ anh mới cho tiền, nhiều lắm!

– Em đặt bếp điện rồi, ở nhà ăn còn thích hơn.

Đông Thiệu choàng khăn lông trên cổ, định vào nhà tắm... Nhưng mà... Vy Hà "ngon" quá. Cô mặc bộ đồ sọc thun, sọc carô dễ thương quá, không thể nào không nựng cô một cái. Đông Thiệu với tay kéo Vy Hà vào mình thì thắm:

– Nhớ em quá! Anh chưa hôn em cái nào.

Vy Hà ngoan ngoãn để Đông Thiệu hôn, rồi đẩy Đông Thiệu ra:

– Đi tắm đi ông. Người ngợp bụi với mồ hôi không hà!

Đông Thiệu buông Vy Hà, chạy ào vào nhà tắm. Anh vừa bắt gặp qua cái cổ áo trề rộng cô là đôi ngực nguyên trinh... Đông Thiệu dội nước ào ào để hạ cái hoá... bậy bạ của mình. Ta sắp có vợ và hôm này phải từ già... Cặp mắt kia sẽ sưng nước mắt, tim Đông

Thiệu thất lại...

oOo

Vy Hà dọn cơm ra bàn. Một đĩa thịt bò xào củ hành, tô canh su chỉ có hai món. Cô kiêu cách mở tủ lạnh lấy hai lon bia Tiger đưa lên cao:

– Mẹ đi vắng hôm nay em làm bà chủ nhà, đãi anh một lon bia. Một lon thôi nhé! Ăn thịt bò xào, không có bia không ngon.

– Em dám uống bia hả Vy Hà?

Vy Hà vênh mặt:

– Sao không dám? Em uống bia sợ còn "suya" hơn anh, không có đồ mặt như anh đâu.

Cả hai ngồi vào bàn ăn, họ thấy mình thật hạnh phúc như một đôi vợ chồng chăm chút gấp thức ăn cho nhau. Thịt bò ngon quá, cả bia cũng ngon và ngon hơn là nụ cười và sóng mắt Vy Hà. Đông Thiệu quên là mình đang sắp nói lời từ biệt, phụ bạc cô.

Men bia làm hai má Vy Hà đỏ và mắt như sáng hơn. Còn Đông Thiệu, mắt anh đỏ rần, máu nóng dồn lên mặt tạo một cảm giác rần rất khó chịu. Họ đã ăn xong bữa cơm, nhưng Đông Thiệu không thể nào dứt được mắt mình rời Vy Hà. Cô đứng khom người thu dọn chén đĩa, cái áo rộng lại trễ ra, bày trợn một vùng ngực trắng nõn nà kêu gọi... Đông Thiệu kéo mạnh cho Vy Hà ngã vào mình, cô nguýt anh:

– Bể chén hết...

Đông Thiệu đã hôn nghiền lên đôi môi cô, nụ hôn tham lam cuồng nhiệt. Vy Hà không chống lại, cô buông thả mình theo cảm giác... Cho đến khi tay Đông Thiệu tham lam, thì cô ôm ghì lấy cổ anh.

Đông Thiệu run lên, anh không còn tự chủ. Anh bế bổng Vy Hà lên đi lại đi-văng gần đấy. Họ quần lấy nhau, trao nhau những nụ hôn và ve vuốt tuyệt vời...

Đông Thiệu buông Vy Hà ra, anh cúi xuống đất nhặt áo của cô lên. Vy Hà bẽn lẽn nhìn Đông Thiệu. Ôi! Ta đã... làm cái việc điên cuồng nhất!

– Anh...

Vy Hà đã tê chĩnh trở lại, cô ôm đầu Đông Thiệu ngã vào ngực mình:

– Em không tiếc, sao anh lại sợ?

– Một năm nữa mới ra trường... anh ân hận là không biết giữ gìn cho em.

– Em không buộc anh cưới liền đâu. Em sẽ chờ anh học hết năm nay.

Đông Thiệu xúc động nghẹn ngào ôm chặt người tình. Giây phút này, lòng anh rối bời.

Anh không thể nhẫn tâm nói lời từ biệt, anh sắp cưới vợ khi vừa cướp đi của cô đời con gái.

– Yêu anh đừng buồn... và gắng chờ anh nghen, Vy Hà.

– Em sẽ chờ anh.

Vy Hà gồi đầu lên vai người yêu vẽ lên tương lai tốt đẹp, có cô và Đông Thiệu. Đông Thiệu vùi đầu vào mái tóc người tình, anh sợ Vy Hà đọc được điều gian dối trong mắt anh. Anh yêu Vy Hà, nhưng tất cả mọi việc xảy ra ngoài suy nghĩ của anh.

oOo

Đông Thiệu bịn rịn mãi với Vy Hà, rồi cũng phải về quê. Sự vắng mặt của mẹ Vy Hà đã cho họ những giây phút thần tiên của hai kẻ yêu nhau vừa nếm qua trái cấm ngọt ngào của tình yêu. Lần đi này của Đông Thiệu, Vy Hà bật khóc, mắt cô đầy lệ, Đông Thiệu cứ dỗi dành mãi.

Về đến đầu ngõ, Đông Thiệu hồi hộp thấy nhà đông đúc, tấm bảng "Lễ Tân Hôn" treo ngạo nghễ. Đông Thiệu cúi đầu. "Nếu Vy Hà biết, cô đau khổ biết bao."

– Trời ơi, cậu Thiệu! Bà đang khóc bù lu bù loa. Cậu đi Sài Gòn gì mà không chịu về.

Đông Thiệu biết mình có lỗi, không dám nhìn ai. Anh chạy nhanh về nhà.

– Con muốn giết mẹ, hả Thiệu?

Bà Vĩnh ôm chầm Đông Thiệu khóc oà.

Đông Thiệu đứng đờ ra, ông Vĩnh ngồi một góc:

– Ba không ngờ con tệ như vậy, Thiệu ạ.

– Con... con bận việc ở trường, thua ba.

Ông chú Đông Thiệu đẩy vai Đông Thiệu:

– Mặc quần áo vào đi. Sắp đến giờ rồi cháu, không được trễ.

Ông xỏ chiếc áo dài the màu xanh trông vào người Đông Thiệu:

– Sáng giờ, cả nhà đều lo cháu không về. Mà nếu cháu không về thiệt, chắc ba cháu không sống nổi đâu Thiệu.

Mọi người thúc hồi, mỗi người một tiếng, Đông Thiệu làm theo như cái máy. Anh để cho bà mợ đội khăn đóng, sắm sửa cho mình, rồi lúi anh ra ngoài.

Hai nhà gần nhau, nên đám cưới đi bộ, Đông Thiệu khỏ sở trong bộ áo dài khăn đóng, tay bụng quả tráp, người hai bên trò khen Đông Thiệu theo học ở Sài Gòn, mà vẫn hiếu thảo theo nề nếp cha mẹ đặt ra. Đông Thiệu không có thì giờ để suy nghĩ và nhớ Vy Hà.

Pháo nổ giòn trước tấm bảng "Lễ Vy Quy", nhà trai được quyền bước qua cổng. Đông Thiệu làm theo chỉ dẫn của ông mai nhất nhất... Cô dâu vén màn bước ra, áo cưới hồng, đầu vẫn khẳm Đông Thiệu ngần người... Anh đã nhận ra vợ mình, cô bé Mòn là cô gái hôm nọ đã múc cháo gà cho anh. Ôi! Tự nhiên Đông Thiệu ngượng chín người. Hôm ấy, anh coi Mòn như cô gái làm công, ăn tự nhiên và còn sai rót nước. Đông Thiệu chỉ muốn độn thổ vì mắc cỡ.

"Con bé Mòn đen thui, vừa hô vừa xấu". Đông Thiệu cắn môi. Đúng là anh Tư trêu anh cái điều ngược lại. Tại sao hôm đó, anh không chịu nghe lời mẹ sang thăm Mòn một chút chứ?

Trong chiếc áo cưới màu hồng, Mòn đẹp lộng lẫy. Ôi! Anh đã yêu Vy Hà... Mịn e ấp cúi đầu khi thấy Đông Thiệu vừa đeo nhẫn, vừa ngẩng đầu nhìn mình. Cô đang thầm thích thú vì thấy đôi mắt mở to ngạc nhiên của Đông Thiệu. Anh đã nhận ra em chưa? Con bé Mòn ngày xưa, anh đòi lấy tay soi thùng đồng tiền trên má?

oOo

Bây giờ thì chỉ còn Đông Thiệu và Mịn trong căn phòng của anh. Tiệc cưới tàn, Đông Thiệu đứng lặng nơi cửa nhìn vợ. Phải công nhận là Mịn rất đẹp nếu so với Vy Hà. Đông Thiệu không muốn so sánh. Làm một cuộc so sánh xem ra tàn nhẫn quá. Cô không có nét bạo dạn và quyến rũ như Vy Hà. Nhìn cô, người ta có thể liên tưởng đến một cái gì tinh khiết mong manh nhất.

Mịn cũng nhìn lại chồng. Cô cúi đầu e lệ khi thấy Đông Thiệu cứ nhìn mình.

– Sao hôm đó lấy cháo gà cho anh, em không chịu nói vậy Mòn? Em làm anh lầm em với người làm.

Mịn chớp mắt xúc động. Anh gọi cô bằng cái tên Mòn xấu xí của cô, nhưng mà cô thích nghe.

– Anh không thể hình dung nổi em, vì mười mấy năm rồi còn gì. Với lại, anh Tư nói em vừa hô vừa xấu vừa đen. Anh hình dung ra em... Nhưng mà em đẹp quá Mịn à!

Mịn mắc cỡ đứng vò chiếc áo. Cô vẫn chưa thay áo cưới, màu hồng phơn phớt trên má, hai ngọn bạch lạp cháy bập bùng. Đông Thiệu tiến đến trước mặt Mịn. Cô mở to mắt nhìn anh, môi nở nụ cười.

Đông Thiệu muốn ngộp thở, anh đã nhận ra cái lúm đồng tiền duyên dáng và nụ cười trẻ thơ. Không dần được, anh kéo nhẹ cô vào ngực mình, hôn nhẹ lên đôi má lúm đồng tiền

ấy.

Mịn run lên trong vòng tay Đông Thiệu. Đụng chạm lần đầu tiên lại là nụ hôn và bờ môi mềm ẩm của anh, trên má cô ấm áp dịu dàng. Giây phút này, Đông Thiệu hoàn toàn quên, Vy Hà.

– Anh... thay áo giùm em.

– Đừng...

Mịn mắc cỡ vùng ra, cô chạy vào sau tấm màn chắn. Đông Thiệu ngây ngất, anh có cảm giác như mình là một vị anh hùng vừa đi chinh phục trở về. Mịn trở ra với bộ đồ lụa màu trắng, trông cô xinh xắn và duyên dáng như con búp bê.

– Anh cũng nên thay quần áo ra đi.

Đông Thiệu dìu Mịn đến bàn mà bà Vĩnh cho đặt từ bữa giờ. Trên ấy là hai cái ly, một bầu rượu và hai chén chè lo vò những viên. Một thứ chè nếp không có nhân, người ta gọi là chè hỉ dành cho những cặp vợ chồng ăn trước giờ động phòng.

Đông Thiệu rót rượu ra ly, mùi rượu thơm ngát. Anh đưa ly vào môi vợ. Mịn nhắm mắt uống cạn. Chút rượu nồng nồng cay cay, làm cho đôi gò má cô càng thêm hồng, đôi mắt đen to chớp chớp. Mịn như một bức tranh đồng quê tuyệt đẹp.

Đông Thiệu thoáng nghĩ đến Vy Hà. Lẽ ra anh nên gặp Mịn, có lẽ anh sẽ không đi tìm Vy Hà. Giờ đây, anh yêu Vy Hà, nhưng... anh không thể nào không yêu một bông hoa đầy hương sắc trinh nguyên đang là của mình.

– Hồi trước, anh bảo em có hàm răng đến dứa, hàm răng sâu ăn chân...

Đông Thiệu bật cười, kỷ niệm thơ dại vụt sống lại trong anh. Anh cúi xuống thì thầm vào tai vợ:

– Còn em ngày ấy như cái hạt mít.

– Ừ... ừ...

Mịn nũng nịu ngã vào vai chồng, giọng cô nhỏ xíu:

– Anh đi Sài Gòn học, trên ấy vui nên anh quên em. Còn em thì cứ mỗi lần anh về thăm nhà, em len lén nhìn theo hoài.

– Vậy nữa à?

Đông Thiệu thích thú hôn lên mắt vợ:

– Vậy em có thương anh không, Mòn?

– Còn phải nói nữa.

Mịn xấu hổ lấy tay che mặt.

– Anh thì... chẳng bao giờ thêm để ý đến em, nhất là hôm ăn cháo gà. Em vẫn chưa quên cái tách xấu đối của anh.

Mịn cười khúch khích. Đã có rượu lại uống thêm hai chung rượu tình, Đông Thiệu nghe cơ thể mình rạo rực. Anh kéo tay che mặt Mịn, cúi xuống thật gần. Trông đôi mắt đen tròn, Đông Thiệu nhận ra hai ánh nền lung linh và đôi môi cô thật quyến rũ. Anh cúi xuống...

Bế bỗng cô lên, anh bước những bước chân gấp gấp lại giường. Mịn e ấp xinh xắn như một cánh hoa lài. Đông Thiệu quên hết.

Đèn sáng mờ mờ. Mịn đã ngủ thật say, trông cô như đứa trẻ, Đông Thiệu thờ người ngắm vợ.

Em đáng yêu lắm Mịn và anh biết sẽ làm khổ em, vì cùng một lúc anh có hai người phụ nữ trong cuộc đời mình. Chính anh đã vụng về gây ra. Em thơ ngây và lành như một chú thỏ non. Vy hà sâu sắc ương ngạnh hơn em. Hôm qua, anh không có can đảm chia tay Vy Hà. Và hôm nay, khi em bày tỏ tình yêu của em với anh, nhắc nhở lại bao kỷ niệm thơ ấu, anh chợt thấy như mình sống lại thời niên thiếu và anh đã tham lam, biến em ngay thành sở hữu của mình. Anh yêu em, Mònạ.

Đông Thiệu trườn tới hôn nhẹ lên má vợ.

Mịn giật mình mở mắt, phản ứng đầu tiên là cô ôm lấy ngực mình rồi nhìn chồng. Thấy Đông Thiệu nhìn mình cười, Mịn càng thêm xấu hổ. Cô cuống quýt tìm chặn đắp.

Đông Thiệu dịu dàng ôm cô:

– Chúng mình là vợ chồng mà.

Mịn úp mặt vào ngực chồng. Vòng tay ấm áp mạnh mẽ của anh, làm cô xúc động rụt rè em lấy cổ chồng.

oOo

Ánh sáng xuyên qua khe cửa, những tia nắng yếu ớt của một ngày đang đến. Đông Thiệu giật mình thức giấc, anh đưa mắt tìm Mịn. Chỗ nằm của cô còn âm ẩm, chứng tỏ Mịn mới rời khỏi giường. Dấu vết trinh nguyên trên mặt nệm... Đông Thiệu thở dài. Vy Hà cũng cho anh những gì trinh nguyên của cô. Đông Thiệu ôm đầu mình, anh không biết mình nên vui hay buồn đây?

Cánh cửa gỗ kêu nhật nhẹ, nhưng cũng đủ để Đông Thiệu biết Mịn vào. Anh quay ra và

dang rộng tay đón:

– Say dậy sớm vậy, bé Mòn?

– Sáng rồi anh. Ngủ trễ, người ta cười chết.

Nụ cười đầu ngày của Mịn duyên dáng quá. Đông Thiệu kéo cho Mịn ngả trên ngực mình, anh hôn co.

– Ngủ dậy, không thấy em... ghét ghê!

Mịn sung sướng nằm im trên ngực chồng. Cô đã có một đêm hạnh phúc vì được yêu.

– Sáng nay, em muốn đi đâu?

– Mẹ bảo mình về thăm ba má.

– Ừ, anh quên phải đi nhà "nhị hỉ phản bá" chứ! Anh mà quên, mẹ chửi tắt bếp.

Đông Thiệu vượng vai ngồi dậy. Mịn mở tung cánh cửa sổ cho sáng. Gió ban mai lùa theo cả hơi sương vào phòng mát lạnh. Mịn âu yếm:

– Em có pha nước ấm ngoài kia.

Rồi cô thu dọn lại giường. Những dấu màu hồng làm cô đỏ mặt nhìn Đông Thiệu, anh cũng cười nhìn cô. Mịn quay đi. Chưa bao giờ Đông Thiệu thấy tim mình rạo rực như lúc này. Mịn đẹp quá và anh muốn... cắn cô một cái cho rõ đau mới vừa... cái thương.

Đông Thiệu có những ngày trăng mật hạnh phúc tuyệt diệu, anh quên đi Vy Hà.

Một tháng trôi qua lặng lẽ, niên học đã tới, Đông Thiệu vẫn chưa muốn về Sài Gòn, đúng hơn anh sợ đối diện với Vy Hà.

Anh Tư vừa tưới cây, vừa chọc Đông Thiệu:

– Bộ hôm đó, cậu tin lời tôi sao, cậu Thiệu?

Đông Thiệu dứ nắm đấm về phía anh Tư đe dọa:

– Anh liệu hồn anh! Bởi vậy khi đụng Mòn dưới bếp, tôi không nghĩ là cô ấy. Đến khi gặp trong ngày cưới, quê muốn chết!

Anh Tư cười hì hì:

– Bây giờ thì cậu không muốn xa ti ti nào để về Sài Gòn, phải không?

Mịn lò dò ra tới, cô đỏ mặt nguýt Tư.

– Anh Tư... phá lắm nha!

– Nhưng mà cô có công nhận là cậu Thiệu cưng cô quá trời không? Nào là không cho xách nước, đi chợ cũng phải đưa đi, rồi đội nắng chở về.

Đông Thiệu vỗ vai anh Tư, đe:

- Tôi không chọc anh thì thôi nha.
- Tụi tui hai, ba đứa con rồi, đâu bằng vợ chồng mới như cậu, cậu Thiệu.

Mịn quay sang chồng:

- Mẹ gọi anh vào nhà.
- Vậy hả?

Đông Thiệu khoác vai vợ đi vào nhà. Mịn vẫn chưa quen với những lối bày tỏ tình yêu quá mới của Đông Thiệu, cô đẩy ra:

- Anh kỳ ghê! Anh Tư... cười cho.
- Mình là vợ chồng mà.

Anh lại ôm cô sát vào mình âu yếm:

- Mẹ gọi anh chi vậy?
- Mẹ nói anh có thư. Chắc là thư ở Sài Gòn kêu nhập học, phải không anh?
- Có lẽ thế...

Bà Vĩnh đang sẫm soi lá thư chưa bóc của Đông Thiệu. Thấy Đông Thiệu, bà đưa thư ra:

- Con có thư ở Sài Gòn. Sắp nhập học rồi, phải không con?

Đông Thiệu biến sắc khi nhận ra nét chữ của Vy Hà, may mà bà Vĩnh và Mịn đều chưa bóc thư. Đông Thiệu lấy phong thư xếp bỏ vào túi.

- Sao con không đọc, xem người ta nói gì trong đó?
- Không cần đâu mẹ. Con đã biết ngày khai giảng, có đi trễ một hai hôm cũng được.
- Đừng như thế con ạ! Mẹ biết con không nỡ rời xa xon Mòn. Nhưng con cứ đi, một tháng về cũng được.

Đông Thiệu liếc vợ, thấy Mịn đang nhìn mình thì cười với cô. Mịn bảo nhỏ:

- Mẹ đã nói như vậy thì anh cứ đi. Ba cũng khoẻ rồi, việc nhà có em rồi.

Bà Vĩnh gạt đầu ra vẻ bằng lòng. Đông Thiệu đứng lên:

- Vậy, con đi chuẩn bị đồ.

oOo

Sài Gòn, ngày...

Anh yêu!

Đã sắp đến ngày khai giảng năm học, sao anh chưa chịu lên vậy? Em đang mong anh từng ngày. Nhớ anh quá! Ba đã khoẻ chưa anh? Em sốt ruột quá, muốn đi tìm anh ghê, nhưng sợ mẹ la, với lại dạo này... em đau hoài.

Em không biết có nên báo tin cho anh biết hay không vì anh về quê lần này lâu quá... hẳn là ba đau nhiều, nhưng em tin sẽ vui, anh Thiệu ạ. Em có thai hơn tháng rồi và đang đợi sắp xếp chuyện chúng mình."

Đông Thiệu gấp nhanh lá thư, mồ hôi anh rịn ướt cả áo, một cơn sợ hãi tràn ngập đến làm anh chói với run rần.

Trong hơn một tháng xa Sài Gòn bên người vợ mới cưới, anh không hề nghĩ đến Vy Hà. Cô có thai, một điều quá khủng khiếp với anh.

– Anh!

Mịn đẩy cửa phòng bước vào. Đông Thiệu nhét nhanh lá thư vào túi quần, tươi cười với vợ:

– Có chuyện gì vậy?

– Để em xếp quần áo vào va li. Anh ra ăn cơm với ba má đi.

– Em cũng ăn nữa chứ.

– Dạ.

Lòng Đông Thiệu rối như tơ vò, nét bơ phờ

Hiện ra trên gương mặt anh. Mịn tinh ý nhận ra ngay, cô đặt tay lên trán chồng:

– Anh không khoẻ hả?

Đông Thiệu kéo cho Mịn ngồi lên đùi mình, rồi giấu mắt vào tóc cô:

– Em thương anh không Mịn?

Mịn gật đầu ngược nhìn chồng, Đông Thiệu bối rối:

– Anh đi... em buồn không?

– Xa anh thì phải buồn rồi. Nhưng anh đi học mà, rồi anh lại về, có gì đâu. Anh thường nói với em: mình là vợ chồng mà.

– Đầu niên học, anh rất bận rộn, em đừng buồn... khi anh lâu về hay không viết thư cho em nha.

– Dạ.

Đông Thiệu cúi xuống hôn vợ, anh muốn dùng tình yêu của mình bù đắp cho cô, vì anh biết bao nhiêu khó khăn đang chờ anh ở Sài Gòn, và anh sẽ để cô vò vố đợi chờ.

– Mình ra ăn cơm đi anh, ba mẹ đang chờ.

– Anh không muốn rời em tí nào cả, Mịn ạ!

Mịn cảm động, lần đầu tiên cô ôm mặt Đông Thiệu và thật xúc động hôn lên trán, lên môi

anh, thỏ thẻ:

– Em thương anh nhiều lắm!

Đêm nay, đêm cuối cùng Đông Thiệu ở bên Mịn, ngày mai anh phải trở lại Sài Gòn để tiếp tục đèn sách. Mịn gồng đầu lên cánh tay chồng, cô nhìn vào mắt Đông Thiệu:

– Thư hồi sáng nói gì mà anh có vẻ lo nghĩ vậy?

Đông Thiệu giật mình tránh ánh mắt cô:

– Anh có lo nghĩ gì đâu. Anh chỉ buồn vì phải bỏ em lại đây thôi.

– Bỏ phận em là phải thay anh lo cho ba má, anh đừng lo cho em.

– Em... có muốn xem lá thư hồi sáng gửi cho anh không?

Mịn mỉm cười, ánh đèn mờ mờ, nhưng Đông Thiệu vẫn thấy được hai lúm đồng tiền trên má vợ mình:

– Thư của anh mà! Em không tìm hiểu quan hệ của anh đâu, chỉ cần anh yêu em và không bỏ em là được rồi.

– Làm sao anh bỏ em cho được, khi giữa chúng mình có bao kỷ niệm thời thơ ấu và nghĩa vợ chồng hả, bé Mòn?

– Em... muốn có được với anh đứa con. Em yêu anh. Anh có biết, em luôn có tâm niệm anh là một vị thần linh cao cả của em?

– Trời ơi! Mòn...

Đông Thiệu kêu lên nghẹn ngào, cô đặt anh ở địa vị cao quá, mà anh thì đang lừa dối cô. Nếu cô biết đêm nay anh nằm cho cô gồng đầu, nói với vô bao nhiêu câu yêu thương, nhưng ngày mai xa rời cô, anh lại có người đàn bà khác cho mình, thì thần tượng anh sụp đổ trong cô. Anh ôm ghì cô vào lòng:

– Đơn giản anh chỉ là chồng của em, đừng đặt anh ở địa vị cao quá. Ngày nào đó em sẽ thất vọng, khi thấy anh cũng như bao nhiêu người tầm thường khác, nhiều tính xấu, tham lam và ích kỷ.

– Không...

– Trước khi cưới em, anh đã quên biến đi mất hình ảnh cô bé Mòn và cho đến đêm tân hôn, anh mới nhận ra em. Em đã chinh phục anh bằng sắc sẹp cũng có, mà bằng cả sự dịu dàng, nhu mì đối với anh... em xứng đáng lắm Mịn. Còn anh...

Mịn đặt một ngón tai lên môi chồng, phụng phịu:

– Bao nhiêu đó thôi, đủ cho em thương anh hết cuộc đời của mình.

Cô rụt rè áp môi mình vào môi chồng, nụ hôn vụng về. Đông Thiệu thương quá, anh hôn cô bằng tất cả tình yêu và sự dịu dàng của mình.

Đêm thật nồng nàn huyền diệu, Đông Thiệu vuốt ve lên những đường nét hân quen trên cơ thể vợ. Anh muốn biến cô thành cô bé tí hon bỏ vào túi mình, để cô luôn luôn bên anh.

Mịn dậy thật sớm. Cô lui cúi nấu cho Đông Thiệu miếng cơm nóng chắc bụng để đi.

Đông Thiệu thức giấc, thấy vắng Mịn vội đi tìm. Anh bật mắt cô, Mịn cười khúc khích:

– Em biết là anh rồi. Bàn tay anh và mùi hương của anh.

Đông Thiệu hôn lên má vợ, cắn nhằn:

– Em phải cực khổ chi vậy. Anh mua đỡ một ổ bánh mì ăn cũng được.

– Không được đâu. Em biết anh xấu tính đối. Không nhớ hôm đó cầm củi ăn cháo gà, không... thèm nhìn người ta.

Rồi cô vuốt mũi anh, tinh nghịch:

– Đàn ông thì không bao giờ ăn vặt trên xe, em biết như vậy. Anh ngồi xe một lèo lên tới Sài Gòn đói meo.

Đông Thiệu cười, cắn vào má vợ:

– Biết hết trơn. Lo xa... cực lắm đó bé!

– Em thích được lo cho anh. Một chút anh đi rồi, em có còn lo cho anh được nữa đâu.

Giọng của cô mang âm hưởng nước mắt. Đông Thiệu sững sờ... một giọt nước mắt trào ra má. Đông Thiệu xúc động siết Mịn vào mình:

– Đừng em... đau tim anh mà!

Mịn cười gượng gạo:

– Em có muốn khóc đâu, mà cứ nghĩ ngày mai em sẽ không có anh bên cạnh em buồn quá hà.

– Nào! Cơm chín chưa? Dọn ra hai vợ chồng mình ăn.

– Dạ, chín rồi anh. Cũng sắp năm giờ sáng, chuông chùa công phu rồi đó.

Đông Thiệu cố ấn chén cơm cho vừa lòng Mịn. Anh muốn cô vui mà tiễn anh đi. Bà Vĩnh cũng lục đục dậy nhắc nhở Đông Thiệu đủ thứ. Nào mang theo áo ấm, khăn mặt, dầu... đủ điều. Đông Thiệu nhăn mặt.

– Mẹ làm như con là con nít.

Bà Vĩnh đổi:

– Tôi quên cậu mới cưới vợ.

– Mẹ...

– Mìn đừng buồn nghe con. Nó lớn vậy chứ đẽnh đoảng lắm.

Đông Thiệu trêu:

– Mẹ chê con, không khéo Mìn cười con.

Bà Vĩnh ca cẩm rồi bỏ đi. Mìn bấm chồng:

– Anh lên thăm ba tí đi.

– Ừ.

Đông Thiệu lên phòng ông Vĩnh, ông còn ngủ. Đông Thiệu đứng lặng nhìn cha một lúc rồi quay ra. Gà bắt đầu gáy rộ, xe bắt đầu chạy ngoài lộ, Mìn giục chồng:

– Đi đi anh, kéo trể xe.

Đông Thiệu lưu luyến ôm Mìn vào lòng, anh muốn hôn cô thật nhiều để ghi khắc cô vào tâm não của mình. Mìn đã cho anh những ngày hạnh phúc và một tình yêu đậm thắm, không kém phần nòn nàn.

Mìn lấy tay chồng đặt lên bụng mình:

– Mong rằng... em sẽ cho anh một đứa con.

– Đó là điều anh và cả ba mẹ ước ao. Nào! Đưa anh đi một đoạn đường đi, anh thềm có em.

Mìn ngoan ngoãn đi theo chồng. Sương đêm ướt dẫn cỏ trên lối đi. Những hạt sương mai lành lạnh, cảnh vật sáng mờ mờ, vàng thái dương đỏ ối một góc trời.

– Lạnh không em?

– Lạnh.

Mìn đi sát vào chồng, anh choàng qua người cô, họ đi trong ánh sáng chưa sáng mấy.

Mìn hôn nhẹ lên phần ngực nơi có trái tim của chồng, thì thầm:

– Mang luôn cả em nhốt vào nơi này, nha anh!

– Bé của anh cũng lãng mãng ghê chứ. Anh không ngờ đó là bé Mòn.

Mòn phụng phịu:

– Chọc người ta hà.

– Chọc cho em đừng khóc đó, em yêu.

– Em sẽ không khóc đâu.

– Một lát cũng vậy nghe chưa. Ướt gối, không có anh dỗ đâu.

Nước mắt Mìn trào ra, cô không thể diễn tả cho Đông Thiệu biết cô yêu anh bằng tất cả

tâm hồn, và cô ao ước anh cũng như vậy. Đông Thiệu kêu lên:

– Coi kìa! Mới nói không khóc mà em đã khóc rồi vậy, bé nhỏ?

– Tại em... thương anh quá hà!

– Hay anh ở lại nha?

– Không được đâu, mẹ chửi chết.

– Vậy thì em đừng khóc. Đưa anh đến đây rồi, bây giờ thì em về đi.

– Em đợi anh lên xe đã.

Một chiếc xe lam đầy khách trở tới. Đông Thiệu vội nhào ra vẫy vẫy. Xe dừng lại, Đông Thiệu phóng lên xe, anh phải đeo phía ngoài. Xe chạy, Đông Thiệu quay lại, Mìn vẫn còn đứng trông theo. Đông Thiệu khoát tay:

– Em về đi Mìn.

Mìn nhìn theo Đông Thiệu cho đến khi chiếc xe khuất cuối con đường, cô mới quay về.

Cô lầm lũi đi, nỗi buồn bây giờ dâng cao trong lòng.

Đông Thiệu đã đi. Bốn mươi ngày hạnh phúc có anh, cô bây giờ với nỗi trống vắng lạnh lùng. Nước mắt Mìn đi nhanh hơn, đầu cô cúi gằm, cô sợ mọi người thấy cô đang khóc vì phải xa chồng.

Hương vị của Đông Thiệu và mùi thuốc lá của anh còn vương đọng trên môi cô nồng nàn, vậy mà anh đã đi xa cô hàng trăm cây số.

Đêm nay, em biết em nhớ anh nhiều lắm. Đi tìm lại mùi hương của anh và em sẽ khóc, khóc vì nhung nhớ và vì hạnh phúc mình đang có.

Anh Tư ló ra sau thân cây mận xum xuê, cười lém lỉnh:

– Cậu Thiệu đi rồi, hà cô?

– Dạ.

– Tôi biết ngày mà, con mắt cô đỏ hoe.

Mìn mắc cỡ nguýt:

– Anh chọc tôi hoài, tôi méc chị Tư cho coi.

Anh Tư cười hì hì:

– Vợ chồng trẻ xa nhau là như vậy. Cô tin không? Hồi vợ tôi bỏ về quê một mình, tui khóc như con nít vì nhớ đó.

Mìn mở to mắt, cô đọc thấy sự thành thật trong mắt anh Tư, và cô tin rằng không phải anh chọc cô.

oOo

Đông Thiệu xách va li bước xuống xe. Mới hơn một tháng thôi, mà anh cảm thấy xa lạ khi quay về căn nhà mình từng trọ học. Đã vào niên khóa, nhà trọ đang khá đông. Đông Thiệu cười, giơ tay cao chào mọi người:

– Ê, Thiệu! Mày về quê nghỉ hè gì mà kỷ giữ vậy? Khai trương hôm qua, mãi bữa nay mới chịu lên.

Đông Thiệu chưa kịp trả lời, Tấn đã lên tiếng chọc ghẹo:

– Bộ mày cưới vợ trong tháng hè hả?

– Tụi bây co kìa! Mặt thằng Thiệu xù xù, chắc là nhớ vợ rồi.

Không khí ồn ào nghịch ngợm trẻ trung của khu nhà trọ, đưa Đông Thiệu trở lại với những kỷ niệm ngày nào... Ngày đó chưa có Mìn, Đông Thiệu còn là một sinh viên độc thân. Đông Thiệu trở lại bản tính sôi động vốn có của mình, anh búng tay một cái tróc trả đũa:

– Sao tụi mày đoán quá đúng vậy? Theo tao nghĩ thần Tấn nè, thằng Hy nè... đừng có đi học, uống tiền ba má mày. Tụi mày đi mua một cái mu rùa, ra chợ mà mò, có lẽ ích lợi hơn.

– Đồ quý!

– Đồ cà chó!

Cả bọn áp vào Đông Thiệu, kẻ đâm vai, đứa giựt nón, đứa dè anh ra... tạo nên một cảnh vừa tếu vừa buồn cười. Đông Thiệu la lên. Bà Tính bước ra, lắc đầu:

– Thiệt hết nói mấy cậu rồi. Ai đời sắp làm ông này ông nọ mà giỡn như con nít.

Đông Thiệu đứng im lại khi thấy bà Tính. Anh nhột nhạt khi nhớ đến Vy Hà, không hiểu cô đang ở đâu?

– Đông Thiệu mới lên hả cháu?

– Dạ.

– Tối xuống, bác nói chuyện một chút.

Đông Thiệu dạ mà trong bụng đánh lô tô, Tấn ghẹo:

– Bác gả Vy Hà cho thằng Thiệu hả? Cháu không chịu đông.

Đông Thiệu phát mạnh vào vai bạn, bà Tính lại tiếp:

– Con Hà nó dọn phòng cho cháu mấy ngày nay. Sao lên trễ vậy Thiệu?

– Dạ... ba cháu đau.

– Ủ. Thôi, lên phòng tắm rửa mặt thay quần áo đi.

Đông Thiệu thoát nhanh lên cầu thang. Mọi thứ vẫn y nguyên, căn phòng ngăn nắp hơn mọi khi và sẽ hơn. Đông Thiệu băng khuông đứng thờ người. Anh vẫn chưa định cho mình một thái độ khi đối diện với người yêu cũ. Hơn một tháng, anh thấy tim mình tràn đầy hình ảnh Mìn. Mùi hương tóc của cô hình như còn quyện trên vai anh. Hình như... tâm lý của người đàn ông: khi cái gì đến quá dễ dàng càng làm người ta mau quên.

– Anh!

Vy Hà đóng nhanh cánh cửa lại, cô ôm choàng Đông Thiệu, áo má vào ngực anh.

– Em nhớ anh quá! Anh đi lâu ghê là lâu.

Mọi cảm giác nôn nao xúc động hình như tan biến. Đông Thiệu đứng đờ ra không một phản ứng, thì ra bờ môi Vy Hà áp vào môi Đông Thiệu. Anh hôn cô như một phản xạ tự nhiên.

– Anh... lạ làm sao ấy.

Vy Hà phụng phịu câu cổ Đông Thiệu cô hôn anh lần nữa, nụ hôn vẫn không đậm đà mấy. Vy Hà bật khóc:

– Anh làm sao vậy?

Đông Thiệu bối rối kéo Vy Hà ngồi lên đùi mình:

– Anh mệt mà!

– Em đi pha cho anh một ly nước chanh ngen!

– Thôi, anh mới uống ở bến xe, không khát đâu.

Vy Hà đứng lên, cô ngấm ngĩa qua Đông Thiệu, mỉm cười sau cái khóc:

– Anh có vẻ mập ra.

Đông Thiệu cười gượng gạo:

– Anh về quê, ngoài ăn và ngủ xong lo cho ba, có làm gì đâu.

– Còn em... Anh thấy không? Em ốm nhách, xấu ồm hà, bắt đền em đi!

Vy Hà ôm thật, nước da cô xanh xao. Đông Thiệu chợt thấy mình có tội và quá tàn nhẫn.

Anh đã biến người yêu của mình thành một đoá hoa tàn tạ. Vy Hà thì thào:

– Mẹ biết rồi.

Đông Thiệu thót người, anh kêu khỏ thẳm trong bụng. Vy Hà ngọt ngào:

– Mẹ chửi em quá trời. Mẹ nói không cần anh phải cười rình rang, vì anh đang đi học, chỉ cần anh đưa ba mẹ anh lên gặp mẹ em.

Đông Thiệu rên:

– Ba anh đau nằm một chỗ, mẹ tát bạt với ba, bà đâu đi xa được.

Vy Hà ứa nước mắt:

– Rồi... bụng em làm sao?

Đông Thiệu nuốt đánh ực nước miếng vào lòng, dỗ dành:

– Mới đầu niên học, anh không dám thừa chuyện với mẹ anh đâu. Ba lại đang bệnh nhiều... em thương anh thì năn nỉ giùm anh nghe Hà!

– Nghĩa là...

Mặt Vy Hà tái xanh, môi cô run run, nước mắt trào ra:

– Anh không cưới em được sao?

– Bây giờ... thì chưa được, nhưng anh sẽ sống với em. Anh thề không bỏ em đâu. Sau khi anh ra trường, chừng ấy... mình cưới không muộn mà.

Vy Hà cười như mếu:

– Lúc đó em sanh rồi.

– Thì có con... mình cưới cũng được chứ em. Đừng làm anh khó xử. Anh thề... anh yêu em mà Hà.

Vy Hà nguôi lòng vì được Đông Thiệu hứa hẹn, nhưng anh không yêu cô như lòng anh muốn. Nhớ hôm nào vừa về quê, anh đã vội trở lên, anh bày tỏ nhớ nhung qua những nụ hôn không dứt. Còn bây giờ...

Đông Thiệu chạnh lòng, dù sao anh cũng còn dành cho Vy Hà một góc tình cảm trong lòng mình. Anh xoa nhẹ nhẹ tay lên bụng cô.

– Có làm em mệt lắm không?

– Còn phải hỏi?

Vy Hà lần tay cởi những cúc áo của Đông Thiệu. Cử chỉ quá tự nhiên của cô bỗng làm Đông Thiệu thấy khó chịu. Mịn không quá suồng sã táo bạo như cô. Đông Thiệu đứng lên, cởi áo móc lên vách. Vy Hà ôm ngang người Đông Thiệu, áp má vào lưng anh âu yếm:

– Anh có nhớ em trong một tháng mình xa cách nhau không vậy?

– Có.

– Có là làm sao? Anh có biết mẹ đánh em không? Em vì anh mà bị đòn nè...

Đông Thiệu không biết phải làm sao. Ôi! Anh đóng kịch gian dối vụng về quá đi mất.

– Vy Hà! Vy Hà!

Căn cửa phòng bị xô bật vào, bà Tính giận dữ trước cửa phòng. Bá quắc mắt nhìn cả hai:

– Con không trọng mẹ tí nào vậy Hà.

Vy Hà sợ hãi nép phía sau Đông Thiệu. Đã như vậy, Đông Thiệu chỉ còn có nước năn nỉ là thượng sách. Bà Tính quát:

– Mà có coi tao là mẹ không Hà?

– Mẹ Oi! Con lạy mẹ!

Đông Thiệu đến trước mặt bà Tính ôn tồn:

– Con mời mẹ ngồi.

Tiếng gọi "mẹ" của Đông Thiệu làm bà Tính dịu lại. Bà ngồi đánh phịch xuống ghế:

– Cậu phải cưới nó. Bằng không, tôi quấy đến ban giám hiệu nhà trường đó.

Vy Hà ôm chạn mẹ hoảng kinh:

– Mẹ! Đừng làm khó anh Thiệu, anh hứa sẽ lo cho con mà. -Rồi cô bệu bạo- Ảnh nói là ba ảnh đang đau nặng, mẹ ảnh già không đi xa được, nên... nấu mâm cơm cùng tổ tiên, tụi con đi đăng ký kết hôn thôi. Đợi... ra trường, anh Thiệu sẽ cưới con.

– Hừ!

Bà Tính nhìn Đông Thiệu nghiêm khắc:

– Cậu thật lòng thương nó chứ?

– Dạ...

– Con tôi hư rồi, tôi cũng không cần cậu cưới hỏi rình rang đâu, nhưng cậu phải làm hôn thú với nó, sau này ba má cậu không nhận đâu cũng không được.

– Dạ.

– Tôi nghĩ cậu có ăn học, không phải thứ mèo mả gà đồng, cũng sắp làm ông này ông nọ, đừng để người ta chê cười mình là thứ sở Khanh.

– Dạ.

Đám sinh viên bên ngoài tò mò đi qua đi lại. Bà Tính đứng lên:

– Lo gấp đi! Còn con Hà đi xuống!

Vy Hà đi theo mẹ. Cô còn quay lại cười và nháy mắt với Đông Thiệu. Thật là con nít mà!

Đông Thiệu thở dài, ngồi phịch xuống giường. Anh chỉ có con đường là... có hai vợ.

o0o

Những ngày sau, bà Tính cho sơn phết lại căn nhà mặt tiền của mình, dành hẳn cho Đông

Thiệu và Vy Hà với mọi thứ tiện nghi. Đông Thiệu chỉ còn biết nhận. Một điều duy nhất, Đông Thiệu hiểu mình yêu Mìn. Với Vy Hà, anh chỉ còn lại cái nghĩa, anh không có quyền bỏ Vy Hà và đứa con của mình.

Đêm đầu tiên trong căn nhà mới với Vy Hà, Đông Thiệu chợt nhớ Mìn dạ diết. Nhớ nhất lúc cô đứng chờ vợ một mình nhìn theo anh, lúc ấy anh thấy thương Mìn làm sao.

Bụng Vy Hà tròn lúm lúp. Đêm nay, cô mặc bộ robe bầu mỏng tanh. Đông Thiệu rùng mình quay đi. Vy Hà không biết Đông Thiệu thích những gì kín đáo, e ấp dịu dàng. Cô lăn tròn trên nệm. Cái giường mới bọc nệm thật dày, cái bụng nhô rõ làm Đông Thiệu chợt thấy Vy Hà xấu tàn tệ, mọi cảm giác ham muốn tắt lịm.

- Nằm xuống đây với em! Anh làm gì ngồi thẩn thờ vậy?
- Anh cần phải xem lại bài học.
- Thì nằm với em một chút thôi.
- Em hiểu năm nay đã làm năm chót của anh chứ Hà? Anh không muốn thi rớt hay bị lưu ban.

Vy Hà vùng vằng:

- Anh làm như nằm với em là một hình phạt vậy? Em thấy từ hôm ở quê lên, anh nhạt nhẽo với em... Đã có điều gì thay đổi phải không?

Đông Thiệu gắt:

- Em chỉ đoán mò. Đầu niên học bài nhiều, anh đang nặng cái đầu muốn chết.
- Thì em có làm gì đâu, anh không hiểu em yêu anh ư?
- Anh nói anh mệt mà!

Vy Hà bật khóc. Rõ ràng không phải như lời Đông Thiệu nói. Vy Hà ảm ức, cô muốn cầu xé Đông Thiệu. Đông Thiệu nhăn mặt khổ sở, anh nghĩ đến bài học trong cuốn cours dày cộm, đêm nay anh phải thức cả đêm để học mà áp dụng vào bài thực tập. Đông Thiệu mặc kệ Vy Hà, anh đi sang phòng góc, đóng cửa lại.

Ít hút thuốc, vậy mà đêm nay Đông Thiệu hút thuốc, khói chìm ngập căn phòng. Bên kia, tiếng Vy Hà khóc thật lớn. Đông Thiệu không làm sao tập trung để học. Anh đành mở cửa sang phòng ngủ, vỗ về Vy Hà.

Và Vy Hà ngủ với nét mặt thoa? mãi. Đông Thiệu nhè nhẹ trỗi dậy, anh sang phòng học bật đèn mở tập ra học.

- Anh Thiệu!

Vy Hà lò dò sang. Đông Thiệu nhìn đồng hồ: hai giờ đêm. Anh mới học được mấy trang, anh gắt:

– Em ngủ đi! Anh đang học, em không thấy sao?

– Mở cửa em vào, em nói cái này em sẽ đi ngủ.

Đông Thiệu lắc đầu, đứng lên xoay núm cửa. Vy Hà tóc bù xù mệt mỏi tựa vào cánh cửa:

– Hôm nào thì anh rảnh?

– Anh chưa biết được.

– Em muốn anh nghỉ học một ngày. Đi lo thủ tục đăng ký kết hôn.

– Ừ, tuần sau anh sẽ lo.

Vy Hà hôn lên mặt Đông Thiệu rồi mới đi ngủ. Cô vẫn còn nhắc:

– Khuya rồi đó anh.

– Ừ.

Vy Hà khép cửa lại rời phòng, nhưng bây giờ thì Đông Thiệu không học nữa, nỗi lo lắng bị Vy Hà khuấy động. Anh đâu còn là gã sinh viên tự do nữa đâu mà đi đăng ký kết hôn, nhưng anh không thể nói ra sự thật với Vy Hà. Cô đang có thai, anh đâu thể nhẫn tâm, mà không thì biện minh làm sao đây? Vy Hà luôn chiếm thời giờ của anh. Không như Mìn, cô biết tôn trọng những phút riêng tư của anh.

Tại sao em có học mà em không có suy nghĩ là biết trả cho chồng những lúc cần yên tĩnh vậy Hà? Anh đã bắt đầu làm một cuộc so sánh để thấy em kém Mìn quá xa. Em có biết tình yêu cho em đã lịm tắt như vì sao rơi trong đêm?

Một đêm gần như thức trắng. Đông Thiệu bơ phờ đến trường.

– Ông làm sao vậy, Đông Thiệu?

Huy tò mò quan sát bạn, Đông Thiệu phân bua:

– Thực học cho hết bài, mệt quá!

– Chứ không phải Vy Hà quấy ông à.

Ai bảo ông vướng vào cái vòng đó khi còn đang đi học vậy?

Đông Thiệu thiểu não:

– Lỡ rồi.

– Coi bộ Vy Hà không hiền đâu đấy! Ông ráng mà giữ cưng ngựa.

Đông Thiệu làm lơ đi vào lớp học. Ở lớp, ai cũng biết Đông Thiệu sống với Vy Hà. Nếu lấy vợ, điều đó cũng không có gì đáng xấu hổ, đằng này Đông Thiệu sống công khai

không cưới hỏi, cũng không một ai rõ Đông Thiệu có vợ ở quê.

Đông Thiệu khổ sở, nhưng anh vẫn không tìm được một giải pháp nào cho mình. Cho đến nay, anh vẫn chưa một cánh thư cho Mìn. Đông Thiệu thấy mình tội tệt làm sao.

Chuông reo tan học... Đông Thiệu xếp tập vở lại, đi theo các bạn.

– Vợ mày đón kìa Thiệu?

Vy Hà mặc robe bầu màu cam chói mắt, trang điểm đậm ngồi trên chiếc Honda, mắt ngó vào trường. Ngày trước, Vy Hà cũng thường đến đón, những lần như thế Đông Thiệu rất mừng. Vậy mà hôm nay, nhìn cái bụng của cô, Đông Thiệu khó chịu làm sao. Anh sầm mặt, rẽ qua cổng tin.

Sinh viên về hết, Đông Thiệu chợt thấy mình tàn nhẫn khi Vy Hà còn lóng ngóng đợi mình. Anh bắt nhẫn đi ra, Vy Hà la lớn:

– Anh làm gì trong ấy lâu quá vậy? Anh Huy nói anh đang tiếp chuyện bạn gái.

Đông Thiệu nhăn mặt:

– Em tin thằng quỷ đó à? Nó ghẹo em đó.

Vy Hà vùng vằng:

– Lúc này anh lạ lắm! Biết đâu anh Huy nói thật cũng nên.

Đông Thiệu giơ tay lên đầu bực dọc:

– Đi về, nghĩ nhảm nhí!

Vy Hà trao tay lái cho Đông Thiệu, cô cẩu vào hông anh một cái đau điếng:

– Em mà bắt được, chết với em.

Ồi trời! Lại thêm cái ghen, Đông Thiệu thở hắt ra, cho xe chạy đi.

oOo

Đông Thiệu bước vào phòng ngủ, anh bị ngay một cái gối phang vào mặt tối tăm, rồi Vy Hà hét toáng lên:

– Đồ khốn nạn! Đồ sở khanh!

Đông Thiệu đứng ngơ ra, anh giận dữ:

– Em đừng quá đáng ghen! Anh không tha cho em đâu.

– Anh không tha cho tôi thì anh giết tôi đi. Trời ơi! Đồ lừa gạt.

Đông Thiệu nhột nhạt khi bị Vy Hà chửi mình lừa gạt. Anh đầu cúi xuống ôm Vy Hà, nhưng cô hất mạnh Đông Thiệu ra:

– Đừng đụng đến người tôi!

– Nhưng cái gì kia chứ?

– Anh còn muốn giả mù sa mưa nữa hả? Anh viết thư cho con Mìn nào? Cò gọi nó là vợ, bảo nó cò thay anh mà săn sóc cho ba. Chà! Mùi quá!

Vy Hà xé tan nát lá thư, cô lồng lộn hất mọi thứ trên giường ngủ ném xuống đất. Đông Thiệu thở dài ngao ngán nhìn mọi thứ trong phòng bị Vy Hà đã lục lọi trong sách vở của Đông Thiệu.

– Tôi xét hết sách vở của anh rồi. Hừ!

Đông Thiệu hoảng hồn chạy sang phòng học. Một quang cảnh khủng khiếp bề bộn. Quần áo, sách học bị Vy Hà xé tan nát, ở đâu cũng có dấu vết đập phá của cô.

Đến nước này thì Đông Thiệu không còn dằn lòng được nữa. Anh chạy sang phòng ngủ, giận dữ nhìn Vy Hà:

– Tôi biết tôi có lỗi với cô. Lẽ ra buổi chiều từ quê trở lên gấp gáp là tôi từ biệt cô để đi cưới vợ. Tôi yêu cô thật đấy, nhưng không thể vì thế mà gây buồn lòng cho ba tôi. Sự sống của ông đang như chỉ mảnh treo chuông, do đó tôi phải ưng thuận cuộc hôn nhân do ông chọn. Cô biết tôi ân hận thế nào không khi lỡ làm với cô?

Vy Hà há hốc mồm chết điếng. Những lời nói giận dữ kia như nhát dao đập mạn vào mặt cô đau điếng.

– Lẽ ra cô chiếm được tình yêu của tôi đấy, nhưng xem ra, cô còn thua cô gái nhà quê ít học.

Đông Thiệu hậm hậm quay ra. Vy Hà tưởng mình có thể chết đi được, cô rủ xuống, khóc như mưa. Bây giờ thì cô đã hiểu vì sao có lúc Đông Thiệu tỏ ra yêu thương, lúc lại lạnh nhạt. Anh có vợ Ở quê. Con ghen làm cô lịm đi tê tái, là kẻ đến trước, rồi cuộc lại là kẻ đến sau. Và không có gì hết. Trong lòng Vy Hà một nỗi hận thù, một nỗi thất vọng và một nỗi đau tận cùng.

oOo

Đông Thiệu đi lang thang hết một buổi chiều rồi cho đến tối, anh muốn tấp vào một nơi nào đó cho quên đi nỗi buồn của mình. Thật quá quắt, chưa bao giờ Đông Thiệu thấy giận Vy Hà đến như vậy. Dù ghen, cô cũng không được quá hỗn hào như vậy. Đầu tóc bù xù, mặt đầy nước mắt, la hét cầu xé chồng, đập vỡ tan đồ đạc trong nhà, thậm chí xé cả tập vở học của chồng, đức tính hiền dịu của một người vợ Ở đâu? Anh chưa quên những gì cô cho anh và tình yêu đẹp đẽ của cả hai.

Cơn giận lại bùng lên và ý nghĩ so sánh giữa hai người đàn bà không làm sao tránh khỏi. Nếu đêm nay mình về nhà bất thần... thế là Đông Thiệu quay đầu xe về hướng Xa cảng Miền Tây, khi bóng đêm phủ chụp, thành phố vừa lên đèn.

oOo

Tiếng xe gần máy... Mìn chạy bay ra cửa, Đông Thiệu đang dựng chống chiếc xe. Mìn mừng quá, cô lao vào Đông Thiệu:

– Anh...

Về mừng rỡ của Mìn làm Đông Thiệu xúc động. Anh ôm cô vào lòng âu yếm:

– Nhớ em quá!

– Sao anh về tối quá vậy?

– Đã bảo nhớ em mà.

– Về tối, nguy hiểm lắm đó anh. Anh vào thăm ba mẹ đi.

Đông Thiệu dìu vợ vào nhà, rồi đi chào cha mẹ mình. Niềm vui vì sự trở về của Đông Thiệu làm Mìn tíu tít như trẻ con. Cô lăng xăng lo nước, quần áo và cả thức ăn. Đông Thiệu trêu:

– Em lo cho anh quá, coi chừng anh hư đấy.

Mìn sung sướng nhìn chồng. Cô áy náy:

– Anh về bất ngờ quá, chịu khó ăn cơm với khô chiên nghe anh?

Đông Thiệu đùa:

– Bảo ăn cơm với muối ớt, anh cũng chịu nữa à.

Lòng Đông Thiệu thư thái nhẹ nhàng khi ở bên vợ. Anh thầm tiếc mình đã quá hấp tấp khi quay trở lại tìm Vy Hà, để bây giờ bao nhiêu là phiền toái bức mình. Nếu Vy Hà biết đêm nay cô ngồi tựa cửa ngóng trông Đông Thiệu, là lúc anh vượt đường xa tìm về với vợ, và đang hạnh phúc bên người vợ do cha mẹ chọn, cô đau khổ biết bao.

Đông Thiệu như tìm thấy lại những ngày trăng mật. Anh bày tỏ tình yêu cuồng nhiệt của mình với vợ, Mìn hạnh phúc trong vòng tay chồng.

– Anh biết không?- Mìn cúi xuống áp mặt vào má Đông Thiệu- Em muốn viết thư cho anh. Hình như chúng mình... có con, anh ạ.

Nếu trước đây Vy Hà báo tin có thai, Đông Thiệu sợ hãi, chìm đắm trong lo lắng, thì giờ đây, anh ôm ghì Mìn vào đôi vòng tay mình, phủ lên cô những nụ hôn say đắm nhất...

Chuông chùa công phu ngân nga. Mìn bàng hoàng, một đêm với cô quá ngắn. Đông

Thiệu vẫn còn ngủ sau. Đã đến lúc anh phải xa cô. Mịn hôn khẽ lên mắt chồng thăm thì:

– Dậy đi anh!

– Sáng rồi hả me?

– Gần năm giờ rồi, anh phải về để đi học.

Đông Thiệu vươn vai ngồi dậy, tiếc nuối một đêm qua quá ngắn. Anh hôn Mịn thật lâu. Họ chia tay. Lần này, Mịn đứng tựa cửa nhìn theo chồng, niềm vui và nỗi buồn trong cô lẫn lộn. Anh về vào lúc nửa đêm vì nhớ cô. Với cô, bấy nhiêu đó đã quá hạnh phúc. Cô tin tưởng tuyệt đối vào tình yêu Đông Thiệu dành cho mình.

Một đứa con sẽ chào đời, thắt chặt thêm hạnh phúc của cô và anh. Cảm ơn thượng đế!
oOo

Vy Hà chờ đến sáng Đông Thiệu vẫn không về. Cô mệt lả nắm sai tay trên xa lông, ý muốn đi tìm Đông Thiệu để cầu xé, nhưng cô không thể nào thực hiện được. Một ngày không ăn, một đêm không ngủ để chờ đợi. Vy Hà kiệt sức, cô chỉ biết khóc giữa căn nhà tan hoang vỡ nát. Có lệnh của Vy Hà cấm dọn dẹp, người làm đành mặc kệ. Vy Hà gan góc nhìn đối chờ Đông Thiệu.

Và Đông Thiệu đã trở về. Căn nhà vẫn y nguyên như ngày hôm qua, Đông Thiệu chán nản nhìn Vy Hà. Cô nằm một đống trên giường không còn sức để hét để la.

– Vy Hà!

Chạm vào vai Vy Hà, Đông Thiệu giật nảy người. Cô nóng quá! Đông Thiệu hoảng hồn ngồi xuống. Mặt cô đỏ gay, hơi thở yếu ớt.

– Vy Hà...

– Hãy để cho em chết...

Bao nhiêu bức bối tan biến, Đông Thiệu chạy vội vào phòng tìm dụng cụ khám bệnh. Tìm mãi, Đông Thiệu thấy nó nằm rơi trên nền đất dưới gầm giường. Đông Thiệu khám bệnh cho Vy Hà, rồi hối chị giúp việc nấu kim chích.

Dễ dàng lắm, Vy Hà mới chịu uống sữa. Cô lảm nhảm:

– Em chỉ muốn chết... em muốn chết...

Đông Thiệu đang ngồi canh bệnh. Đúng là đa mang thì khổ mà. Ai ngờ nét ghen của Vy Hà dữ dằn quá.

Tỉnh dậy, Vy Hà ra lệnh ngay:

– Tôi chấp nhận thua thiệt, nhưng khi được lệnh tôi, anh mới được về quê thăm nó. Tôi

có quyền hơn nó, vì nó là kẻ đến sau.

Muốn cho êm chuyện và vì đứa con, Đông Thiệu gật bừa:

– Được rồi, nhưng em không được tái phạm đập đồ đạc, hỗn hà nữa nhé!

– Nếu anh chỉ lo cho em, em không bao giờ ghen ồn ào như vậy.

Tình yêu bay biến vào khung trời lạ, Đông Thiệu thấy khổ sở làm sao khi phải ép lòng.

Đã định cho mình một thái độ, Vy Hà không gây gổ với Đông Thiệu nữa. Cô bắt đầu sửa soạn lại, kiểm soát giờ giấc đi đứng của Đông Thiệu. Đã gây được lòng tin với Mịn và có những ngày hạnh phúc, Đông Thiệu cố lao đầu vào việc học.

oOo

Vy Hà vận to ti vi, cô thích thú nhịp chân thiêu điệu nhạc trên ti vi. Cô ca sĩ nhạc Rock nước ngoài đang nhảy cuồng loạn. Đông Thiệu hằm hằm bước vào:

– Em có biết anh đang học không Vy Hà?

Vy Hà vẫn không thôi nhịp giò, thật khó mà coi được. Bụng cô khá to, vậy mà...

Vy Hà xù mặt:

– Anh làm gì vậy? Ban ngày thì anh đến trường, bỏ em ở nhà một mình, đêm cũng học.

Em biết làm gì cho hết thời giờ chứ?

– Nhưng em có thể giải trí, anh không cấm. Em phải vận nhỏ ti vi cho anh học.

– Vận nhỏ nghe nhạc không hay.

Tuy vậy Vy Hà vẫn đứng lên, cô nhấn mạnh nút tắt, nũng nịu:

– Đi ngủ sớm một hôm đi anh!

– Anh chưa đi ngủ được. Em ngủ trước đi.

– Nếu vậy thì em xem ti vi tiếp.

Vy Hà ấn nút mở. Căn phòng lại vang lên điệu nhạc ồn ào. Đông Thiệu lắc đầu tắt ti vi, lôi Vy Hà đi:

– Em cũng nên ngủ sớm, thức khuya có hại cho cái thai.

– Em không ngủ được khi không có anh.

– Ôi! Em đúng là cô gái khó chịu và ương bướng. Vy Hà... nào! Đi ngủ.

Đông Thiệu nằm dài xuống giường kéo theo Vy Hà, anh cảm thấy mệt mỏi ghê gớm. Vậy mà Vy Hà không biết lo cho anh. Anh không đòi hỏi Vy Hà cực nhọc vì mình, chỉ cần cô biết giữ yên tĩnh khi anh học và đừng đòi hỏi anh quá nhiều chuyện gổn chần. Nhưng hình như chỉ có giây phút thế này, mới đẹp được cái thói ương bướng vì mình hơn vì người

của Vy Hà.

Bụng Vy Hà to quá, có lẽ tại cô ăn nhiều và ngủ nhiều, nhưng ít hoạt động. Đông Thiệu thoáng nghĩ đến Mịn... Có hơn ba tháng anh chưa về nhà cũng không viết thư. Anh sợ lại tái diễn tấn tuồng ghen của Vy Hà như lúc trước.

Vy Hà hôn Đông Thiệu, trong bóng tối của ngọn đèn ngủ, mấy cô long lanh say đắm. Đông Thiệu thấy rõ lại ngày đầu họ yêu nhau, anh xúc động ôm cô vuốt ve. Khi mà tình yêu thăng hoa nhất, Vy Hà chợt lên tiếng:

– Với con Mịn, anh có yêu thế này không?

Một cảm giác hụt hẫng lạnh buốt dâng lên, Đông Thiệu buông Vy Hà. Tại sao cô lại hỏi anh một điều mà lẽ ra không nên hỏi? Anh thì không muốn dối lòng.

– Sao anh không trả lời em?

– ...

– Anh trả lời em không được... Em biết rồi. Vì em có bầu, em xấu xí, còn nó... nó đẹp lắm phải không?.. Hu... Hu...

Vy Hà bật khóc lớn. Đông Thiệu bực bội gắt:

– Em có im đi không. Đúng là ngu mà!

Vy Hà mở to mắt, Đông Thiệu mắng cô ngu. Vy Hà lồng lên, cô nắm hai tay vào người Đông Thiệu:

– Đúng rồi, tôi ngu nêem mới phải chịu làm bé anh. Ngu nên sống với anh mà không được ai thừa nhận.

– "Khổ rồi! Giông tố lại nổi lên nữa rồi!"

Đông Thiệu chất lưỡi than thầm. Anh cố ghìm lòng mình xuống, nắm hai tay Vy Hà lại, ôm cô vào mình vỗ về:

– Anh yêu em mà Vy Hà. Sao em cứ muốn làm khổ anh không vậy?

– Nhưng mà em ghe... em ghe, anh biết không?

– Từ ngày nhập học đến nay, anh có về nhà đâu. Em cũng thấy là anh luôn ở bên em, ai lại đi ghen với một kẻ bị bỏ rơi ở quê.

– Vậy là anh không yêu nó?

– Ừ.

– Anh... có ngủ với nó không?

– Không.

Vy Hà nhoẻn miệng cười dù mặt cô đầy nước mắt. Thật đúng là trẻ con mà! Nói như vậy mà cô cũng tin, nhưng Đông Thiệu thì cần như thế cho yên. Anh kéo Vy Hà xuống cho gối đầu lên cánh tay của mình:

– Bây giờ thì chịu ngủ chưa?

Vy Hà nằm rúc vào lòng Đông Thiệu khép mắt lại, trong lúc Đông Thiệu cũng khép mắt lại, để tĩnh tâm một chút. Ngày mai anh có ca thực tập ở bệnh viện Chợ Rẫy... KHÔNG biết Mịn có được khoẻ không? Bụng cô phải hơn bốn tháng. Ôi! Người đàn bà có thai cần có chồng một bên để chia sẻ, vậy mà anh biệt mù.

Vy Hà đã ngủ say, Đông Thiệu nhẹ nhàng trỗi dậy, rút nhẹ cánh tay gối đầu đang tê dại, rón rén sang phòng học. Gần hai giờ đêm, quá nửa đêm... Vy Hà đã chiếm của anh không biết bao nhiêu thời giờ.

Tình yêu chỉ đẹp ở giây phút tiền hôn nhân. Giờ đây, cuộc sống chung đụng đã giết chết trong lòng Đông Thiệu bao nhiêu là kỷ niệm êm ái. Nếu em hiểu giờ đây, em đã giết chết tình yêu trong tôi, em nghĩ gì hả, Vy Hà? Hay tại tôi đã có một người đàn bà khác cho riêng mình? ở bên em, tôi nhớ Mịn quay quắt điên cuồng. Ở bên Mịn, tôi lại thấy tội cho em. Tôi sống khổ sở gian dối giữa hai người vợ và tình do chính tôi trói buộc cuộc đời mình vào.

Gà gáy eo óc, Đông Thiệu thiếp đi trên trang sách vở học. Anh mơ thấy Mịn đắp cho mình tấm chăn mỏng, mắt cô đầy lệ rồi ngã vào vai anh.

– Anh có biết em nhớ anh lắm không? Tại sao anh không về? Anh đã có người yêu ở Sài Gòn ư? Cô ấy đẹp lắm phải không anh? Và cổ làm anh quên tất cả, quên cả em vồ vờ mong chờ. Nhưng mà em sẽ không giận anh đâu.

Đông Thiệu ôm Mịn vào lòng, anh hôn lên những giọt nước mắt của cô vỗ về:

– Dù anh ở bên người khác thì em vẫn độc tôi trong lòng anh. Bé Mịn chưa bao giờ phai nhoà trong anh. Em có biết em rất quan trọng với anh không? Em đã cho anh những giây phút nhẹ nhàng như thư thái.

Xoáng...

Đông Thiệu giật mình tỉnh giấc. Con mèo nhảy đồ chấu hoa, ánh sáng bên ngoài xuyên qua khe cửa... Đông Thiệu hốt hoảng phóng vội vào nhà vệ sinh.

Vy Hà vẫn còn ngủ. Đông Thiệu mặc vội quần áo, đẩy xe ra, anh phóng như bay trên con đường đến trường.

Cuộc sống của anh quá bận bịu.

oOo

Bà Vĩnh rầu rầu đưa cho Mìn một xấp tiền:

– Con đi cẩn thận nghen Mìn. Biểu thằng Thiệu về ngay để lo cho ba con. Chắc... ba con không qua khỏi đâu.

– Cũng chưa đến nỗi nào đâu.

Mìn cố an ủi mẹ chồng, nhưng xem ra bà đã hiểu đến lúc một chiếc lá phải lìa cành. Ông Vĩnh không có ăn uống được, người đã đại đi.

– Mẹ giận thằng Thiệu quá! Không hiểu sao mấy tháng nay nó không về. Bận học thì bận chứ, phải nhớ còn có cha già nay đau ai yếu, còn vợ thì bụng mang dạ chửa... Con lên lời nó về ngay cho mẹ.

Đó là lý do bà Vĩnh cho cô con dâu mang cái bụng bầu đi Sài Gòn tìm chồng trong khi thật tâm bà hoàn toàn không muốn, vì sức khỏe của Mìn, khi cô đã mang thai đến tháng thứ sáu. Mìn xóc vác hay làm, nên trông cô vẫn khỏe mạnh gọn gàng.

– Nếu có mệt thì ở lại Sài Gòn, mai hẵng về con. Con có thai mà đi như vậy, mẹ không yên lòng tí nào.

– Có anh Tư đưa con đi mà mẹ.

Mìn cảm kích vì được mẹ chồng lo, lòng cô nôn nao nghĩ đến Đông Thiệu. Hẳn là anh mừng lắm vì cô lên tìm. Kể từ đêm ấy, cái đêm tuyệt vời anh về vào lúc nửa đêm và ra đi lúc hùng đông rồi không về, Mìn sống bằng kỷ niệm và mong đợi. Đedm hình như quá dài đối với Mìn, cô thao thức chờ tiếng gà gáy sáng. Đưa con trong bụng cựa quậy nhắc nhở Mìn có một mầm sống của Đông Thiệu hiện diện.

Anh Tư gọi cửa bên ngoài. Mìn đã sẵn sàng vớit úi quần áo. Bà Vĩnh còn dặn dò:

– Đi đứng cho cẩn thận nghen con.

– Dạ.

Mìn và anh Tư đi xe ngựa ra bến, chiếc xe ngựa chạy lọc cọc vang lên, trong lòng Mìn cũng rộn lên.

– Cô Mìn khoác thêm áo ấm kéo lạnh, sương nhiều quá.

Mìn làm theo lời anh Tư. Lục túi xách tìm cái áo ấm mặc vào, cô nói với anh Tư:

– Còn tối quá!

– Vậy chứ mình ra bến xe thì sáng bạch hà cô.

Rồi anh Tư trêu:

– Hôm nay mà biết cô đi tìm, cậu Thiệu phải mừng nhảy cẫng lên.

Mịn mỉm cười sung sướng, cô áp hai bàn tay vào má mình mơ màng nhớ Đông Thiệu.

Bến xe thấp thoáng từ xa, ánh điện sáng một vùng, lòng Mịn nôn nao rộn rã. Đây là lần đầu tiên cô đi Sài Gòn.

oOo

Xe đến bến thì đã trưa. Bến xe ồn ào náo nhiệt, anh Tư giành xách túi quần áo cho Mịn, rồi kéo cô đi lách trong đoàn người hỗn tạp.

– Mình đi tắc xi nghen cô ?

– Thôi nghe anh Thiệu nói tắc xi mắc lắm, còn xích lô thì đi được.

– Xích lô thì chỉ có mình cô ngồi được thôi.

– Vậy hả ?

Mịn cười lỏn lén đi theo anh Tư. Có đến Sài Gòn, cô mới thấy tất cả mọi cái vẫn mình náo nhiệt, chẳng bù ở quê. Hèn nào ... chắc là anh Thiệu không nhớ mình bao nhiêu đâu. Ý nghĩ này làm Mịn buồn, cô nhìn lại bộ quần áo mình đang mặc. Quần đen ống rộng, chiếc áo bầu bằng gấm màu tím, hôm qua cô cứ vuột ve ngắm nghía mãi bộ quần áo đắt tiền, bây giờ lại tầm thường làm sao. Mịn nói ý nghĩ mình với anh Tư:

– Anh Tư nè! Tôi ăn mặc thế này ... Sài Gòn, người ta mô- đen, đẹp quá! Chắc anh Thiệu chê quá hà!

Anh Tư trợn mắt:

– Mừng chứ sao chê cô. Coi vậy chứ con gái Sài Gòn không đẹp bằng cô đâu. Nếu không cậu Thiệu đã cưới vợ Sài Gòn, chứ đâu cưới cô.

Lối nói bình dị của anh Tư làm Mịn vui trở lại. Cô bẽn lén:

– Anh chỉ nói nịnh tôi không hà.

– Tôi mà có xạo, bà bắn tôi đi.

Mịn bật cười, đập lên vai anh tư. Anh vẫy 1 chiếc tắc xi vừa trờ tới.

Xuống xe, anh Tư dắt Mịn vào con đường hẻm. Mịn run quá, cô bảo:

– Anh vào nhà trọ gọi anh Thiệu đi. Tôi sợ ... người ta cười anh Thiệu quá hà!

Anh Tư cười lém lỉnh:

– Chứ không phải run quá vì gặp cậu Thiệu hả ?

– Quỷ anh không hà!

– Mợ đứng đây, đừng có đi đâu nhen.

– Ủ, anh đi đi.

Anh Tư chạy nhanh vào hẻm, anh đã tìm Đông Thiệu ở Sài Gòn, nên chuyến đi này đã trở thành quen thuộc.

Mịn đứng im 1 chỗ, tim cô đập thình thịch. Cô nhớ Đông Thiệu vô cùng và cũng hồi hộp gần chết. Cô tưởng tượng ra anh sẽ ôm chầm cô như đêm ấy.

Anh Tư trở ra, nhưng đi có 1 mình. Mịn run lên, không thấy Đông Thiệu, cô hỏi anh Tư bằng giọng nhen ngào:

– Anh Đông Thiệu đâu ?

– Bà chủ nhà trọ nói cậu Thiệu dời nhà ra ở ngoài đường, có cho địa chỉ, tôi đưa cô đi.

– Xa không ?

– Gần thôi, nhưng bà ấy nói sợ cậu Thiệu đi học chưa về.

Anh Tư ngập ngừng, anh không nỡ nói bà chủ nhà trọ còn nói: "Chắc là cậu của chú còn ở trường. Nhưng vợ nó ở nhà". Không lẽ Đông Thiệu ... Anh không dám nghĩ tiếp, len lén nhìn Mịn. Cô đang lo, nên không để ý đến anh.

Dẫn Mịn đi dài trên đường. Kia rồi! Đúng căn nhà bà chủ nhà trọ chỉ. Anh Tư bảo:

– Cô đứng ngoài này, để tôi hỏi xem có phải không đã.

Mịn đứng lại, 1 chút bồn chồn và lo lắng làm cô đứng không yên. Anh Tư lại trước căn nhà ẩn chuông. Cánh cửa sắt vụt mở ngay lúc đó. Đông Thiệu đang lui cui đẩy chiếc Honda ra cửa. Mịn mừng quá, cô quên mất cái bụng của mình, chạy nhanh tới mừng rỡ:

– Anh Thiệu!

Đông Thiệu chờ ra khi thấy Mịn. Anh chưa kịp biểu lộ gì hết, thì anh Tư bù lu bù loa:

– Cậu Thiệu! Ông bệnh nặng lắm; sợ là không khỏi. Bà biểu tôi dắt cô Mịn đi kêu cậu về gấp!

Mịn tươi cười nhìn chồng ... Nụ cười trên môi cô vụt tắt, vì sau lưng Đông Thiệu là 1 người phụ nữ trẻ, bụng có mang, ăn mặc sang trọng, trang điểm đậm nét đang quắc mắt nhìn cô. Cô ta vượt lên chắn giữa Mịn và Đông Thiệu, rít giọng:

– Đây là con Mịn mà anh nói với tôi, phải không ?

Mịn run lên, cô lùi lại 2 bước, hoang mang nhìn Đông Thiệu. Vy Hà nhanh chóng nhận ra Mịn. Dù cô ăn mặc theo lối nông dân quê mùa, nhưng phải công nhận Mịn rất đẹp. Màu hồng tự nhiên trên má, nhất là đôi mắt, đẹp quá! Con ghen trong Vy Hà bùng lên dữ dội.

Răng cô nghiêng lại, mắt long lên, cô kéo mạnh tay Đông Thiệu, rít:

– Anh không được đi với nó. Hừ! Anh nói anh không yêu nó ... anh không ở với nó ... vậy chứ cái bụng đó làm sao mà có chứ ? Trời ơi ...

Vy Hà cầu xé Đông Thiệu không cho anh có 1 phản ứng, rồi quay sang Mịn, quát:

– Mày đi ngay! Tao là vợ anh Thiệu, liệu hồn!

– Anh Thiệu ...

Mịn muốn khuyu xuống, cô đau đớn nhìn Đông Thiệu. Rõ ràng anh không tỏ ra 1 cử chỉ phản kháng khi bị người đàn bà trẻ đẹp kia cầu xé tới bời. Bây giờ thì cô đã hiểu vì sao năm tháng nay, Đông Thiệu không về nhà. Anh có vợ Ở Sài Gòn, vợ anh là 1 con người đẹp đẽ, biết cách ăn mặc, còn cô chỉ là cô gái quê mùa nhà sống nơi đồng quê thôn dã. Ôi! Cô đã tin vào tuyệt đối, cứ ngỡ anh yêu cô tuyệt đối. Cô đã từng hạnh phúc, từng bao đêm thao thức nhớ anh ... Mịn bật khóc nức lên, cô quay đầu chạy, tóc cô xổ tung.

– Cô Mịn! Cô Mịn ... Đừng chạy ...

Anh Tư hốt hoảng chạy theo Mịn. Mịn vùng vẫy, rồi cuối cùng ngã ập vào anh Tư khóc òa:

– Mình đi về, anh Tư ơi.

Đông Thiệu muốn đuổi theo Mịn mà anh cứ bị Vy Hà ôm cứng. Chiếc Honda ngã chổng gọng, xăng đổ trên đường. Đông Thiệu không dám mạnh tay với Vy Hà vì cái bụng của cô. Vy Hà hiểu điều này, cô càng ôm chặt Đông Thiệu:

– Em không cho anh đi. Anh đi, em tự tử.

Đông Thiệu buông thõng:

– Cô muốn gì thì để tôi đi vào nhà, cô có thấy người ta đang bu lại không ?

Đông Thiệu dựng xe lên đẩy vào nhà. Anh ngồi thu mình trên xa lông nghe Vy Hà chì chiết khóc kể:

– Tôi khổ quá nè trời ơi! Anh nói anh không yêu nó, vậy mà cái bụng nó như vậy đó. Đồ lừa dối! Đồ khốn nạn, sở Khanh!

Không chịu đựng được nữa, Đông Thiệu quát:

– Cô có im không!

– Tôi không im! Anh lừa gạt tôi mà.

Đông Thiệu xốn xang lo cho Mịn. Anh không lường trước được có ngày Mịn đi tìm mình. Tội cho cô biết bao ...

– Cô nói hoài, tôi bỏ nhà đi đó.

Vy Hà tức giận kéo cửa khóa lại. Đông Thiệu bĩu môi:

– Tôi nói cho cô biết. Nếu tôi muốn đi, cô không cản được tôi đâu.

– Anh nói với em như vậy đó hả ?

Vy Hà khóc tỉ tê. Dù chiến thắng giữ Đông Thiệu cho mình, Vy Hà vẫn cảm thấy buồn.

Đông Thiệu ở bên cô, mặt anh lạnh lùng khó chịu, xung tời với cô.

Ôi! Kiếp sau xin chừa kiếp chồng chung. Nào ai muốn như vậy chứ ? Đông Thiệu đã đưa đời cô vào ngõ cụt mả. Vy Hà nức nở:

– Tôi thù anh, tôi thù anh. Chính anh đã làm cho tôi khổ thế này. Tôi đâu muốn làm bé anh đâu.

Đông Thiệu thương hại dỗ ngọt Vy Hà. Họ làm lành nhau, nhưng trong tâm hồn cả 2 đều cảm thấy mất mát vì tình yêu không còn nguyên vẹn.

o O o

Mịn đau đón gục đầu vào đôi bàn tay, cô để mặc anh Tư đưa mình trở về. Mịn khóc âm thầm.

– Đừng buồn cô! Mình là vợ có cưới hỏi, có hôn thú mà sợ gì. Cô dớ quá! Tôi mà là cô thì lúc này, tôi không sợ cô đó đâu. Tôi bắt cậu Thiệu về.

Mịn buồn rầu:

– Làm dữ hay bắt buộc về để làm gì hả anh Tư, khi người ta đã hết thương mình ? Tôi không cần 1 người chồng như vậy. Thì ra bấy lâu nay anh ấy cưới tôi chỉ vì phải nghe lời cha mẹ.

– Ngày mai, tôi bảo đảm với cô là cậu Thiệu cùng về. Ông đang đau nặng mà. Cậu ấy mà không về, là đứa con đại bất hiếu rồi.

Mịn cười chua chát. Cô không mong Đông Thiệu trở về, anh có về chẳng qua vì cha sắp chết chứ không phải vì cô. Ôi! Chua xót quá. Cô đã từng tựa cửa mong đợi bước chân anh trở về, trong lúc đó anh đang hạnh phúc bên người đàn bà khác và cô ta sắp sanh với cái bụng thể kia.

Nếu ngày ấy, trước khi cưới nhau, anh tỏ thật với cô, anh đã có vợ Ở Sài Gòn, cô cũng sẵn sàng lui bước, tại sao anh không nói ? Thần tượng sụp đổ trong lòng cô. Mình vẫn là thứ hèn kém quê mùa.

Nước mắt Mịn rơi dài qua kẽ tay:

– Anh nhớ đừng nói gì cho mẹ chồng tôi biết, ghen anh Tư. Tôi không muốn mẹ chồng tôi buồn. Bà đang buồn vì ba tôi không còn hy vọng để sống.

Anh Tư cảm kích nhìn Mịn. Người vợ như thế này, Đông Thiệu lại phụ bạc ... Ôi! Trò đời không thể hiểu nổi.

– Nhưng mà chỉ có bà mới kéo cậu về được. Cô phải dành cho con mình người cha chứ cô Mịn.

Mịn cắn môi:

– Tôi có thể nuôi con 1 mình.

Con đường cũng như vậy, ban sáng cô đi thấy dài vô tận và giờ đây, Mịn muốn dài như vậy, để không phải đối diện mẹ chồng, trả lời dối lý do Đông Thiệu không về. Và hơn nữa là trở lại căn phòng cho cô bao kỷ niệm êm ấm hạnh phúc.

Có những đêm cô ủ áo anh lên mặt mình để tìm mùi mồ hôi quen thuộc của anh. Năm tháng qua, hình như chỉ có hơi thở của cô, vậy mà cô vẫn muốn ôm ấp để nhớ anh. Giờ đây thì hết rồi. Anh đã không chạy theo cô, anh đứng đờ ra khi cô bật khóc chạy đi. Tàn nhẫn quá anh ơi!

Khi lớn lên, em đã biết yêu và chỉ yêu có mình anh. Đến lúc làm vợ, tình yêu càng đầy hơn nữa. Em đã coi cha mẹ chồng như cha mẹ mình, nhà chồng là nhà của mình. Nhưng bây giờ, thì những điều ấy đã hết. Có người vợ nào không đau khổ khi bị chia sẻ tình yêu chứ ?

Xe ngừng ở trạm, anh Tư mua cho Mịn 1 bọc nước ngọt:

– Cô uống 1 chút nước cho tỉnh đi. Có bầu, đi xe từ sáng tới giờ, cô nhịn đói đủ rồi.

Thấy Mịn cầm bọc nước chưa chịu uống, anh Tư đe:

– Cô dặn tôi đừng nói cái gì với bà hết mà không chịu ăn uống. Xem ra thì cô tự tổ cáo cô chứ không cần tôi nói.

Mịn hoảng sợ đưa bọc nước lên môi hút cạn. Chát nước lạnh làm cô tỉnh táo, để nhận ra mình phải sống vì con, đừng để cho cái đau khổ giết chết cả mình và đứa con.

Xe về đến nhà, Mịn đi vào nhà, lòng cô trĩu nặng. Bà Vĩnh ngơ ngác nhìn vì không thấy Đông Thiệu:

– Chồng con đâu Mòn ? Sao con về sớm vậy ? Bộ không gặp nó à ?

– Bà Vĩnh vẫn quen gọi con dâu bằng cái tên đặt lúc nhỏ vì khó nuôi. Mịn cố giữ vẻ bình thản:

- Có lẽ mai hoặc một, anh Thiệu cũng về thôi mẹ.
- Mà con có gặp nó không ?
- Dạ ... có ... nhưng mà anh Thiệu nói ... chưa về ngay được.

Bà Vĩnh ca cẩm:

- Cái thằng thật tệ, cũng không đưa được con về. Vợ bầu bì thế kia ... còn ba nó, không biết ông có được thấy mặt nó nữa không ?
- Ảnh sẽ về thôi mẹ.

Bà Vĩnh âu yếm nhìn Mịn:

- Con đi rửa tay chân, thay quần áo. Sắp tối rồi, đừng tắm tối không tốt con ạ! Bầu bì, ông bà kỵ tắm đêm.
- Dạ.

Mịn đi nhanh về phòng mình, căn phòng quen thuộc ... Mịn nằm úp mặt xuống gối, bây giờ thì cô tha hồ khóc, không phải sợ ai trông thấy.

Cái thai máy đau nhói, Mịn xoa xoa tay lên bụng. Mình có thể sống 1 mình được không ? Mịn tin là được, vì cô yêu chồng và cho đến giờ này, dù đau đớn, cô vẫn thấy mình tha thiết yêu chồng, với những kỷ niệm và những đêm chăn gối mặn nồng.

Đời người làm vợ, cô không có với anh tình yêu trước ngày cưới, nhưng lại là 1 thứ kỷ niệm khó quên. Cô vẫn nhớ như in đôi mắt anh mở to nhìn mình sững sờ. Bé Mòn ... Bé Mòn ... Sau đó, anh hôn cô dịu dàng. Cô rút sâu trong lòng anh để cùng anh nhắc nhở lại bao kỷ niệm thơ ấu.

Vậy mà anh đánh quên sao anh ? Nhưng dù anh có thế nào, thì em vẫn thương anh, vì em là vợ của anh, Đông Thiệu ạ!

o O o

- Sao con không đốt đèn lên vậy Mòn ? Nằm ngủ không bỏ mùng nữa ?

Mịn giật mình thức giấc, cô đã ngủ quên từ lúc nào không biết. Bà Vĩnh thẳng thốt nhận ra Mịn còn mặc nguyên áo đi Sài Gòn về.

- Con mệt dữ lắm, hả Mòn ?
- Dạ, nhưng đi tắm sẽ khỏe ngay.
- Ấy chết! Không được tắm, rửa mình thôi con. Vợ thằng Tư có nấu cho miếng com nóng đang sau, con thấy nếu không khỏe thì nói ngay. Mẹ gọi em Hậu sang chích cho con mũi thuốc.

– Thôi được rồi mẹ. Con đi rửa tay chân, ăn cơm thì khỏe thôi.

Mịn mở tủ lấy quần áo, và Vĩnh khều to ngọn đèn hơn rồi đi ra. Ân tình của mẹ chồng, Mịn thấy an ủi được phần nào. Mịn đi lần xuống bếp.

Nước mát quá! Mịn quên ngay lời mẹ chồng, xối nước ào ào lên người. Nước mát quá làm vơi đi phần nào mệt mỏi. Mịn lau tóc định đi vào nhà ...

– Ba mày nằm trong kia Thiệu à. Mày tẻ quá con ạ! Ít ra cũng giữ vợ mày lại sáng mai về sớm, có đâu để nó về 1 mình. Nó nằm vui, mẹ phải vào vực nó dậy cơm nước.

Bà Vĩnh nói chuyện với ai ? Phía trước đèn sáng choang.

– Con biết lỗi của con, nên con về ngay vào đêm hôm tắm tối đây nè.

Mịn lùi lại, Đông Thiệu ... Không, cô không muốn gặp anh. Mịn quay đầu đi quáng quàng ra sau. Ngồi thu mình dưới gốc cây mạn trong bóng tối. Mịn nghe mình quên cả sợ, 1 điều hiếm có, vì cô vốn là con bé sợ ... ma. Mịn nghe cái đói cồn cào trong bụng, nhưng cô vẫn không muốn vào nhà. Anh về thăm ba của anh chứ có phải vì mình đâu. Anh đâu cần mình, cuộc đời anh đã thuộc về kẻ khác.

Sương đêm ướt đầm vai Mịn, cô nghe mình lạnh buốt, rã rời. Đàn muỗi vo ve cắn, Mịn tựa vào thân cây khép mắt lại, nước mắt cô trào ra, xót xa cho phận mình. Không gian im ắng, tiếng côn trùng inh ỏi ...

– Mòn ơi! Em đâu ?

Ánh đèn pin lóe lên, rồi tiếng gọi của Đông Thiệu. Mịn rùng mình sợ hãi, ôm đầu ngồi co vào thân cây. Không còn kịp cho cô trốn ở 1 góc nào, đành chịu trận ở đây, mong rằng Đông Thiệu sẽ không tìm ra được cô.

Ánh đèn pin chiếu thẳng vào Mịn, Đông Thiệu đã thấy cô. Anh chạy ào về phía cô, rồi ôm chầm lấy cô xúc động.

– Tại sao em trốn anh, vậy Mịn ?

Mịn cắn răng cho tiếng khóc dừng òa vỡ, nước mắt cô tràn như dòng suối, đôi vai cô run lên theo tiếng nức.

– Em đang khóc hả Mịn ? Thăm ba xong, anh đi tìm em cùng hết. Đừng giận anh, Mịn ơi.

Mịn đẩy Đông Thiệu ra, nhưng anh vẫn ôm cứng lấy cô tha thiết:

– Đừng giận anh! Anh biết anh đã làm khổ em. Anh đây, em xỉ vả đi cho thỏa lòng.

Mịn cúi xuống tránh nụ hôn của Đông Thiệu trên má mình. Cô chưa nói được lời nào với

chồng.

– Anh thề anh yêu em, nhưng mà Vy Hà có con, anh không bỏ được.

Cô ta tên Vy Hà, Mịn lịm đi đau đơn.

– Trước ngày cưới em, anh nói thật là anh yêu Vy Hà. Nhưng về đây, trước người cha bệnh hoạn của mình, anh không dám phản đối. Anh quay trở về Sài Gòn với tâm hồn tan nát. Đêm đó, Vy Hà cho anh. Chủ định của anh là từ giã Vy Hà, anh chưa kịp nói gì hết với Vy Hà, anh đã biết Vy Hà thuộc về anh và anh cứ đành câm lặng. Hơn 1 tháng bên em, anh hiểu anh đã yêu em, thì Vy Hà có thai. Chắc em chưa quên lá thư gởi cho anh lúc đó chứ.

Mịn nức nở:

– Nếu anh gặp em trước ngày cưới, em sẵn sàng lùi bước, dù là đang yêu anh. Tình yêu vô vọng đó sẽ tàn lụi nhanh chóng, tại sao anh không nói ?

– Anh đã vội vã quay về Sài Gòn, không có thời giờ tìm hiểu người vợ của mình, và thú thật ... anh không ngờ em lại quá dễ thương. Sự duyên dáng của em chiếm lĩnh anh ngay. Anh thề ... anh yêu em thật tình, Mịn ạ.

– Anh có thể mặc kệ em mà quay về Sài Gòn, em ... không cần anh thương hại đâu.

– Không ... em không tin anh sao Mịn ?

Đông Thiệu lần tay lên má vợ, bàn tay anh ướt đầm nước mắt. Đông Thiệu xót xa:

– Mịn ...

– Buông em ra đi!

– Em vẫn không tha thứ cho anh sao ?

– Em không biết phải làm sao đây. Nếu xa anh, em cũng đau khổ ghê gớm ...

Mịn khóc vùi. Đông Thiệu để cho Mịn khóc, môi anh lướt trên đôi má cô rồi bờ môi, tiếng khóc chìm vào nụ hôn ... Đông Thiệu vuốt ve lên mái tóc của vợ:

– Mình vào nhà đi em, ngoài này lạnh lắm.

Mịn đứng lên theo Đông Thiệu, cô giữ tay anh lại:

– Em chưa nói gì với mẹ và anh cũng đừng nói gì hết.

Đông Thiệu xúc động. Lẽ ra Mịn có thể dựa vào mẹ chồng để buộc Đông Thiệu quay về, vậy mà cô chỉ biết khóc, lại còn cản dận anh. So ra với Vy Hà ...

– Anh đã ăn cơm chưa ?

Thiệu cười, nụ cười méo xẹo:

– Chưa. Anh đang đói đây nè ?

– Lúc này, mẹ nói có kêu chị Tư nấu cơm nóng cho em, em cũng chưa ăn cơm.

Đông Thiệu âu yếm:

– Không được giận anh mà bỏ đói con của anh.

Mịn nép vào ngực chồng. Dù đã nguôi đi bao nhiêu đau đớn, nhưng nỗi buồn vẫn trong cô quá lớn. Dù muốn dù không, cô cũng phải biết giữ Đông Thiệu cho mình, cho con mình.

– Anh bế em vào nhà nghen!

– Ấy! Không được, em nặng lắm.

– Em không tin anh bế em nổi ?

Đông Thiệu bế bổng Mịn lên, cô tựa trong lòng anh.

– Bỏ em xuống đi.

– Không được.

– Ai thấy kỳ lắm!

– Mọi người ngủ hết rồi. Bé Mòn! Ăn cơm đi. Mau! Anh vừa đói vừa buồn ngủ nữa.

Mịn cười khúc khích, nước mắt cô vẫn còn đọng trên má. Đôi vợ chồng trẻ làm hòa, cố xua đi hình ảnh của người thứ ba trong đầu họ. Mịn không muốn ghét Vy Hà, bởi cô biết Vy Hà cũng đau khổ như mình, nhưng tình yêu vốn không thể chia sẻ cùng ai. Nó mang bản tính độc tôn, vị kỷ, không có kẻ thứ ba.

Đêm nay, Mịn lại trong vòng tay của chồng, nhưng hạnh phúc hình như không còn nguyên vẹn.

o O o

Vy Hà hung hăng đi đi lại lại, cái bụng nặng nề càng làm cô tức tối. Cô muốn đập phá, muốn lặn ra mà giãy giụa, muốn đâm mạnh lên cái bụng của mình. Cô đã biết điều để cho Đông Thiệu về thăm cha, vậy mà anh đi những 1 tuần cũng chưa về, bỏ cả học và bỏ cả cô đang gần ngày sanh nở.

Anh phải biết cô yêu anh đến đâu và không chịu nổi sự chia sẻ chứ ?

1 con mụ đàn bà nào đó trong tấm gương phản diện lại Vy Hà: cái bụng to xồ xề lệt bệt, tóc bù rối, nước mắt đầy má, mặt thì nhợt nhạt ... Vy Hà đứng sững lại nhìn. Cô không thể nào ngờ đó là mình. Ôi! Vy Hà của 1 thời xinh xắn duyên dáng đâu mất rồi ? Khùng khiếp thật! Vy Hà bàng hoàng ... Hèn nào Đông Thiệu đã chẳng chê bỏ cô lạnh lùng ...

Không phải, không phải tôi.

Vy Hà bật khóc, cô tuyệt vọng nhìn mình, tình yêu và ghen tuông đã biến cô thành con mụ nào đó. Vẻ lịch lãm đã biến mất. Ôi ...

Vy Hà xoa tay lên bụng, cô đau khổ vì nét tàn tạ của mình và liên tưởng đến Mìn. Cô ta còn trẻ và đẹp quá, cái bụng thon gọn ... Không được! Mình phải đẹp và kéo Đông Thiệu về. Tại sao mình lại thua con bé nhà quê kia khi mình và Đông Thiệu đã từng có thời gian tha thiết mặn nồng ?

Vy Hà lật bệt đi vào buồng tắm, nước mát làm cô tươi tỉnh. Vy Hà chọn chiếc áo đẹp nhất mặc vào. Bụng to quá, chiếc áo chật cứng, phô cả cái bụng xấu xí làm sao. Vy Hà ném chiếc áo, tìm cái áo khác. Cả chục cái áo, cuối cùng Vy Hà mới tìm được cái robe rộng màu cà phê sữa. Vy Hà bắt đầu vào cuộc trang điểm, nhất định hôm nay Đông Thiệu sẽ về. Hải lòng nhìn mình trong gương. Vy Hà xuống bếp xem lại thức ăn và dặn dò chị giúp việc. Cô sẽ tỏ ra 1 người vợ hiền và dịu dàng nhất, cô ta sẽ thua mình thôi. Vy Hà tự tin ngồi ở xa lông đợi Đông Thiệu ...

Nắng tắt, 1 ngày sắp hết, màn đêm đang dần buông, vậy mà Đông Thiệu vẫn chưa về. Vy Hà không còn kiên nhẫn được nữa, cô dùng dùng xuống bếp đồ tất cả thức ăn xuống ống cống, cởi chiếc áo đẹp quăng xuống sàn, nước mắt cô bắt đầu nhoe nhoẹt. Cô chỉ muốn đập, muốn phá. Giờ phút này mà Đông Thiệu xuất hiện, anh sẽ thấy Vy Hà đối xử ra sao với anh.

Lại 1 đêm cô đơn lặng lẽ trôi qua. Trời ơi! Sao tôi khổ như vậy không biết ? Phòng học của Đông Thiệu khóa chặt. Vy Hà đập ầm ầm, vẫn không lay chuyển được cánh cửa. Tay chân rã rời đầu hoa lên, bụng đói lại nặng chình chịch. Vy Hà nằm sổng soài ra mặt đất mà khóc.

– Khổ quá cô Vy Hà! Cô làm như vậy chỉ thiệt thân mình.

Chị giúp việc đỡ Vy Hà lên và đặt nàng lên xa lông, dùng khăn ướt lau mặt vỗ về. Vy Hà tủi thân khóc òa lên.

– Đàn ông 2 vợ là như vậy cô ạ. Nơi nào nhẹ nhàng thì họ Ở. Tại cô thôi, đại quá không đòi hỏi 1 tờ hôn thú. Giờ này bụng mang dạ chửa, người ta trở lại với vợ người ta.

– Em khổ quá chị Ôi! Em không thể nào bảo mình đừng ghen. Anh Thiệu lại là người cứng rắn, em biết anh ấy không bỏ em, nhưng sống chia sẻ ... em chịu không nổi.

– Tôi không biết phải khuyên cô thế nào. Thôi thì hãy vì đứa con của mình mà giữ gìn

sức khỏe. Cô có đau khổ cho lắm thì cũng tự hành hạ mình.

Vy Hà nghiêng rằng:

– Em không thể để anh ấy xem thương em, em phải làm cho ra lẽ. Tại sao em lại thành 1 thứ lẽ mọn chứ ?

o O o

Vy Hà chờ ra khi nhận ra Nguyên Hậu, cô xấu hổ muốn vạt đất mà chui. Ôi! Thử nào cô hất hủi rỏ rúng:

– Vy Hà đi đâu vậy ?

Vẻ gầy ốm xanh xao của Vy Hà làm Nguyên Hậu chạnh lòng. Anh nắm tay cô kéo vào quán cà phê bên đường.

– Vào đây uống ly nước đi Hà!

Vy Hà đi theo như 1 cái máy. Nếu ngày xưa, cô thấy Nguyên Hậu kém cỏi hơn mình và cô ghét cay ghét đắng, thì giờ đây, Vy Hà thấy mình như 1 thứ hèn hạ, Nguyên Hậu lịch lãm, hào hoa ... Mới có mấy tháng mà cô thấy Nguyên Hậu thay đổi làm sao ?

– Uống nước đi Hà!

Nguyên Hậu đặt ly nước trước mặt Vy Hà, anh khuấy cái muỗng cho tan đường. Vy Hà máy móc bung lên, chất nước sô đa chanh chua chua ngọt ngọt, Vy Hà thấy lại thời học trò áo trắng sôi động. Ngày ấy, Nguyên Hậu vẫn còn đứng trước cửa bên kia cổng rào nhìn vào nhà cô.

Lúc đó Vy Hà đóng sầm cửa lại khó chịu, đọc những lời thơ ủy mỵ của Nguyên Hậu gửi mình cho đám bạn gái nghe. Những lúc ấy, Nguyên Hậu lẫn mất, mặc cho đám con gái quá quắt cợt đùa. Chưa hết, Vy Hà còn viết thư tình đáp lại Nguyên Hậu với nội dung khinh miệt:

"Bao giờ anh đại đẳng khoa

Ngày ấy nàng mới tặng cho chút tình

Nếu không có đại đẳng khoa

Thì hãy xéo đi kéo mà bắn mắt".

Có 1 lần tàn nhẫn hơn, Vy Hà hôn Đông Thiệu trước mặt Nguyên Hậu. Vậy giờ đây, khi cô lang thang dật dờ, Nguyên Hậu lại đến.

– Đông Thiệu đâu mà Vy Hà đi có 1 mình ?

Vy Hà chợt nổi giận:

– Anh mà còn nhắc Đông Thiệu là tôi về ngay.

Nguyễn Hậu bật cười, nắm tay Vy Hà giữ lại:

– Lại giận Đông Thiệu rồi hả ? Hấn chọc Vy Hà giận à ?

1 dòng lệ lăn nhanh trên má Vy Hà, mới dứt dằng đó cô đã khóc rồi. Nguyễn Hậu lắc đầu.

Yêu dữ dội như Vy Hà cũng đau khổ tột cùng thôi.

– Tôi thù Đông Thiệu, anh biết không ?

– ...

– Tôi sắp sanh mà anh ấy thì về với vợ.

Hiểu ra, Nguyễn Hậu cúi đầu, có 1 cái gì đó đau nhói trong lòng anh. Khi anh yêu tuyệt vọng, trân trọng Vy Hà như báu vật, thì Đông Thiệu được, anh ta đã vất bỏ cô như 1 thứ thừa mứa.

– Rồi Vy Hà tính sao ?

– Tôi không biết phải làm sao, nhưng mà tôi yêu anh Thiệu, không thể nào chịu nổi với ý nghĩ mất anh ấy.

Nguyễn Hậu nghe mình rơi vào nỗi đau tê tái. Vy Hà yêu Đông Thiệu đến như vậy ư ?

Hèn nào cô đã đau khổ xơ xác, và còn anh nữa. Cho đến bây giờ, anh vẫn chưa hết yêu cô và cũng chưa tìm ra được cái gì thay cho mối tình vô vọng của mình.

Với 1 người như Vy Hà, lẽ nào Vy Hà chịu sống nổi kiếp chồng chung hay sao ?

– Tôi phải làm sao đây ?

– Trả con cho Đông Thiệu, làm lại cuộc đời. Em hãy còn trẻ và xinh đẹp mà, tại sao em lại muốn chìm đắm vào nỗi khổ, vào con người giả trá chứ ?

Vy Hà rũ ra, cô không muốn dựa vào giải pháp như Nguyễn Hậu đề ra.

– Anh vẫn còn yêu em, Vy Hà ạ!

Vy Hà rút tay nhanh như bị bỏng lửa, cô không ngờ Nguyễn Hậu lại tỏ tình bất ngờ như vậy.

– Anh vẫn chờ em, Vy Hà.

Vy Hà thần thờ. Có nên tin vào Nguyễn Hậu không ? Con chim bị nã như cô bắt đầu sợ hãi trước lọc lừa của cuộc đời.

– Uống nước đi Hà.

Vy Hà lại bung ly nước lên. Ngoài đường xe dập dùi, ai cũng có đôi và Vy Hà ngồi đây, bên người cô cũng có 1 người đàn ông cho mình, nhưng trái tim cô hoàn toàn băng giá.

Giờ này, Đông Thiệu đang làm gì ? Bên người vợ của anh ư ? 1 tuần rồi ... Đúng 1 tuần anh không về, anh không cần biết cô đau làm sao, sống làm sao với cái bụng nặng nề.

"Con gái khôn 3 năm đại 1 giờ". Cái đại 1 giờ đã đưa cô vào ngõ cụt, cô đơn và đau khổ.

– Vy Hà!

Khuôn mặt Nguyên Hậu thật gần đang sát vào cô, hơi thở anh nóng ẩm và mùi đàn ông phả vào mặt Vy Hà. Bất chợt, Nguyên Hậu ôm Vy Hà, anh hôn cô cuồng nhiệt.

– Không, đừng ... anh Nguyên Hậu.

Vy Hà ú ớ, bờ môi cô bị bờ môi Nguyên Hậu nuốt mất. Vy Hà bật khóc ...

– Anh xin lỗi.

Vy Hà cúi mặt, cô khóc lặng lẽ. Nguyên Hậu âu yếm lau từng giọt nước mắt rơi trên má.

o O o

Đông Thiệu luôn túc trực bên giường bệnh của ông Vĩnh, dù biết Vy Hà đang mong mình, Đông Thiệu cũng không thể nào đi. Sự sống của ông Vĩnh đang mong manh như sợi khói. Vợ chồng là chuyện trăm năm, Đông Thiệu không thể vì tình yêu mà quên đi cha của mình.

Mịn trao cho chồng ly sữa, âu yếm:

– Anh uống đi cho khỏe. Ba ngủ rồi, anh cũng nên tranh thủ nghỉ 1 chút.

– Ngồi xuống đây với anh! Anh biết em cũng mệt lắm rồi.

Mịn nhoen miệng cười cho Đông Thiệu an lòng. Cô thấy cuộc đời quả là phù du, tranh nhau để rồi cuối cùng ra đi là hết.

Ông Vĩnh nằm bẹp dí, thỉnh thoảng uống cốc sữa. Sự sống của ông kéo dài nhờ thuốc, nước biển, và nhờ bàn tay của Đông Thiệu. Bà Vĩnh đẩy cửa phòng bước vào:

– 2 đứa đi nghỉ đi, mẹ canh ba con cho. Cứ túc trực ở đây hoài, ngã bệnh thì khổ.

– Dạ.

Đông Thiệu kéo Mịn đi, không quên sờ lên ngực ông Vĩnh thăm chừng. Gió đồng ruộng thơm mùi ra. và mùi đất xộc vào mũi, Đông Thiệu khoác tay qua vợ:

– Em mệt không ?

– Dạ, không.

– Đi dạo với anh 1 vòng đi. Đêm nay trăng sáng quá, anh muốn đi dạo. Lâu rồi, anh mới được hưởng 1 đêm trăng ở nhà quê.

– Dạ.

Mịn nép vào Đông Thiệu, 2 vợ chồng đi lần ra cổng. Trăng sáng lung linh, bầu trời thật trong. Mịn chỉ 1 gốc cây.

– Anh còn nhớ hồi nhỏ, mình hay chơi trốn tìm vào đêm trăng ở đây không ?

Đông Thiệu dừng lại để nhớ. Anh đã quên hết rồi, nhưng không nỡ làm buồn lòng vợ, Đông Thiệu nựng má vợ:

– Cung của anh nhớ dai quá.

– Hôm ấy, con Thi bị bắt, em và anh chạy ra cứu bỏ 1 lượt. Anh tông vào em té bư cả trán. Anh lấy muối đắp cho em, vậy mà cả tuần mới hết.

Đông Thiệu cười chọc:

– Lúc đó có đau không ?

Mịn phụng phịu:

– Đau gần chết ... nhưng mà ...

Cô đỏ mặt, xấu hổ úp vào vai Đông Thiệu:

– Em không nói nữa đâu.

Đông Thiệu nâng mặt vợ lên, âu yếm:

– Em không nói, anh cũng nhớ rồi.

– Nói thử xem!

– Hồi đó, anh đã hôn lên chỗ sưng và nói: Anh nghe nói khi đau quá, hôn lên chỗ sưng ấy lập tức sẽ hết.

– Hứ ...

Mịn phì cười:

– Lém ghê! Chứ không phải sau đó về nhà bị đòn vào mông, anh đã tìm em mà nói: cái đau ở mông, bằng cái đau ở trán. Huề nghe Mòn!

– Nhớ dai ghê quá!

Đông Thiệu hôn lên má vợ:

– Nếu ngày ấy không có cái lúm đồng tiền ... đừng hòng.

Mịn cười khúc khích, cô thấy mình hạnh phúc vô cùng. Bên sự sắp ra đi của ông Vĩnh, cô có được những ngày hạnh phúc. Đông Thiệu vẫn yêu cô tha thiết, dù biết đó là sự bù đắp của chồng, Mịn cũng cố vui để hòa niềm vui vào anh. Đông Thiệu dìu Mịn đi tiếp. Con đường mòn nhỏ xíu, lá khô xào xạc dưới chân. Đông Thiệu kéo vợ ngồi lên đùi mình xuống 1 gò đất cao, anh gom rơm lót chỗ.

– Ngồi đây với anh!

Mịn ngồi tựa vào ngực chồng, cô hít lấy mùi đàn ông của anh. Đêm trăng đẹp quá và tình yêu của cô cũng vậy. Mịn tâm sự:

– Em xa rời mái trường 3 năm. Phải chỉ ba mẹ em cũng như ba mẹ anh và em là con trai, chắc em cũng được đi học như anh. Em thêm học lắm, học như anh. Ngày mới lên lớp 11, mẹ bắt nghỉ, em khóc quá trời.

Lần đầu tiên, Đông Thiệu hiểu vợ mình hơn. Mịn có những suy nghĩ rất sâu sắc. Ngoài đức tính dịu dàng nhu mì, cô còn có cả sự chịu đựng và nhân hậu. Anh tựa cằm vào tóc cô ngâm khẽ:

"Anh chợt thấy những giọt lệ long lanh
Vừa ướm nhẹ tròng mắt huyền hạt nhãn.

Tại vì sao ?

Tại vì ai mà có những giọt lên đêm nay ?

Hay tại ngoài kia có những hạt mưa bay ?

Có thông xanh rì rào đẩy em vào nỗi buồn vô cớ

Hay tại phút chia tay làm em đau khổ ?

Đã cướp trên đôi mắt nghịch ngợm thơ ngây

Cướp của em tuổi 17 hồn nhiên chim sáo

Của em tháng ngày học thần tiên.

Vài bông điệp vàng bạn ép khô

Rơi nhẹ trên mặt bàn.

Em nhặt để vào lòng tay ...

Hoa Điệp ơi! Thế là hết.

Ngày mai em ra đi.

Chỗ ngồi của em sẽ là khoảng trống đìu hiu gió.

Em ra đi mang theo tất cả kỷ niệm dễ thương.

Sẽ không còn tiếng cười.

Sẽ không còn áo trắng bay.

Ngày mai đối với em tất cả là vô nghĩa.

Gục xuống bàn, mắt em long lanh đầy nước ..."

– Bài thơ buồn quá, anh Thiệu.

– Đó là bài thơ tình cò anh đọc trên tập san "Mực Tím".

– Hay quá! Ngâm lại em nghe đi!

– Thôi, bây giờ thì anh chỉ muốn hôn em thôi.

Đông Thiệu nâng mặt vợ lên, anh nhìn sâu vào mắt cô, đôi mắt long lanh chứa cả tình yêu và ánh trăng huyền ảo. Anh cúi xuống trên đôi môi hé mở. 1 cử động thật khẽ dưới tay anh, Đông Thiệu vuốt nhẹ nhè lên bụng vợ:

– Con đang cười mình đấy!

Trăng khuất sau đám mây, Đông Thiệu đứng lên:

– Mình về thôi em, khuya rồi!

Bước chân họ lại xào xạc trên lá đã êm hơn vì sương đêm bắt đầu rơi xuống. Căn nhà của họ chìm trong ánh sáng mờ mờ. Đông Thiệu đưa tay đẩy cổng rào, con Nô hực lên sủa, rồi nhận ra chủ, nó liền vẫy đuôi mừng.

– Ông ơi ...

Tiếng bà Vĩnh bật khóc lớn trong đêm làm Đông Thiệu điếng người, anh buông Mịn ra phóng vào nhà. Bà Vĩnh đang vật vã khóc. Ông Vĩnh đã đi từ bao giờ, thân thể ông còn âm ẩm. Đông Thiệu quỳ xuống bên cha. Ông Vĩnh chết như ngủ.

– Ba ơi ...

Đông Thiệu bật khóc. Là con trai, anh cũng không thể nào đừng khóc, dù biết trước ông Vĩnh sẽ ra đi. Chiếc lá đã đến lúc phải lìa cành theo luật đào thải của tạo hóa.

Mịn cũng tắt tả vào, cô hỏi anh Tư đốt các thứ đèn cho sáng lên, máy điện được phát chạy rì rì. Trong thoáng chốc, căn nhà sáng lên, hàng xóm và quyến thuộc tề tựu lại.

Mịn quỳ gối bên cạnh chồng chia sẻ niềm đau. Lần đầu Mịn thấy Đông Thiệu khóc như đứa trẻ.

Anh đã làm tròn bổn phận làm con của mình trước những ngày cha sắp ra đi. Dù anh làm lỗi làm cho em đau khổ, nhưng em vẫn thấy yêu và kính trọng anh, Đông Thiệu ạ.

Ông Vĩnh được đặt nằm giữa nhà, ngọn đèn dầu leo lét trên đầu. Bà Vĩnh vẫn còn vật vã khóc. Mịn đến bên mẹ chồng, dịu dàng dìu bà sang 1 bên. Các sư tụng kinh siêu độ đã và nhanh chóng, tiếng tụng kinh hòa lẫn mùi nhang trầm, tạo thành 1 thứ không khí thiêng liêng buồn thảm.

Chuông chùa công phu điểm. Qua hết 1 đêm không ngủ, Mịn vẫn không thấy mệt. Cô được với chồng 1 đêm tâm sự tuyệt vời, đó cũng là kỷ niệm sáng ngời nhất.

o O o

Vy Hà không còn kiên nhẫn nữa, cô chuẩn bị cho mình 1 chuyến đi. Phải lôi Đông Thiệu về, anh phải có bốn phận với cô, anh không thể bỏ rơi cô.

Bất kể mình có thai mệt nhọc, Vy Hà vẫn đi, khoảng đường dài làm cô rã rời mệt mỏi.

Ghen và đau khổ làm cô đi tìm Đông Thiệu.

Xe đến bến, Vy Hà nghe lòng mình chìm xuống. Ý nghĩ chạm mặt Mịn với vẻ mặt hạnh phúc làm tim Vy Hà thất lại. Cô đã quên thân mình để đi tìm kẻ không cần mình, cô sẽ nói làm sao khi đối diện với họ đây ? Đã đến đây rồi thì không thể lùi được nữa. Vy Hà vẫy 1 chiếc xe.

Quang cảnh nhộn nhịp bên trong làm Vy Hà khựng lại. Tiếng trống và tiếng kèn cho cô hiểu nhà có đám. Lý do tại sao Đông Thiệu không về đã được trả lời. Vy Hà do dự, nhiều đôi mắt tò mò nhìn Vy Hà vì lối ăn mặc khác biệt của cô. Vy Hà bậm môi bước vào. Cô rung lên khi nhận ra Đông Thiệu trong bộ đồ tang quý bên quan tài, cạnh đó là Mịn. Ngực Vy Hà nghẹn cứng, bẽ bàng và đau làm tê điếng mọi cảm giác. Vy Hà từ từ tiến đến trước mặt Đông Thiệu.

Đông Thiệu biến hẳn sắc mặt, anh không ngờ, Vy Hà đi tìm mình. Anh tiến về phía cô, ôn tồn:

– Ba anh mất rồi.

Mịn run lên. Cuộc đối mặt lần thứ 2. Mịn tự động lùi sâu vào phía trong. Cô cắn môi.

Mình là vợ chính thức, không phải sợ. Bà Vĩnh tròn mắt nhìn con trai. Đông Thiệu chỉ 1 cái bàn trống:

– Em đến ngồi đằng kia đi!

Vy Hà lạnh lùng:

– Em muốn chào mẹ, vì em cũng là vợ anh.

Đông Thiệu khổ sở năn nỉ:

– Em đừng bướng Vy Hà! Nhà đang có tang.

– Em có làm gì đâu, em chỉ muốn chào mẹ.

Vy Hà hất tay Đông Thiệu, cô tiến lại trước bà Vĩnh:

– Thưa mẹ.

– Cô là ai ?

– Con là vợ anh Đông Thiệu. Lẽ ra con không nên đến đây, nhưng ba anh Thiệu mất, con

sắp anh cho anh Thiệu 1 đứa con, thì con cũng được như cô Mìn.

– Trời ơi!

Đông Thiệu bứt tóc kêu khổ. Anh thâm giận Vy Hà, cô không thể nào hiểu anh thương mẹ mình đến đâu. Và bà Vĩnh, tuy thương con nhưng cũng không kém phần nghiệt ngã nếu làm cho bà ghét. Vy Hà ngốc nghếch xử sự như con nít rồi.

Quả nhiên bà Vĩnh dờ ra ngơ ngàng:

– Cô nói gì tôi không hiểu ? Đông Thiệu ...

– Mẹ ...

Đông Thiệu bối rối. Giờ phút này, anh lo cho Mìn hơn là sợ mẹ quở phạt.

– Chuyện này ... là sao vậy Thiệu ?

– Con lỡ ăn ở với Vy Hà rồi mẹ ...

Bà Vĩnh nhìn Vy Hà từ đầu đến chân, rồi dừng lại trên mặt cô, lạnh nhạt:

– Tôi không biết gì hết. Ngoài con dâu tôi cưới hỏi, tôi không biết cô là ai.

Vy Hà xanh mặt. Cô nghĩ với cái bụng của mình, lại đang tang chế, có lẽ bà Vĩnh
(mất 2 trang)

không thể bảo mình đừng đau khổ. Đông Thiệu cứ nhìn vợ rồi nhìn theo Vy Hà, không biết làm sao cho vẹn. Mìn ngược mặt lên, khẽ khàng bảo Đông Thiệu:

– Anh không nên để cô ấy đi 1 mình. Cô ấy tuyệt vọng có thể làm liều.

Đông Thiệu bừng tỉnh, anh vội vã đuổi theo Vy Hà. Bà Vĩnh giận dữ:

– Sao con khờ vậy Mìn ? Ai đời xui chồng chạy theo tình nhân ?

Mìn ứa nước mắt:

– Vy Hà cũng khổ chứ không sung sướng đâu mẹ. Ngoài anh Thiệu ra, cô ấy có cái gì bảo đảm anh Thiệu nghiêng về cô ấy đâu. Con cũng ghen, nhưng con hiểu: nếu giữ anh Thiệu lại bên con là điều ác tâm. Nếu Vy Hà có chuyện gì, con và anh Thiệu cũng không bao giờ có hạnh phúc đâu.

Nhiều cặp mắt thán phục nhìn Mìn. Cô nhỏ tuổi nhưng biết xử thế, những người như vậy chồng sẽ không phụ. Bà mẹ của Mìn thì giận dữ:

– Mày ngu thì mất chồng, đừng có kêu đấy Mìn.

Bà Vĩnh thở dài. Vốn lòng nhân hậu dù không nhận Vy Hà, bà cũng không nỡ ác tâm. Chẳng qua bà phải xử sự như thế vì Mìn, vì tình thông gia và bao người đang có mặt trong lễ tang của chồng.

– Mẹ! Có người đến cúng và phúng điếu.

Mịn đơn đả ra chào khách. Có ai biết lòng cô cũng đang nổi sóng, khi để cho chồng chạy theo lo cho người tình. Vy Hà cũng không sung sướng gì khi bị san sẻ.

– Thì ra lâu nay con sống đau khổ như vậy sao Mòn ?

Bà Quyền chứng kiến tất cả và bà khâm phục con xử sự đúng. Đông Thiệu sai để phần Đông Thiệu, việc bà Vĩnh đuổi Vy Hà cũng mát lòng bà, nhưng mà nhìn con, bà biết nó không vui sướng gì đâu. Mịn được mẹ chia sẻ thì không cảm lòng được, cô ngả vào lòng mẹ khóc nức nở:

– Ván đã đóng thuyền, mẹ không chia sẻ được gì với con hết, chỉ còn biết khuyên con ...
Dù chồng của con có lỗi lầm ruồng rẫy, thì cũng phải 1 lòng hiếu đạo phụng thờ cha mẹ chồng. Gái có công, trời không phụ đâu con ạ!

– ...

– Con hiểu chứ Mòn ?

– Dạ, hiểu.

– Thôi, đi rửa mặt đi rồi ra phụ mẹ chồng con lo việc tang ma. Thằng Thiệu nó đi 1 lát cũng về. Đang đám ma ba nó mà, sẽ cũng sẽ không đi đâu đâu.

Mịn được mẹ khuyên can thì ngoan ngoãn ra ngoài. Nhiều cặp mắt tò mò thương hại nhìn Mịn. Cũng một hai kẻ dè bieu:

– Tại nó ham lấy chồng bác sĩ mà. Con người ta ăn học ở Sài Gòn, làm sao người ta không tìm người cùng 1 giới với người ta.

Mịn cúi gầm mặt đi, cô không bỏ ngoài tai hết, cố nhớ lại đêm trăng hôm qua, Đông Thiệu đã yêu cô thế nào. Em sẽ sống bằng kỷ niệm để mà sống anh ạ.

"Anh chợt thấy những giọt lệ long lanh

Vừa ướt nhẹ trong đôi mắt huyền hạt nhãn.

Tại vì sao ?

Tại vì ai mà có những giọt lệ đêm nay ..."

Tập 2

Đông Thiệu chạy quáng quàng theo Vy Hà, anh bắt kịp cô ngoài con lộ lớn . Thấy Đông Thiệu chạy theo mình, Vy Hà tủi thân khóc lớn:

– Anh cứ mặc kệ em đi, bỏ cho em chết bờ chết bụi gì đi, mặc kệ em!

Đông Thiệu ôm qua người Vy Hà:

– Anh van em mà Vy Hà . Lẽ ra em không nên đến đây tìm anh . Em thấy đó, ba vừa mất, gia đình anh đang bối rối .

– Em khổ quá!

– Anh biết em khổ, Mịn cũng khổ . Cô ấy bắt anh chạy theo em, sợ em tuyệt vọng làm liều .

Vy Hà cay đắng . Thì ra anh chỉ vì sợ cô tự tử mà chạy theo . Ôi! Cô ta tỏ ra đức độ để tranh giành tình cảm của Đông Thiệu, cái thứ cao thượng rơm, vì cô ta là vợ được thừa nhận . Vy Hà gạt mạnh tay Đông Thiệu .

– Buông em ra! Em đi về 1 mình, không cần anh phải làm theo lệnh của bà .

Đông Thiệu muốn cười mà không cười nổi, cái nét ghen cũng không bỏ . Anh nói ra điều này để Vy Hà hiểu Mịn cũng rất độ lượng . Đúng là đàn bà .

– Anh đưa em ra bến xe . Ngoan về Sài Gòn đi cưng!

Vy Hà vùng vằng:

– Rồi chừng nào anh về ?

– Anh chưa biết được, nhưng anh sẽ về sớm . Năm nay là năm học cuối cùng của anh, anh bỏ học lâu không được . Ngoan! Nghe lời anh, ra đây đón xe .

Vy Hà đi vài bước . Để hành hạ Đông Thiệu, cô ôm bụng nhăn mặt:

– Ôi! Đau bụng quá đi mất .

Đông Thiệu lo lắng vuốt tay lên bụng Vy Hà:

– Tại em đi đường xa đó . Mai một không được như vậy nữa, anh đánh đòn .

Được Đông Thiệu dỗ dành, Vy Hà ngoan ngoãn đi theo . Đông Thiệu dặn dò:

– Về Sài Gòn, nhớ đi khám thai liền nghe chưa . Em không được xem thường sức khỏe mình .

Vy Hà phụng phịu cầu vào hông Đông Thiệu:

– Dặn hoài hà . Đi bỏ người ta ... mà không hôn 1 cái nữa .

Đông Thiệu nhăn nhó:

– Đang ở ngoài đường mà em, nhà quê chứ không phải Sài Gòn đâu .

Đưa được Vy Hà ra bến xe về Sài Gòn xong, Đông Thiệu mới quay về nhà . Anh bắt đầu lo lắng con thịnh nộ của mẹ . Bà Vĩnh vẫn ngồi bên cạnh quan tài ông Vĩnh, còn Mịn đâu không thấy . Đông Thiệu quỳ phía sau lưng mẹ . Thật lâu, dứt phần kinh, bà vẫn không thềm nói đến Đông Thiệu . Chừng thấy Đông Thiệu quỳ hoài, bà gắt:

– Coi mà tiếp khách phúng điếu với . Xem con vợ mày đang ở đâu ?

– Dạ .

Đông Thiệu vội vã đi tìm Mịn . Anh bắt gặp cô đang ngồi gọt khoai thì sà lại gần:

– Sao em không ở đằng trước ?

– Có ba em thay anh tiếp khách rồi . Cô ấy về rồi, hả anh ?

– Đừng buồn anh, ghen Mịn!

– Em biết anh phải xử sự như vậy thôi mà .

– Cảm ơn em . Trông em mệt phờ phạc quá, em nên đi nghỉ tí đi .

– Em muốn làm, vì em là dâu và là vợ của anh mà .

Đông Thiệu xiết vai vợ kéo vào mình . Mịn càng dịu dàng cam chịu, Đông Thiệu thấy mình không có quyền gây khổ cho vợ . Mịn nép mặt vào ngực chồng, cô cảm thấy mình được an ủi đôi chút, dù rằng nỗi buồn vẫn đè nặng trong lòng đau buốt .

o O o

Mịn nằm co mình trong lòng Đông Thiệu để anh dặn dò mình:

– Anh sẽ không để tình trạng cũ xảy ra . Anh sẽ năng về thăm em và thăm mẹ . Ba mất rồi, bổn phận anh phải nặng hơn .

Mịn nhìn sâu vào mắt chồng, cô hiểu nỗi khổ tâm của Đông Thiệu . 1 tuần lễ dù lo tang

ma cho cha, Đông Thiệu vẫn đối xử với cô bằng tình yêu đậm thắm nhất của 1 người chồng yêu vợ . Vậy thì cô còn mong muốn gì nữa . Muốn duy trì hạnh phúc gia đình thì phải tạo cho chồng nhẹ nhàng khi ở bên mình thôi . Cô chỉ có hậu thuẫn của mẹ chồng, có làm căng ra chỉ thiệt thòi cho mình . Có người đàn bà nào không đau khổ khi tình yêu bị chia sẻ ?

– Anh mong em đừng buồn nghe Mịn . Hãy ráng giữ gìn sức khỏe cho em và cho cả con mình nữa .

Mịn xúc động ôm mặt chồng vào đôi bàn tay mình, cô hôn nhẹ lên mắt chồng:

– Em sẽ lo cho mẹ, cũng như mẹ ruột của em .

– Cảm ơn em .

Đông Thiệu hôn lên khắp khuôn mặt xinh đẹp của vợ . Càng ngày, anh càng cảm nhận ra vợ mình đẹp, từ tâm hồn lẫn thể xác . Anh ôm thật nhẹ qua bụng vợ, âu yếm:

– Con có làm em mệt lắm không ?

– Không đâu, bồn phận của em mà .

– Anh có mua mấy thứ thuốc bổ, em nhớ uống . Không uống, lần sau anh về thấy còn nguyên là anh đánh đòn .

Mịn phụng phịu:

– Nghe mùi thuốc là em đã ghê rồi .

– Làm vợ bác sĩ mà sợ thuốc hả ?

Mịn cười bên lên, rồi ngáp ngừng:

– Cuối năm ra trường, anh về đây hay công tác ở Sài Gòn vậy ?

Đông Thiệu trêu:

– Mà em muốn anh ở Sài Gòn hay ở đây vậy ?

– Tùy anh và mẹ mà, em đâu dám có ý kiến .

Đông Thiệu bẹo má vợ:

– Khờ quá đi bé Mòn! Mẹ chỉ có mình anh, dĩ nhiên anh phải về đây .

– Còn có Vy Hà ?

Đang vui, Đông Thiệu thở dài:

– Anh chưa biết phải làm sao . Càng ngày Vy Hà càng quá đáng ... Mịn này! Nếu anh bắt con, em nuôi con giùm anh được không ?

Mắt Mịn mở to trong bóng tối:

- Anh định làm gì vậy ?
- Trả tự do cho Vy Hà nếu cô ấy muốn . Vì nếu anh về quê làm việc, Vy Hà sẽ không bao giờ chịu . Còn anh thì không muốn 1 người đàn ông phải lệ thuộc vào vợ .
- ...
- Mẹ đã già, anh có thể có nhiều vợ, nhưng không thể tìm được cho mình người mẹ thứ 2, em biết không ?
- Anh có biết: "Ốt nào ớt chẳng cay, gái nào chẳng hay ghen chồng" không ?
- Nhưng anh biết em sẽ không ích kỷ với con của anh .
- Cảm ơn anh đã nghĩ tốt về em .
- Vì em là cô bé Mòn hay nhè của anh mà .
- Anh có biết lúc chưa là vợ anh, mỗi lần anh về nhà, em hay lén tìm cách qua nhà để gặp anh ?

Đông Thiệu nheo mắt nhìn vợ:

- Vậy những lúc đó, em trốn ở đâu mà anh không nhìn thấy ?
- Em ở ngoài chuồng heo, hoặc sau bếp ...
- Ôi! Tội nghiệp cho vợ của anh .

Đông Thiệu xúc động hôn lên môi vợ, anh cảm thấy hạnh phúc vô cùng vì được yêu và yêu . Anh xoa tay nhẹ nhẹ lên bụng vợ để nghe có 1 mầm sống đang cử động .

o O o

- Mẹ không muốn khi con về Sài Gòn thì im hơi lặng tiếng như 6 tháng qua . Mẹ không chấp nhận đưa con dâu nào ngoài con Mòn . Vậy thì con phải cư xử sao cho phải nghe Thiệu, nếu muốn mẹ sống nhìn con nhìn cháu .

Đông Thiệu cúi đầu im lặng . Anh hiểu mẹ rất thương mình, nhưng ít nói và nghiêm khắc . Và anh đã so sánh được 2 người đàn bà trong cuộc đời của mình . Vy Hà chỉ ở vai trò người tình, cô không có đức tính của 1 người vợ . Là đàn ông, anh phải biết cho mình 1 thái độ .

- Ngày mai con đi, phải không ?
- Dạ .
- Đẹp tình cảm qua 1 bên, lo cho sự học . Công cha mẹ nuôi ăn học thì phải biết mà lo đền đáp .
- Dạ .

Quay sang Mìn đang đứng khoanh tay sau lưng Đông Thiệu, bà mắng yêu:

– Còn con Mòn nữa! Làm vợ mà hiền quá không được ghen con .

Mìn cười nhìn chồng:

– Mẹ thấy anh Thiệu dễ ăn hiếp không mẹ ?

– Bộ dạng của con thì chỉ có thằng Thiệu ăn hiếp con thôi, nhưng mẹ còn sống thì nó đừng hòng .

Đông Thiệu giãy nảy như cậu bé:

– Mẹ thương bé Mòn hơn con rồi .

– Dĩ nhiên là phải thương nó hơn cậu . Cậu mà làm nó khổ thì đừng có nhìn tôi .

Đông Thiệu le lưỡi, cười với vợ:

– Anh ganh với em, bé Mòn ơi .

Bà Vĩnh đứng lên:

– Mẹ đi xóm 1 chút . Con Mòn ở nhà không được làm việc nặng nghe chưa ? Biểu vợ thằng Tư hay con Bảy làm cho .

– Dạ .

Bà Vĩnh vừa khuất, Đông Thiệu vuốt má vợ:

– Anh mà còn thương nữa nói chi mẹ . Ngày mai anh đi, nhưng anh thì không muốn đi tí nào cả . Anh thêm ở lại nhà để nhìn em ... và cắn lên má em cho rõ đau .

– Thì cắn đi nè!

Mìn chìa má ra, Đông Thiệu cười:

– Đau lắm đó bé!

– Để em nhớ là anh luôn có mãi bên em . Em sẽ ủ áo anh khi đi ngủ ... để cho đỡ nhớ anh

..

Đông Thiệu siết vợ vào lòng mình:

– Người ta bảo con gái quê ăn nói mộc mạc, nhưng rõ ràng lời của em càng làm anh thương em hơn, Mòn ạ .

Mìn nép đầu vào ngực chồng, cô biết ngày mai mình sẽ khóc vì vắng Đông Thiệu, vì anh là của người đàn bà khác mà cô muốn ghen cũng không được . Ôi! Nằm trong vòng tay anh mà đau đớn làm sao . Ai cấm anh hôn người đàn bà đó ? Ai cấm anh nói lời yêu như đã nói với mình ? Cánh tay anh hôm nay gói đầu cho cô, ngày mai đã thuộc về kẻ khác .

Bất giác, Mìn ứa nước mắt . Đông Thiệu thảng thốt khi thấy giọt lệ long lánh trên má vợ:

– Em sao vậy ?

– Em thương anh quá, Thiệu ơi .

Đông Thiệu làm sao hiểu được những gì trong đầu bé Mòn của anh . Anh chỉ biết ôm cô và hôn, những nụ hôn nồng nàn và ngọt ngào nhất . Đó cũng là cách bù đắp của người đàn ông trót đa thê .

o O o

Mãi 10 ngày sau, Đông Thiệu mới trở lại Sài Gòn . Lần này anh được Vy Hà đón bằng gương mặt gây sự . Vy Hà được bà tính nhồi nhét: "không được hiền quá sẽ mất chồng" .

Đông Thiệu với vẻ bơ phờ vào nhà, Vy Hà đã lên cơn ghen . Cô hét to:

– Sao anh không đi luôn đi ? Hôm đó tôi nói tôi sắp sanh, bị đau bụng hoài mà anh vẫn không về sớm . Anh trọng nó hơn tôi mà .

Đông Thiệu đứng khựng lại, mặt lạnh lẽo rồi không nói 1 lời, quay phắt ra . Vy Hà đâm tay vào bụng mình, lần này cô gào to hơn:

– Tôi tự tử chết cho anh vừa lòng .

Đông Thiệu quay lại:

– Em có còn là em nữa không, Vy Hà ? Càng lúc, anh càng thấy em tỏ ra chanh chua thô lỗ, em cư xử như 1 kẻ đàn độn nhất .

Vy Hà lịm đi . Lẽ ra khi trở về, anh phải dỗ dành cô, lẽ nào anh không biết cô vì quá ghen mà đau khổ ư ? Vy Hà bật khóc:

– Ba của anh chết, em biết . Nhưng thời gian anh về quê đến 20 ngày ... làm sao anh còn là anh chứ .

Đông Thiệu nguôi giận, bật cười:

– Em trẻ con vừa vừa thôi . Thôi, nín đi nào, đừng làm anh nổi giận lên, mặt mũi tóc tai em lù xù chẳng đẹp tí nào .

Vy Hà la lên:

– Tôi biết tôi xấu nên anh bỏ tôi .

– Em đừng có cái luận điệu đó . Anh từ quê lên một phờ sau cái đám tang, lẽ ra em nên thông cảm cho anh mới phải . Đàng này, em chỉ biết ghen, anh chán quá

Từ lúc mới lên đến giờ, Đông Thiệu chưa có 1 lời nói ngọt ngào, không 1 cử chỉ âu yếm, anh chỉ biết chê . Vy Hà tức tối rên rỉ:

– Anh chỉ làm khổ tôi, trong lúc đó anh có biết Nguyễn Hậu yêu tôi đến đâu không ? Anh

ấy sẵn sàng chờ tôi . Tôi thù anh, anh làm cho tôi khổ .

Vy Hà kể lễ, đó là cái tật muôn thuở của đàn bà ghen . Cô không thấy Đông Thiệu mặt từ tái sang đỏ, đỏ sang tái . Cuối cùng, anh nắm lấy tay Vy Hà vật mạnh:

– Vậy thì vắng tôi, cô cũng đi chơi lung tung, nào có tốt lành gì đâu . Nhờ cô, tôi mới rõ được cô yêu tôi đến đâu .

– Anh ... anh ...

Vy Hà ôm lấy miệng . Ôi! Cô quả là đàn độn chọc cơn ghen của Đông Thiệu 1 cách ngu ngốc, bây giờ có hối cũng không kịp rồi . Vy Hà đâm tay vào ngực:

– Tôi chỉ cho anh thấy rõ anh làm khổ tôi . Anh đừng có vịn vào cớ đó mà xuyên tạc để bỏ tôi, không dễ đâu .

– Anh không bao giờ bỏ em, vì em đang cho anh 1 đứa con . Nhưng em không còn là em nữa và có thể em cũng thuộc về kẻ khác cũng nên .

– Con Mịn nó mớm cho anh những ý nghĩ đó, phải không ?

– Em nói bậy rồi, không có Mịn trong đó .

– Sao không có ?

Vy Hà bĩu môi:

– Trước đây, anh không hề nói với tôi cái giọng như vậy .

– Nếu anh có nói cái giọng điệu gì đi nữa đó là tại em .

– Tại em, tại em ... Chứ không phải anh nghe lời con Mịn . Làm sao mà nó không nói gì tôi chứ ? Tôi khổ quá mà trời .

Vy Hà đâm ngực đâm bụng khóc . Đông Thiệu thở dài, anh mệt quá, nhưng muốn êm thấm, anh phải dỗ dành Vy Hà . Cô hơn tuổi Mịn nhưng xem ra lại quá trẻ con hời hợt .

– Lẽ ra em nên mềm dịu, Vy Hà ạ . Mịn có lợi thế hơn em mà cô ấy có làm gì em đâu .

Lập tức Vy Hà vùng lên:

– Nó không ghen vì nó không yêu anh, vì nó có mẹ anh, có họ hàng nhà anh .

– Cô ấy đâu được gần anh nhiều như em đã gần đâu . Nhưng nói thật, em cứ thế này, thì chúng ta không sống với nhau được đâu Hà .

Vy Hà lịm đi vì rất bối rối hoang . Con ghen của cô cứ muốn bùng lên dữ dội, vậy mà Đông Thiệu không chịu dỗ dành cô, anh cứ làm cho cô tức lồng lên . Lẽ ra anh phải thề, phải nói với cô 10 ngày nay anh về chịu tang cha, chứ không hề rờ tới nó, vậy mà anh không nói . Cô sứt sùi:

– Anh bỏ em, em tự tử .

Đông Thiệu thở dài, kéo Vy Hà vào mình:

– Nghe anh nói, đi rửa mặt đi . Ai lại đón chồng bằng thái độ quá quắt như vậy ? Em có biết em làm anh buồn lắm không ? Và những việc em làm đã làm giảm đi tình cảm anh dành cho em .

– Nhưng 10 ngày nay ... anh không có gì với nó chứ ?

Đông Thiệu phì cười:

– Nếu có thì sao, nếu không thì sao ?

Vy Hà phũ phàng tay Đông Thiệu:

– Nếu có thì đừng có ôm em .

– Vậy thì đêm nay anh ngủ ngoài này, em ngủ 1 mình được không ?

– Vậy là anh không cần em ?

Đông Thiệu chất lưỡi:

– Tại sao em lại dùng tiếng cần với không cần . Chúng ta đã là vợ chồng và sắp có con, cũng như với Mìn, anh cần phải có bốn phận . Anh đã lỡ làm tròn cho mình cái thông lọng 2 vợ, anh biết cư xử sao bây giờ ?

– Em không cho anh về nhà nữa .

– Em không có quyền, vì anh còn mẹ .

Vy Hà bật khóc:

– Vậy em phải chịu cho anh chia sẻ ?

– Tùy em . Luật pháp không cho người đàn ông 2 vợ, và anh không thể làm cho Mìn đau khổ, cô ấy đang có thai .

– Còn em ?

– Em cũng vậy, đừng làm khổ anh nữa Vy Hà . Hãy cho anh thanh thản để học . Nếu em cứ ồn ào khuấy phá, bắt buộc anh phải vào ký túc xá sinh viên ở để học .

Vy Hà biết Đông Thiệu không nói suông, cô nhìn anh uất ức . 1 ý nghĩ làm cho Đông Thiệu phải đau khổ thành hình . Ôi! Cô chỉ muốn cho mình sanh lập tức, mang đứa con đi cho mới hả lòng .

Nghỉ học 10 ngày, ngoài giờ đi thực tập ở bệnh viện, Đông Thiệu phải dốc toàn lực vào bài vở . Do đó, anh không có thời giờ gần gũi lo cho Vy Hà, điều này càng làm Vy Hà lòng lộn lên . Đến giờ đi ngủ, Đông Thiệu đang ngủ say, cô dựng Đông Thiệu dậy mà

gây .

Bài vở nhiều quá, Đông Thiệu chuyển quần áo và sách vở cần thiết trốn vào ký túc xá .

Anh phân bua với bà Tính:

– Năm nay là năm cuối, con không thể để lỡ công việc học tập của mình vì Hy Hà . Mẹ cho con gởi Vy Hà .

Bà Tính mát mẻ:

– Thì cậu phải làm sao nó mới làm dữ, vật mình vật mảy với cậu chứ .

Đông Thiệu lắc đầu, đúng là cùng 1 giuộc, mẹ nào con nấy, đã muốn anh trốn thì anh trốn cho mà tìm . Thế là Đông Thiệu trốn luôn, anh viết 1 thư cho Mịn:

"Bé Mòn!

Vy Hà quấy nhiễu không làm sao anh học cho được, anh phải trốn vào ký túc xá mà ở .

Vì thế, anh cũng không có thời giờ về thăm em, thăm mẹ . Hãy biết anh rất yêu và quý em . Hôn em nhiều .

Chồng của em!"

Mịn đã xem đấy như là liều thần dược để cho cô sống và chờ đợi Đông Thiệu .

o O o

– Đông Thiệu! Mày ra cổng mà lôi con vợ mày về, nó đang làm ồn ở dưới, bác bảo vệ còn thua .

Đông Thiệu lạnh nhạt:

– Ông ấy làm bảo vệ mà không đẹp được kẻ đến làm rồi thì đừng làm bảo vệ . Tao không ra .

Tấn le lưỡi:

– Mày gặp chần cái rồi Thiệu . Vy Hà dữ quá trời!

– Dữ quá cũng không làm tao sợ đâu . Mày đừng nói nữa, tao muốn được yên .

Rồi Đông Thiệu chúi đầu vào trang sách . Tấn lắc đầu chịu thua . Nhưng Vy Hà quyết không về, cô biết Đông Thiệu đang ở đây .

Gần tối, đói quá, Đông Thiệu mò ra cửa . Vừa dắt xe ra, Vy Hà đã lao đến, cô nắm đầu xe Đông Thiệu bù lu bù loa:

– Em biết anh ở đây mà người ta nói không có . Tại sao anh trốn em chứ ?

Đông Thiệu nghiêm mặt ra lệnh:

– Từ chiều đến giờ, cô làm ồn ở đây rồi . Biết điều, lên xe tôi chờ đi .

Đông Thiệu nổ máy xe, sợ Đông Thiệu bỏ đi, Vy Hà lật đật ngồi lên, ôm chặt cứng anh .
Nhìn bụng xồ xề của Vy Hà, Đông Thiệu thương hại:

– Ôm cho chặt đấy, em sắp sinh chưa ?

– Em không biết nữa .

Đông Thiệu ngao ngán cho xe chạy . Tình yêu ban đầu không hiểu đã biến đi đâu, anh không thấy cảm xúc để nói với cô lời âu yếm . Đưa Vy Hà đi ăn, Đông Thiệu chở cô về nhà .

– Lúc này anh đang học thi, mà em thì luôn khuấy động anh, do đó em nên về nhà mẹ ngủ, có gì chạy đến ký túc xá tìm . Đừng đến đó quậy, người ta ghét .

Vy Hà bệu bạo:

– Anh nói với em như vậy đó hả ? Anh là chồng của em mà, làm sao em biết anh ở đằng ký túc xá hay về quê ?

– Anh lặp lại, anh đang học thi, vì thế anh không có thời giờ về quê hay ở cận kề bên em . Thôi, em vào nhà đi, anh phải về ký túc xá, không thôi người ta đóng cửa .

– Em không cho anh đi nữa .

– Em vẫn vậy, vẫn ngang bướng . Em có còn xem anh là chồng nữa không ?

– Có .

– À! Có thì phải biết nghe lời .

Đông Thiệu mở cửa cho Vy Hà vào, nhưng cô cứ ôm cứng lấy Đông Thiệu không cho đi . Đông Thiệu bực mình xô Vy Hà ra bước đi . Cô chạy theo Đông Thiệu rồi quỵ xuống ngay cửa . Đông Thiệu hoảng hốt quay lại đỡ Vy Hà:

– Vy Hà ...

– Em đau bụng quá!

– Em có đi khám thai không ?

– Không .

Đông Thiệu muốn nói lẽ ra thời gian cô làm bận bịu anh, cô nên dành thời gian đó lo cho đứa con sắp chào đời, nhưng lại không nỡ . Vy Hà oằn oại kêu đau:

– Anh đưa em đi bệnh viện .

Đông Thiệu vội vã chạy ra đường tìm 1 chiếc xích lô . Vy Hà khóc như đứa trẻ, cô làm Đông Thiệu rối cả lên .

o O o

Đứa con trai nặng 3 ký lô . Đông Thiệu thở phào . Vy Hà mẹ tròn con vuông . Đông Thiệu làm cha lúc bài vở và công việc tràn ngập lên đầu, anh không có thời giờ nhớ đến Mịn mồn mỗi ở quê .

Phản Vy Hà, được Đông Thiệu lo lắng lại sanh con trai, cô không có ghen loạn cuồng nữa . Đông Thiệu từng bảo:

– Điều gì, cái gì em cũng được hết, nhưng có 1 điều anh không thể chịu nổi em, đó là ghen và hỗn hào . Khi ghen, em không còn biết vị nể anh chút nào .

Vy Hà nghiệm ra 1 điều: Đông Thiệu chịu ngọt và mềm mỏng, khi đang mệt và đói thì liệu hồn, sau đó muôn tung hoành gì thì làm . Đông Thiệu thuê thêm 1 người giúp việc . Phần mình, kỳ thi cuối khóa đã đến, Đông Thiệu vùi đầu vào việc học .

Vy Hà sanh được 2 tháng, Đông Thiệu cũng vừa qua kỳ thi tốt nghiệp, may là đậu . Đông Thiệu lắc đầu đùa:

– Kiếp sau anh xin chừa, không khéo là uống công bao nhiêu năm đèn sách .

Rồi anh nựng Vy Hà:

– Sanh xong, em đẹp lắm Vy Hà .

Vy Hà phụng phịu:

– Anh có thấy con rất giống anh không ?

– Thấy chứ, và anh biết em yêu anh mà .

Đông Thiệu hôn cả 2 mẹ con . Vy Hà mè nheo:

– Anh có thấy là bất công không, khi em sanh cho anh đứa con trai mà vẫn không được thừa nhận là vợ ?

Nụ cười tắt trên môi Đông Thiệu:

– Em đã biết rồi còn muốn chì chiết anh chi vậy Hà ? Anh đang định là em khỏe rồi, anh về quê, đã đến làm đám giỗ 1 trăm ngày của ba anh rồi .

Vy Hà sầm mặt . Thì ra dù có cho anh đứa con trai đẹp như thiên thần, anh vẫn không là của riêng cô, vẫn có bóng hình của con nhỏ nhà quê lẫn khuất trong đầu anh . Cô mím môi nhìn Đông Thiệu:

– Sau khi ra trường, anh vẫn ở đây chứ ? Mẹ nói mẹ có thể chạy cho anh vào công tác ở bệnh viện Sài Gòn .

Đông Thiệu lắc đầu:

– Em nên thông cảm cho anh, Vy Hà ạ . Anh còn mẹ, mà mẹ thì già rồi không sống là

bao . Gần 10 năm nay anh đi học xa mẹ, giờ thành tài rồi phải về quê .

Vy Hà nghe 2 tai mình lũng bùng, cô sững sốt nhìn Đông Thiệu, không thể ngờ là Đông Thiệu có ý nghĩ về quê . Cô bật khóc lấp bắp:

– Anh bỏ em à ?

Đông Thiệu vuốt ve lên má Vy Hà:

– Sao lại là bỏ ? Em cũng là vợ mà, anh về quê, 1 tuần anh lại lên với em .

Vy Hà cay đa9 ng:

– Thì ra anh luôn dành cho em 1 khoảng cách, chỉ ở địa vị người tình, còn vợ thì là con nhà quê kia . Ôi! Ai đã cực khổ vì anh, đau khổ vì anh, ngày đổ đạt lại là của người khác .

– Anh năn nỉ em đừng buồn mà Hà .

– Người ta nói vợ thì bao nhiêu vợ cũng được, phải không anh ? Còn mẹ .. Anh đã vịn vào mẹ để xa em, để bỏ mẹ con em .

Mới hạnh phúc đó, mới cười nói đó, Vy Hà đã lại cay đắng và mằm móng gậy gỗ bắt đầu nổ ra . Đông Thiệu chán nản buông Vy Hà ra nằm chùi xuống giường thờ dài thườn thượt . Vy Hà đe dọa:

– Không có gì ràng buộc giữa chúng ta, thì em vẫn có tự do đi đây đi đó rong chơi với bạn bè, phải không ?

– Việc đó ... tùy em .

Thế là Vy Hà dùng dùng nỗi giận, cô có cảm giác là Đông Thiệu không còn cần mình .

Vy Hà lại đau đớn lại tức tối . Hạnh phúc đối với cô như 1 chiếc bóng bay .

o O o

Vy Hà giao con cho người làm, cô xách xe đi lang thang . Vắng Đông Thiệu, cô khôn g cõ can đảm ngồi ôm con giam hãm trong nhà chờ Đông Thiệu . Anh ấy đang về với vợ mà, trong lúc mình khóc, có ai biết đâu ? Vy Hà mang nỗi căm uất chán chường . Tại sao mình không xa Đông Thiệu chứ ? Vy Hà rùng mình, ý nghĩ xa Đông Thiệu vĩnh viễn làm cô hốt hoảng tê tái . Thà chịu khổ còn hơn mất nhau . Vy Hà chìm đắm với bao suy tư, cô không thể tìm cho mình được 1 lối thoát khi quá yêu Đông Thiệu .

– Vy Hà!

Chiếc Suzuki chạy ép Vy Hà vào lề, và Nguyễn Hậu nghiêng mình mỉm cười:

– Em chạy nhanh quá, anh đuổi theo gần chết .

Vy Hà đỏ bừng mặt nhớ nụ hôn của Nguyễn Hậu hôm nào . Hôm đó vì cô đơn vì đau

khổ, cô đã ngã vào lòng Nguyên Hậu và để Nguyên Hậu hôn mình, nụ hôn ... mãi bây giờ gặp lại Vy Hà mới nhớ . Thời gian bên Đông Thiệu, cô đã không bao giờ nhớ 1 điều gì về Nguyên Hậu .

– Chúng ta ghé vào đây uống nước đi Hà!

Nguyên Hậu nắm lấy tay ga xe Vy Hà . Sợ té, Vy Hà thẳng lại . Nguyên Hậu nhìn đắm đuối vào mắt cô:

– Sinh xong, em đẹp quá ... làm anh sung sờ .

Vy Hà đỏ bừng mặt, lồi khen sỗ sàng làm cô vừa mắc cỡ vừa sung sướng .

– Đi em!

Cả 2 rẽ vào 1 quán cà phê có nhiều hoa kiểng . Vy Hà thoáng nhớ đến Đông Thiệu ...

– Cho 2 ly cam tươi .

Nguyên Hậu gọi 2 ly cam tươi rồi kéo ghế ngồi sát vào Vy Hà, tay choàng qua ghế Vy Hà và ngắm cô . Vy Hà che mặt:

– Đừng nhìn em như vậy mà .

– Em vẫn còn ... với Đông Thiệu chứ ?

– Đông Thiệu về quê rồi và có lẽ sẽ về luôn . Ảnh đã ra trường ... Em chán quá!

Nguyên Hậu bóp nhẹ bờ vai Vy Hà:

– Anh lặp lại, anh vẫn đợi em ... Nếu em là vợ chính thức của Đông Thiệu, dù yêu em, anh cũng đứng ở xa mà nhìn nữa Hà ạ . Nhưng ... em thế này mà làm vợ bé của Đông Thiệu ... đau cho anh quá .

Vy Hà cúi đầu, Nguyên Hậu gọi cho cô nổi đau đang muốn quên .

– Anh sẽ cho em 1 tờ hôn thú, 1 đám cưới đàng hoàng .

– Còn con em ?

– Em giao cho Đông Thiệu và mẹ hắn nuôi .

Vy Hà thần thờ . Nếu xa Đông Thiệu, cô sẽ được yêu thương, không phải ghen tuông dằn vặt . Nhưng ...

Vy Hà nhìn Nguyên Hậu, tình yêu có thể đến sau hôn nhân như Đông Thiệu và Mìn không ?

– Em nghĩ sao vậy Hà ?

– Em không biết .

Vy Hà muốn phản kháng lại Nguyên Hậu, nhưng vòng tay của Nguyên Hậu cứ khép dần

lại, mặt anh gần mặt cô .

– Đừng ... anh .

Bờ môi tham lam của Nguyên Hậu cuốn lấy môi Vy Hà, cô buông tay thả trôi theo cảm giác . Sự cô đơn làm cô khao khát được yêu . Nguyên Hậu buông Vy Hà ra, anh đọc thấy trong đôi mắt Vy Hà sự sợ hãi và đau khổ . Anh ôm cô kéo vào ngực mình:

– Em suy nghĩ đi, không nên tự giết chết đời mình, em còn quá trẻ để làm mẹ .

Hôn nhẹ lên mắt cô, anh mỉm cười:

– Bây giờ, chúng ta đi lên Thủ Đức đi bơi được không ?

Nguyên Hậu gọi tính tiền rồi lôi Vy Hà đi . Anh chủ động và kiên quyết, Vy Hà bị lôi vào cái vòng do Nguyên Hậu đặt ra .

Chọn cho Vy Hà 1 bộ đồ tắm, Nguyên Hậu đẩy cô vào phòng thay quần áo . Những con người trẻ trung vui nhộn ở đây hình như người ta không biết buồn và không biết khổ . Họ vùng vẫy trong sóng nước, tiếng cười hồn nhiên vang dội, Nguyên Hậu ôm eo ếch Vy Hà dưới nước:

– Em thấy không ? Việc gì em phải đau khổ, phải buồn chứ ?

Thật là 1 ngày đi chơi thú vị, Nguyên Hậu đưa Vy Hà về tận nhà . Trước khi chia tay, anh kéo cô vào mình, hôn nụ hôn thật dài đắm đuối và cuồng nhiệt thì thầm:

– Để đêm nay em nhớ anh .

Vy Hà để yên cho Nguyên Hậu hôn mình, rồi đẩy ra:

– Anh về đi .

– Mai anh đón em nha ?

– Em không biết .

– Mai anh sẽ đến, nhất định .

Nguyên Hậu buông giọng chắc nịch rồi đi ra xe của mình .

o O o

25

Đêm ấy, Vy Hà thao thức với hình ảnh Nguyên Hậu như 1 bức tường thành vững chắc . Vy Hà đứng thờ người bên khung cửa sổ . Hơn bao giờ hết, cô cảm nhận ra sự cô đơn cùng cực của mình . Giờ này, Đông Thiệu bên 1 người đàn bà khác, còn cô đang đứng lặng ở đây đối diện với đêm đen, khóc lặng lẽ, có ai hay biết đâu ? Đêm dài quá, Vy Hà đi qua đi lại đến mệt phờ . Cuối cùng, cô nằm vật xuống giường, tiếng khóc của con rồi

tiếng ru của chị vú ... Vy Hà đau khổ ném mọi thứ trên giường xuống đất . Cô thấy hận Đông Thiệu và khao khát có Nguyên Hậu .

1 ngày trông đợi mỏi mòn, Đông Thiệu không về, Nguyên Hậu cũng không đến, Vy Hà khóc nức nở . Ý nghĩ bị bỏ rơi làm Vy Hà thấy đời cô vô vị làm sao . 10 giờ đêm, thường đã thừa xe, cuộc sống mọi người tạm lắng, Vy Hà nằm gục trên chiếc giường rộng thênh thang của mình .

Reng ... reng ...

Tiếng chuông lạnh lót, Vy Hà vùng dậy, bất kể là ai, cô cũng mừng hết, cô đã quá sợ cái cảnh 1 mình . Vy Hà chạy bỏ ra cửa, lập cập tra chìa vào ổ khóa .

– Anh ... Nguyên Hậu ...

Sự xuất hiện của Nguyên Hậu làm Vy Hà chùn chân . Dù khao khát tình yêu, 1 vòng tay ấm cúng, nhưng Vy Hà vẫn còn đủ tỉnh táo để nhận ra cô đang bước vào con đường phản bội Đông Thiệu .

– Anh ... về đi .

Mâu thuẫn kỳ cục thật . Vy Hà đứng cúi đầu, cô quên phứt cả mình đang mặc 1 cái áo ngủ mỏng manh .

– Em đang chờ Đông Thiệu ... chứ không phải chờ anh à ?

Mặt Nguyên Hậu lộ nét đau đớn . Giờ này nếu có tiếng chuông cửa, Vy Hà phải hiểu là ai chứ, cô mừng cuống cuống để rồi đứng khựng lại . Anh từ từ tiến đến trước mặt Vy Hà, nâng mặt cô lên, đôi mắt đang đầy lệ .

– Em khóc đó ư ?

Nguyên Hậu ôm choàng Vy Hà, anh cúi hôn cô cuồng nhiệt .

– Hãy quên tất cả đi em yêu .

Vy Hà khóc se sẽ trong lòng Nguyên Hậu .

Anh dìu cô đến xa lông và đặt cô ngồi xuống .

– Làm sao em chịu nổi trong căn nhà rộng thế này hả Vy Hà ? Em có biết anh đã phải tự tranh đấu mình đừng đi tìm em, nhưng ... anh hoàn toàn thất bại . Anh đến đây và nếu như không được em mở cửa, anh sẽ đứng bên ngoài mãi như 1 gã si tình .

– ...

– Làm sao anh có thể yên lòng cho được, khi biết em 1 mình vò võ đau khổ .

– ...

– Ông trời thật bất công khi Đông Thiệu về quê với vợ, em thì vẫn cứ mong ngóng, còn anh thì chỉ biết tìm quên em trong men rượu .

Người Nguyên Hậu quá nồng hơi men, anh vừa chua chát vừa đùa:

– Anh như chàng trai mang tên Lệnh Hồ Xung trong "Tiểu ngạo giang hồ" đứng bên ngoài thêm hoa, trong lúc Nhạc Linh San vui đùa cùng Lâm Bình Chi .

Vy Hà bật cười . Nồng nổi này Nguyên Hậu vẫn còn tếu được, cô nũng nịu:

– Còn em, em là Nhạc Linh San hay Nhậm Doanh Doanh ?

– Là ai thì em cũng là cô gái đáng yêu . Nhậm Doanh Doanh tuy hung dữ nhưng yêu Lệnh Hồ Xung hết lòng, làm tất cả cho người yêu, kể cả việc muốn giết Lâm Bình Chi để mang Nhạc Linh San về cho Lệnh Hồ Xung, dù trái tim tan nát . Còn anh ... thì anh chỉ yêu em, chính em thôi Vy Hà .

Vy Hà mềm người trong vòng tay Nguyên Hậu . Anh hôn cô bằng tất cả khát khao và say đắm . Bàn tay anh vuốt nhẹ trên đùi cô, cặp đùi thon dài mịn màng kêu gọi trong chiếc áo ngủ mỏng manh . Vy Hà đẩy tay Nguyên Hậu, cô chống chọi lại sức quyến rũ mãnh liệt 1 cách tuyệt vọng .

Bờ môi mềm ẩm của anh chạm lên vùng da thịt ẩm áp mềm mại, toàn thân anh run lên ...

– Oa ... Oa ...

Tiếng khóc của con, Vy Hà hốt hoảng đẩy mạnh Nguyên Hậu . Cô đứng bật dậy:

– Đừng ... anh Hậu ... Về đi ...

Nguyên Hậu bối rối, nụ cười anh ngượng ngập ngơ nghe .

– Xin lỗi em .

– Anh về đi .

– Anh về .

Nguyên Hậu quay đi, đáng anh thất thểu, Vy Hà bắt nhãn nhìn theo . Bất giác, cô om mặt khóc .

o O o

Đông Thiệu mang túi quần áo đi vào nhà, con chó Nô hực lên rồi vẫy đuôi mừng . Căn nhà im vắng ... Đông Thiệu hoảng hốt . Có việc gì không may xảy ra nữa ư ? Trước khi trở lại Sài Gòn, anh đã hứa với Mìn và mẹ sẽ năng về, vậy mà mãi 4 tháng sau mới về . Ý nghĩ có chuyện gì xảy ra, Đông Thiệu lạnh toát cả người, anh chạy bổ xuống bếp .

– Chị Tư!

Chị Tư đang bỏ củi, thấy Đông Thiệu, chị đứng vụt dậy mừng rỡ:

– Trời ơi! Sao mà cậu tài quá vậy . Cô Mìn mới sanh đêm hôm, sáng ra cậu đã về . Đông Thiệu thở phào nhẹ nhõm, niềm vui òa vỡ đến bất chợt . Anh ném túi quần áo lên bộ ván .

– Sanh rồi hả ? Ôi, mừng quá!

– Con trai, gần 4 ký lạng cậu . Bà ở trong nhà thương với cô Mìn từ hôm đến giờ . Cậu mà vào, bà mừng phải biết .

– Tôi đi bệnh viện liền .

Đông Thiệu quày quả quay ra, anh đẩy chiếc Honda ra cửa rồi đạp mạnh máy phóng đi .

"Tôi cho em quá Mìn ơi! Anh là thằng chồng không ra gì mà, giao vợ cho mẹ đi biệt tằm . Không có anh kề cận giây phút đau đớn này, hẳn là em tủi thân biết bao nhiêu".

Đông Thiệu triển miên với nỗi xót xa và ân hận . Mìn luôn luôn hiền dịu hoàn toàn, anh có làm sao cũng thấy mình bất công với vợ .

Đông Thiệu đi như chạy xuống khoa sản . Đứng trước căn phòng hậu sản, Đông Thiệu đảo mắt tìm kiếm .

– Anh!

Tiếng gọi của Mìn làm Đông Thiệu chạy phăng tới . Cô đang nằm trên giường với đứa con, bà Vĩnh đang lui cui làm cái gì đó .

– Anh vừa về, nghe tin em sanh nên vội chạy vào đây . Em khỏe chứ ?

– Dạ, khỏe . Em đau bụng chừng 1 chút là sanh .

Mìn mỉm cười âu yếm nhìn chồng, nụ cười rạng rỡ hạnh phúc trên khuôn mặt xanh xao, sau giây phút đi biển 1 mình .

– Anh bồng con 1 chút .

Đông Thiệu vụng về bế con, nó mềm và nhỏ xíu, và cũng thật giống anh .

– Con giống anh quá!

Đông Thiệu hân hoan kêu lên, anh áp mặt vào má con . Kỳ diệu thật! 2 đứa con không cùng 1 người mẹ lại rất giống nhau .

Bà Vĩnh chì chiết:

– Con tệ lắm Thiệu! Vợ có bầu, con không lo gì được cho vợ của con . May là con về kịp, không thôi mẹ không tha thứ cho con đâu .

– Con vừa thi xong mà mẹ . Với lại ...

Đông Thiệu định nói Vy Hà sanh anh phải lo, kịp nhớ Mìn mới sanh anh im bật . Dù Mìn độ lượng anh cũng không được nói ra điều không nên nói .

– Thi xong rồi tốt nghiệp ra trường phải về đây làm việc .

– Dạ .

– Mẹ nói rồi, con phải về quê . Lần này cãi thì đừng có mà nhìn mặt mẹ, phải dứt khoát với con bé kia, không lui tới nữa, đèo bồng chỉ làm khổ vợ con . Cãi lời là mẹ chết cho con vừa lòng .

– Mẹ! Cô ấy cũng có con với chồng con mà .

Mìn kêu lên đỡ cho chồng, bà Vĩnh gắt:

– Con bệnh nó mà nó có nghĩ đến con không vậy Mòn ?

– Anh Thiệu mới vừa thi xong, con thông cảm lắm mẹ . Mẹ đừng rầy anh ấy .

– Con cứ bệnh nó đi, mai mốt nó bỏ đừng có mà réo mẹ .

Bà Vĩnh giận dỗi bỏ đi . Mìn nhìn chồng mỉm cười:

– Mẹ thương em nên la anh, anh đừng buồn .

Đông Thiệu vuốt má vợ:

– Anh biết anh có lỗi, nên dù mẹ có đánh anh cũng không dám buồn đâu em . Em nghe khỏe không ? Có đau bụng lắm không em ?

– Đau nhiều chứ, mà mẹ bắt đi bộ, không cho nằm 1 chỗ nên em cũng gắng chịu nổi .

Với lại nghĩ đến anh ... em vượt qua được hết .

Đông Thiệu cảm động hôn vợ . Anh thấy mình sẽ thật hạnh phúc khi có 1 người vợ như Mìn . Cô luôn luôn muốn tại niềm vui cho chồng, anh khó mà tìm được giây phút ấm áp bên Vy Hà . Đông Thiệu vuốt ve mãi trên gương mặt vợ:

– Ngủ đi em cho khỏe .

– Anh cũng cần về nhà để nghỉ ... À! Anh làm bài được không ?

– Rất tốt .

– Em quê mùa không biết chia sẻ với anh cái gì hết, cho nên em thích được làm chiếc bóng của anh .

– Đừng em! Đừng mặc cảm như vậy . Em đã cho anh những giây phút thoải mái hạnh phúc và 1 điều nữa, vợ cũng là bạn chứ, phải không em ?

– Dạ .

Đôi mắt to đen long lanh của Mìn chớp nhanh 1 cách thật dễ thương . Yêu quá đi thôi!

Không dẫn được, Đông Thiệu ôm choàng vợ thì thầm:

– Anh yêu em, bé Mòn ạ!

Bao nhiêu đó quá đủ với Mìn trong những ngày vò võ đợi chồng, hầu mẹ chồng ... Cô nép vào vai anh đón nhận nụ hôn ngọt ngào thương nhớ .

o O o

Bà Vĩnh vừa nựng cháu, vừa hỏi Đông Thiệu:

– Rồi ra trường, con làm việc ở Sài Gòn hay về đây Thiệu ?

– Dạ, con về đây thưa mẹ . Hôm nay thì chắc có kết quả rồi . 1 tuần nữa, con sẽ lên Sài Gòn .

– Con vẫn chưa làm giấy kết hôn với con Mòn . Có con rồi đó, đi làm gấp đi .

– Dạ .

Đông Thiệu liếc Mìn, bắt gặp cô đang nhìn mình thì bối rối quay đi . Điều nhắc nhở của bà Vĩnh làm Đông Thiệu thấy mình có tội với vợ . Từ lúc cưới Mìn về, anh về nhà lần này là lần thứ 3, vậy mà cô không 1 lời trách anh .

– Con cái con gì đó, con tính sao ? Nó sanh chưa ?

– Dạ sanh rồi, được 2 tháng .

– Trai gái ?

– Dạ, con trai .

– Mẹ không buộc con thôi nó, nhưng con cũng đừng làm khổ con Mòn . Tuy nó không dám nói gì con, nhưng mẹ biết nó khóc hoài . Con định về đây thì thu xếp đằng hoàng . mẹ coi bộ con kia không phải hiền mà nhịn con Mòn đâu .

– Con hứa không để mẹ phải lo đâu .

– Ừ, thì ráng mà giữ .

Thằng bé uốn cong mình, rồi đái ướt bà Vĩnh . Bà xi lên mặt cháu, mắng yêu:

– Cha mày!

Mìn đón con lại, Đông Thiệu giành:

– Để anh thay tả cho .

– Biết không đó ?

– Biết chứ .

Mìn bật cười khi thấy Đông Thiệu quần tả cho con thành thạo, rồi lén chiếc khăn bông chặt lại:

– Em phải quần cho kỹ . Nó quen nằm trong bụng mẹ ấm áp, cho nên ra ngoài để nó không giật mình, em lèn thế này con sẽ ngủ say ngay .

Mắt Mịn thoáng buồn, để có những cái thành thạo kia, hẳn Đông Thiệu đã phải lo cho Vy Hà chu đáo lắm . Đông Thiệu nhận ra ngay nét buồn trên mặt vợ, anh cúi gằm cô:

– Em buồn anh phải không ?

Mịn tránh cặp mắt chồng đáp khẽ:

– Không, không có .

– Em không nói dối anh được đâu, anh hiểu nỗi buồn của em . Hãy thông cảm cho anh, nghen em .

Mịn ngọt ngào:

– Có yêu mới ghen, phải không anh ? Nhưng em biết phận mình .

– Không, chính điều tệ nhị của em làm anh suy nghĩ và yêu em . Dù em không được hấp thụ nền văn hóa mới, nhưng em tỏ ra là 1 người vợ hiền thực, đó là nhờ giáo dục của ba mẹ, và anh yêu em vì những đức tính này .

– ...

– Em có biết, những lúc ở bên Vy Hà, cô ấy luôn ghen với em là những lúc anh nhớ em nhất .

Mịn dụi mắt vào má chồng, cô hiểu mình được yêu:

– Anh này!

– Gì em ?

Mịn nhìn sâu vào mắt chồng:

– Anh và Vy Hà có giấy kết hôn, phải không ?

– Không . Đừng buồn anh, anh sẽ lo cả .

– Không, chuyện đã lỡ ... em muốn nói vấn đề khai sinh cho con .

– Việc ấy để cho anh, vì em đã sinh đứa con trai là em đã cho anh và mẹ niềm hạnh phúc . Đừng nên băn khoăn nghen em!

– Dạ .

– Bây giờ thì ngủ đi, em mới sanh cơ thể còn yếu lắm .

Mịn khép mắt lại . Ai biết đâu trong niềm hạnh phúc kia còn có vụn nỗi đau được chôn giấu sâu trong đáy lòng .

o O o

Vy Hà đã muốn nổi khùng vì Đông Thiệu đi đã 5 hôm mà không về . Cứ nghĩ Đông Thiệu đang ôm ấp con nhỏ quê mùa kia là Vy Hà dùng đũa đập phá quăng ném, đưa bé khóc lóc cả giọng, cô cũng mặc kệ .

Chị vú không dám lộ mặt trước cơn kinh nộ của Vy Hà . Vy Hà hầm hừ đi ra đi vào làm nhảm:

– Tức chết đi được! Đông Thiệu ơi! Tôi mà đến đó thì anh phải biết, tôi không nhìn đâu . Vy Hà xé tan nát những tấm ảnh chụp cô và Đông Thiệu họa to ra . Quá quắt hơn cô ném cả quần áo Đông Thiệu rơi vãi trên nền nhà, hần học đi qua đi lại giẫm lên .

– Thừa cô, có 1 ông khách tên Nguyễn Hậu muốn gặp cô .

Vy Hà dịu ngay cơn giận, cô lao vào nhà vệ sinh rửa mặt rồi trang điểm lại mặt mũi, chọn chiếc áo đẹp nhất tiếp Nguyễn Hậu . Nguyễn Hậu dang rộng đôi tay như muốn ôm Vy Hà . Anh thật sự thấy mình không thể thiếu Vy Hà . Cô đã từng cho anh những gần gũi thân mật, anh bạo dạn tán tỉnh Vy Hà:

– Hôm nay em đẹp quá ... và anh thì chỉ muốn nghiền nát em ra .

Vy Hà đỏ bừng mặt, cô đặt 1 ngón tay lên môi:

– Đừng anh! Em ...

– Đi chơi với anh đi Vy Hà .

– Anh muốn đi đâu ?

– Đi đâu cũng được, anh không muốn gặp em ở đây .

– Tại sao vậy ?

– Anh ghen với Đông Thiệu .

Vy Hà thở dài, càng ngày cô thấy mình xa rời Đông Thiệu, muốn dừng mà không được .

– Anh ra ngoài kia đợi em .

– Dạ .

Vy Hà nhảy chân sáo vào trong . Những cuộc gặp gỡ và đi chơi thú vị này làm Vy Hà thấy mình trẻ trung và yêu đời . Thôi hãy dẹp Đông Thiệu và những ngày đầy nước mắt qua 1 bên .

Vy Hà chọn 1 quần Jean trắng, áo thun cùng màu và mang giày thể thao trắng, tóc xõa dài . Vy Hà lại thấy mình như 1 Vy Hà của ngày nào . Cô đã thành món đồ cũ trong tay Đông Thiệu và từ lâu bỏ quên luôn chính mình . Chỉ 1 chút phấn hồng, chút son môi và đường chì đen trên mắt ... Vy Hà hài lòng ngắm mình trong gương lần chót, cô chạy tung

ra cửa trước đôi mắt khó chịu của chị vú . Đối với chị, Vy Hà là hiện thân của bà mẹ hư hỏng .

Nguyễn Hậu đứng sững sờ ngắm Vy Hà, anh muốn ôm nghiêng lấy cô mà hôn, lòng anh càng thấy mê cô và càng muốn Vy Hà thuộc về mình . Vy Hà mỉm cười, cô biết mình đẹp, vậy mà ... 1 chút chua xót dâng lên trong lòng . Vy Hà ngồi lên phía sau xe Nguyễn Hậu .

– Mình đi đi anh .

– Đông Thiệu vẫn chưa về à ?

Vy Hà gắt:

– Anh đừng có nhắc được không ?

Nguyễn Hậu nín thinh nổ máy xe . Chiếc xe đưa họ đi trên các nẻo đường với gió lộng:

– Mình ra xa lộ chơi nghen .

– Tùy anh .

– Ôm qua bụng anh nè .

Nguyễn Hậu tìm lấy bàn tay Vy Hà bắt choàng qua người mình . Mùi hương dịu dàng từ cô làm anh ngây ngất .

– Em có thể trả lời anh được chưa Hà ?

– Em cần gặp Đông Thiệu mới trả lời được cho anh .

Nguyễn Hậu thở dài:

– Liệu em gặp lại Đông Thiệu, em có trở về cuộc đời bé mọn của em và quên anh không ?

– Em không biết .

– Cái gì em cũng bảo không biết hết trơn, hèn nào em khổ thì phải . Cuộc đời mình, mình phải biết chứ .

Thấy Nguyễn Hậu gắt gỏng, Vy Hà phụng phịu:

– Anh là em đó à ?

– Làm sao anh dám là em, nhưng anh buồn .

– Vậy thì anh chạy xe nhanh lên, đừng nói gì hết . Em thích anh chạy xe nhanh .

Nguyễn Hậu tăng tay ga cho chiếc xe lao vút đi . Vy Hà ôm chặt qua người Nguyễn Hậu, mặt cô áp vào lưng anh, tóc quện mơn man trên vai và má Nguyễn Hậu . Anh rẽ vào 1 căn nhà xây theo kiểu nhà sàn .

- Quán đẹp quá hả anh ? Cát kiểu như 1 cái nhà dân tộc Tây Nguyên .
 - Mai một chúng mình cưới nhau, cất 1 cái nhà như vậy, em chịu không ?
- Vy Hà băng khuâng, những cuộc đi chơi thế này làm cô nhớ Đông Thiệu da diết .
- Sao em có vẻ buồn vậy ?

Nguyên Hậu nhìn chăm chú Vy Hà, Vy Hà nũng nịu:

- Chỉ đoán mò! Mình vào đi anh .
- Ra sau vườn thú hơn .
- Xem bộ ... anh rảnh ghê .
- Anh đã từng theo bạn bè đến đây nằm cả ngày trời ... trong những ngày em làm vợ Đông Thiệu .

Vy Hà chớp mắt, cô thấy tình yêu Nguyên Hậu dành cho mình thật nồng nàn . Ôi! Làm sao để quên ?

Chọn 2 ghế bố hướng ra ao cá, Nguyên Hậu gọi 2 ly nước ngọt . Không gian êm dịu và cũng ngọt ngào quá, Vy Hà muốn mình hòa vào niềm vui bên Nguyên Hậu . Cô nũng nịu và im lặng đón những nụ hôn đam mê .

Nhưng ... hình như Vy Hà đang dối lòng . Rõ ràng cô đang nhớ Đông Thiệu quay quắt và lịm đi trong niềm đau bị bỏ rơi, cuộc đi chơi đã thành tẻ nhạt .

Đưa Vy Hà về, Nguyên Hậu nhẩn nại, dịu dàng . Vẻ mặt của anh ... Vy Hà chạnh lòng, cô ôm anh và hôn . Nguyên Hậu siết tay Vy Hà trong lòng mình, anh hiểu mình sẽ được cô và anh tin như vậy .

o O o

Vẫn căn phòng tẻ lạnh và bên cạnh là tiếng khóc của con, tiếng chị vú ru con, Vy Hà nắm mạnh tay trên nệm, Đông Thiệu vẫn không về . Ôi! Sao cô thù ghét sự cô đơn . Ý tưởng phản bội trong cô đẩy lên mãnh liệt .

Anh có biết thế nào là nỗi đau khi bị phụ bạc không Đông Thiệu ? Anh tàn nhẫn lắm!
Anh chỉ mới về thăm nhà thôi mà cô đã chịu không nổi, mai kia anh về quê và hiếm hoi lắm mới dành cho cô được ngày chủ nhật . Nước mắt Vy Hà trào ra . Không, chẳng thà 1 lần đau khổ vì xa nhau còn hơn đau khổ triền miên thế này .

Vy Hà vùng dậy, cô cầm uất giạt mạnh tấm ảnh treo hình Đông Thiệu và cô tươi cười xé tan tàn .

o O o

Nếu Vy Hà đau khổ thì Nguyên Hậu cũng đau khổ, đau khổ vì ghen vì không được đáp lại, yêu chồng người cũng khổ mà yêu vợ người thì càng đau hơn . Nguyên Hậu nằm vùi trên bộ xa lông, gian phòng chìm trong khói thuốc . Anh tự nhủ lòng: Thôi hãy quên đi, mọi cố gắng của anh vì Vy Hà hoàn toàn vô hy vọng, chẳng thà đừng tìm đến nhau ... Rồi anh sẽ cố quên tìm cho mình 1 người vợ để quên đêm dài tẻ ngắt ...

Chuông reo ... giờ này chị bếp ở mãi đằng sau, Nguyên Hậu vươn vai ngồi dậy . Buổi chiều bên ngoài đang xuống thấp, nắng thật vàng . 1 buổi chiều thật đẹp nếu được ở bên Vy Hà . Nguyên Hậu thở dài, chỉ có anh đi tìm, còn Vy Hà đi tìm anh ... chuyện khó xảy ra .

Cánh cửa mở ra, Nguyên Hậu sững sốt ... Anh lao vào dang rộng đôi tay ôm chầm lấy xúc động:

– Vy Hà! Anh chờ mong em ... và cuối cùng em đã đến .

Đôi môi Nguyên Hậu cuồng nhiệt, Vy Hà vùng ra:

– Anh làm em sợ quá ... anh Nguyên Hậu .

Nguyên Hậu lặng ngắt Vy Hà:

– Anh nhớ em quá .

– Sao ... không đi tìm ?

– Anh muốn em suy nghĩ ... và để em lựa chọn .

Vy Hà lặng ra:

– Nhà của anh đẹp quá!

– Nó lạnh lẽo vì không có em .

Vy Hà làm vẻ nghịch ngợm, cô sợ giây phút riêng tư làm mình mềm lòng:

– Hôm nay bày đặt văn vẻ . Thay quần áo đi chơi với em . Em mời anh đi ăn cơm, em đói bụng rồi .

– Từ từ đã chứ . Em mới đến, ngồi chưa được 5 phút đã đòi đi . Bộ ... sợ anh ăn thịt sao vậy ?

Vy Hà cười gượng, rõ ràng cô sợ anh chút gì nữa . Vừa sợ anh vừa muốn được anh yêu, vừa muốn trả thù Đông Thiệu . Bao nhiêu cái phức tạp giày vò cô, Vy Hà rồi bời .

– Ở đây ăn cơm, chị bếp của anh nấu cơm ngon lắm, anh không thèm ăn cơm của em mời đâu .

Nguyên Hậu đi lại bàn mở ti vi . Vy Hà nhìn Nguyên Hậu, lần đầu tiên cô so sánh

Nguyên Hậu và Đông Thiệu . Ở Nguyên Hậu có 1 nét gì đó rất nghệ sĩ, phóng túng và lãng mạn . Nguyên Hậu quay lại, bắt gặp Vy Hà nhìn mình thì cười:

– Bộ anh có gì lạ lắm hả ?

– Không .

Vy Hà lúng túng vâng vâng cái khăn trong tay, Nguyên Hậu đứng lên:

– Em xem tí vi, anh nói chị bếp dọn cơm .

Bàn ăn đầy thức ăn với những thứ ngon miệng và lạ . Vy Hà ăn thật nhiều . Đã lâu cô mới được 1 ngày thế này . Vy Hà uống cạn cả ly rượu nho, Nguyên Hậu dành cho mình . Thứ rượu màu tím tím, thơm ngát ngọt lịm và lại sà sáy, 2 má cô đỏ hồng .

– Em cứ uống đi . Rượu nho bổ lắm, say thì anh đưa về .

– Em không uống nữa đâu, no lắm rồi .

Họ lại sang phòng khách, nhạc êm dịu từ chiếc cassette, Vy Hà chìm đắm theo điệu nhạc:

"1 chiều, em đã đến trong giấc mộng

Nụ cười em ái sáng soi hồn anh .

Rồi vì sao con tim anh tơ vương

Đã có những lúc nhớ nhung băng khuâng

Đêm nay anh thấy cô đơn

Và đời anh đã có em cần em

Nhưng thâm cung đôi mắt ấy sẽ thấy yêu thương

Rồi chiều nay có lá bay nhiều quá

Người tình ơi! Có thấy nhớ nhung trời xanh ?

Cuộc tình cho em anh không dối gian

Vì lòng anh đã đắm đuối yêu em ..."

– Vy Hà!

Khuôn mặt Nguyên Hậu thật gần, anh kéo cô ngã vào anh và hôn cô . Vy Hà không phản kháng lại, cô vòng tay ôm cổ anh khép mắt lại . Khi đến đây ... cô biết mình sẽ phạm tội kia mà ...

Nguyên Hậu bế xốc Vy Hà đi về phòng ngủ của mình . Điệu nhạc dịu dặt và vòng tay ấm áp dịu dàng . Vy Hà bật khóc ...

o O o

Cảm giác nặng ở ngực ... Vy Hà mở choàng mắt ra . Nguyên Hậu đang ngắm cô, tay anh

đặt trên khuôn ngực trần của cô, mỉm cười:

– Em ngủ ngon quá!

– Máy giờ rồi anh ?

– 3 giờ sáng .

– Ôi ...

Nước mắt Vy Hà trào ra . Cô đã phản bội Đông Thiệu mất rồi .

– Em tiếc ư ?

– Không . Nhưng mà ...

– Anh yêu em . Chúng mình sẽ làm đám cưới nghen em ?

– Em ... không xứng đáng với anh đâu .

– Đừng! Chỉ biết anh yêu em là được rồi .

Nguyễn Hậu hôn lên môi Vy Hà, tay anh vuốt ve lên thân thể cô ... Minh đã hoàn toàn mất Đông Thiệu . Vy Hà không xuôi mình 1 lần nữa theo Nguyễn Hậu . Cô đã chọn cho mình 1 con đường và không biết đời cô sẽ đi về đâu ? Cô đang đi trên 1 con đường mới . Hình ảnh Đông Thiệu và con nhòn nhòa trong đầu Vy Hà .

– Đưa em về đi! Sáng rồi, đừng để người ta thấy em ở đây, kỳ lắm!

Nguyễn Hậu nheo mắt:

– Có sao đâu . Anh sẽ cưới em, chúng mình là vợ chồng mà .

Nguyễn Hậu kéo Vy Hà dậy, anh âu yếm khoác áo vào cho cô:

– Em tin anh không Vy Hà ?

– Dạ, tin .

Nguyễn Hậu huýt 1 điệu nhạc vui rồi chạy ào vào buồng tắm . Anh dội nước ào ào, nói vọng ra:

– Rửa soạn đi em bé . 5 phút nữa, anh đưa em về .

Kéo Vy Hà nép vào mình, Nguyễn Hậu hôn vội lên môi cô rồi mới cho Vy Hà đi . Ánh sáng ban mai mờ mờ . Vy Hà nhìn theo xe Nguyễn Hậu đến khuất mới quay vào ...

– Chào em!

Người ra mở cửa là Đông Thiệu . Vy Hà choáng váng đứng không muốn vững, mặt cô trắng bệch nhìn Đông Thiệu .

– Anh lên từ bao giờ ?

– Chiều hôm qua . Lúc em vừa đi thì anh về tới .

Đông Thiệu lặng lẽ quay vào và đi luôn vào phòng ngủ . Vy Hà cắn môi đứng thừ người, cô thấy sợ làm sao khuôn mặt lạnh lùng của Đông Thiệu . Không thể không vào gặp Đông Thiệu, Vy Hà rụt rè bước đi .

Đông Thiệu đang nằm hút thuốc, tay gác lên trán . Vy Hà khổ sở:

– Anh ...

Đông Thiệu lạnh lùng:

– Em không cần phải nói gì với anh hết . Em đã từ nơi ở của Nguyên Hậu để về với anh, anh đã hiểu .

– Tha thứ cho em, Đông Thiệu ơi!

Vy Hà quỳ thụp bên giường Đông Thiệu . Anh nhìn cô, cái nhìn xét đoán của 1 vị quan tòa:

– Em đi thay quần áo đi .

Đông Thiệu quay mặt vào vách . Nếu anh la hét ồn ào như cô đã từng làm, có lẽ Vy Hà thấy mình đỡ đau khổ hơn . Đằng này anh không nói gì hết, dù 1 lời trách móc . Nước mắt Vy Hà nhoe nhoẹt, cô thiều não đi sang phòng con .

Hết rồi những ngày chung sống giữa cô và Đông Thiệu . Người đàn ông có quyền cho mình cả trăm người đàn bà, còn đàn bà thì không được như thế . Ôi! Cô phải hận ai đây ? Ôm con vào lòng ... đứa bé không quen hơi mẹ khóc giãy ra . Cả đứa con cũng thành xa lạ, Vy Hà trả con lại cho chị vú .

Đông Thiệu đã đi đâu mất . Chị vú lách chách:

– Hôm qua, cô đi 1 chút thì cậu về .

Thấy Vy Hà không nói gì, chị tiếp:

– Suốt đêm qua, cậu đi ra đi vào đợi cô .

Chị không nói cho Vy Hà biết cái khoảng chị đã nói hết với Đông Thiệu sự có mặt của Nguyên Hậu và Vy Hà đã đi như thế nào, không nhìn ngó tới con .

Nhưng Vy Hà cũng hiểu Đông Thiệu biết cô phản bội . Và dưới mắt Vy Hà, cô là người đàn bà tội lỗi .

– Đêm qua, cậu Thiệu có ngủ chút nào đâu, cứ đi ra đi vào đợi cô . Cậu nói cậu không giận cô đâu, vì cậu biết cô non người non dạ, không chịu nổi sự cô đơn chờ đợi, nhưng nếu cô nói ra, cậu sẵn sàng trả tự do cho cô .

– Chị im đi!

Vy Hà giận dữ hất tung cái gạt tàn thuốc đầy ắp trên bàn, cô bùng lấy đầu đau khổ . Anh biết em không chịu được sự cô đơn mà anh vẫn bỏ đi gần đây này ? Trả tự do ? Ôi! 1 câu đơn giản nhưng lại làm em đau đớn biết bao nhiêu . Anh sẽ về với vợ anh, còn em ? Vá vúi lại cuộc đời tàn tạ của mình với kỷ niệm yêu thương còn đầy ắp ?

Tin ... Tin ...

Tiếng còi xe làm Vy Hà giật thót người, cô biết Nguyên Hậu đến bên ngoài . Trời ơi! Cô đã quên 1 điều là báo cho Nguyên Hậu biết Đông Thiệu đã về .

Còi xe lại vang lên . Đông Thiệu đang ngủ sau 1 buổi sáng đi đâu mãi đến 2 giờ trưa mới về . Anh lầm lì không nói, vào giường lăn ra ngủ . Anh vẫn không nhìn và 1 lời cho cô .

Vy Hà nhìn chùng Đông Thiệu, cô rón rén đi rồi chạy bay ra ngoài, nhấm mặt trách

Nguyên Hậu:

– Làm gì bấm còi dữ vậy ? Đông Thiệu lên rồi, anh về đi .

Về lo sợ của Vy Hà làm Nguyên Hậu tím ruột . Anh sầm mặt:

– Sao em không nói chuyện với Đông Thiệu đi ? Còn gì nữa mà em phải nuốc tiết chứ ?

– ...

– Đông Thiệu biết gì chưa ?

– Biết rồi .

– Vậy thì để anh vào gặp Đông Thiệu . Dù sao Đông Thiệu và anh vẫn là bạn bè lúc học phổ thông .

– Trời ơi! Anh định giết em hả ?

– Cái gì mà giết ?

– Anh có thấy là trăng tráo lắm không, khi em đi cả đêm không về, giờ còn để anh vào nhà gặp Đông Thiệu nữa ?

– Hấn là thứ tham lam khi có vợ ở quê còn muốn ôm cả em .

– Trời ơi! Anh đi về, đừng nói nữa có được không ?

– Anh không về .

Vy Hà bật khóc:

– Vậy thì anh giết em đi!

Giọt nước mắt của Vy Hà làm Nguyên Hậu xốn xang . Anh có phải là thứ ăn cắp hạnh phúc của kẻ khác không ? Anh chỉ muốn đưa Vy Hà thoát khỏi 1 cuộc tình không lối thoát kia mà . Nguyên Hậu nắm bàn tay Vy Hà bóp nhẹ:

- Em vẫn muốn mình buộc cùng Đông Thiệu sao ?
- Không . Nhưng em không chịu được thái độ lạnh lùng gần như rẻ rúng của Đông Thiệu . Anh về đi!

Nguyên Hậu giận dữ:

- Em đuổi anh về hai ba lần rồi, anh về và chờ em .

Vy Hà đứng tựa cửa nhìn theo . Dù muốn dù không cô cũng đã thuộc về Nguyên Hậu, nhưng vẫn không làm sao tránh khỏi buồn . Chia xa nhau đó là 1 điều phải có . Trong tình yêu, không có kẻ thứ 3 .

Vy Hà quay vào . Căn nhà này đang thành 1 thứ quen thuộc với cô, chỉ cần 1 cuộc chia tay .

o O o

Chỉ vút vào lay Đông Thiệu lúc Nguyên Hậu đến, anh chỉ gạt đầu rồi nằm im . Anh muốn tự Vy Hà nói thật với anh điều cô đã phản bội anh . Chưa bao giờ Đông Thiệu thấy mình đau khổ ghê gớm như lúc này .

Vy Hà phản bội, 1 vết chém sâu vào đầu tàn nhẫn, anh không thể mắng hay la hét, trong anh là 1 cay đắng và đau đớn . Vy Hà phản bội cũng do anh . Anh phải trả tự do cho cô, nhưng còn Nguyên Hậu ? Mong rằng hán yêu Vy Hà thật tình . Lẽ ra cô phải nói ra điều chia tay chứ không đợi anh nói .

Tiếng chân của Vy Hà ngập ngừng . Đông Thiệu giả bộ trở mình mở mắt nhìn Vy Hà:

- Em có khách à ?

- Không ...

Vy Hà cúi gầm mặt, cô sợ đôi mắt sáng như sao của Đông Thiệu soi vào cô như muốn soi thấu sự giả trá của cô .

- Mai anh phải về lại nhà để bố tức hồ sơ chuyển về tỉnh công tác, em ở nhà lo cho con đang hoang .

Vy Hà ảm ức, cô không còn quyền hành để làm dữ Đông Thiệu, nỗi đau tê tái bào mòn cô . Vy Hà nghẹn ngào:

- Anh bỏ em à ?

- Anh không biết phải làm sao, nhưng anh không thể bỏ mẹ anh . Mẹ anh già rồi, sống không được bao lâu nữa . Em cứ sống và nuôi con, anh không để cho em thiếu thốn đâu .

Vy Hà muốn nói cô cần Đông Thiệu, cô sợ sự cô đơn, nhưng vết nhơ phạm tội làm cô cảm lạnh .

– Mìn rất biết điều . Cô ấy giục anh về lo cho em, cả mẹ anh nữa . Bà sợ em non lòng mê chơi mà bỏ con .

– Vậy ... anh yêu con hơn yêu em à ?

– Tùy em, muốn nghĩ sao thì nghĩ .

Vy Hà ngả vào người Đông Thiệu, cô không chịu nổi những lời nói cùng thái độ của anh .

– Đừng bỏ em!

Đông Thiệu đỡ Vy Hà ngồi ngay dậy, giọng anh rõ ràng và lạnh giá:

– Anh về vài hôm anh sẽ trở lại .

– Anh không còn ...

Vy Hà ôm mặt nức nở . Đông Thiệu không còn ôm cô vỗ về như ngày nào anh vẫn vỗ về khi cô khóc lóc, vật mình vật mảy .

– Anh sang với con .

Vy Hà gục xuống nệm khóc toí tả . Sự lạnh nhạt của Đông Thiệu làm cô đau đớn khôn cùng . 1 thứ không khí nặng nề bao trùm .

Tại sao anh không đánh đập quát nạt đi, rồi mình hòa với nhau như mọi lần ?

o O o

– Vy Hà!

Nguyên Hậu đứng lặng nơi cửa, anh xót xa nhìn Vy Hà xanh xao . Vy Hà ngẩng lên, cô đang nằm trên chiếc ghế rộng, bóng tối bao trùm cô .

– Em giam cuộc đời em thế này sao Hà ?

Nguyên Hậu bước đến, anh từ từ quỳ xuống bên cô:

– Em đang khóc đấy à ? Anh đã thấy Đông Thiệu vừa đi .

– Đông Thiệu về quê .

– Em ... đã nói gì với Đông Thiệu chưa ?

– Chưa .

– Anh không thể nào chịu nổi khi thấy em khổ như thế này . Vy Hà! Em đã thuộc về anh, sao em không chịu cho anh xếp đặt cuộc đời của chúng ta vậy ?

– ...

– Nhớ em quá! Sợ Đông Thiệu đánh đập hành hạ em, anh cứ phải rình rập bên ngoài như tên ăn trộm . Em có hiểu anh yêu em thế nào không ?

– Dạ, hiểu .

– Và em có hiểu khi xa em là anh phải sống khổ đốn làm sao không ?

Vy Hà mềm lòng nhìn Nguyên Hậu . Tình yêu là gì vậy ? Nó như chiếc bóng, người ta cứ đuổi theo mãi mà không nắm bắt được .

Nguyên Hậu ôm qua người Vy Hà, anh kéo cô cho đối diện mình, trên đôi gò má xanh xao kia đang đã nước mắt . Nguyên Hậu xót xa, anh vuốt nhẹ nhẹ những giọt nước mắt âm ẩm, và hôn lên mắt cô .

– Nhớ em quá! Anh cứ phải như kẻ vụng trộm .

Vy Hà lọt thỏm vào vòng tay Nguyên Hậu, cô thấy mình ấm lòng, đau khổ hình như được chia sẻ .

Rầm! Ánh sáng hắt vào phòng khác . Nguyên Hậu buông Vy Hà . Đông Thiệu lừng lững đi vào . Trên khuôn mặt kia ... Vy Hà khiếp đảm . Cô ngồi đờ ra, chịu đựng sấm sét bổ trên đầu mình .

im lặng nặng nề ... Nguyên Hậu đứng lên, anh chưa biết mình phải mở lời làm sao cho phải .

– Anh ngồi đi!

Đông Thiệu chỉ chiếc ghế đối diện rồi cũng ngồi xuống . Vy Hà run rẩy:

– Anh Thiệu ...

– Em muốn sống với Nguyên Hậu phải không ?

– ...

– Suốt mấy ngày nay, anh đã suy nghĩ . Anh là 1 kẻ hẹp hòi ích kỷ khi giữ em cho riêng anh, khi con chim xanh đã muốn bay ra bầu trời tự do .

– ...

– Anh sẽ trả tự do cho em, nhưng anh sẽ bắt con . Chúng ta sẽ nói chuyện sau . Bây giờ, em vào với con đi, anh cần nói chuyện với Nguyên Hậu .

Vy Hà riu riu đứng lên . Ôi! Giây phút này nên vui hay buồn đây ? Cô không thể phân định được lòng mình .

– Anh Nguyên Hậu!

Nguyên Hậu ngẩng lên, anh đốt 1 điếu thuốc để trấn tĩnh mình .

– Tôi với anh vẫn là bạn chứ ?

Nguyễn Hậu gật gật đầu đáp lại Đông Thiệu . Đông Thiệu cắn cắn môi:

– Và mong rằng vì tình bạn đó, anh hãy lo cho Vy Hà . Tôi biết khi tôi sống giữa 2 người đàn bà thì không thể đối xử làm sao cho trọn vẹn .

– Anh có thể tin điều này ở tôi . Tôi yêu Vy Hà từ lúc chúng tôi chỉ là sinh viên năm thứ 3, nhưng ngày ấy Vy Hà lại yêu anh . Cho đến giờ này anh không thể đem lại hạnh phúc cho Vy Hà, thì việc anh trả tự do cho Vy Hà là đúng . Tôi hứa tôi sẽ lo cho Vy Hà và cưới cô ấy .

Đông Thiệu nhếch môi cười . Có ai biết lòng người vốn phức tạp, khi 1 cái gì không thuộc về mình nữa đều thấy tiếc nuối đau khổ . Đông Thiệu cũng vậy, anh đang đau mà không thể nói nên lời . Anh bắt tay Nguyễn Hậu siết mạnh .

– Tôi tin anh .

Họ từ giã nhau thật nhã nhặn với những điều hứa hẹn cho tương lai . Vy Hà đứng lặng phía sau tấm màn gió, lòng cô chua xót tột cùng . Đông Thiệu bình thần làm sao, anh xếp đặt cho cô như 1 người anh trai lo cho em gái . Vy Hà bước ra giận dữ .

– Tôi hiểu rồi! Tôi chỉ là thứ thừa thãi trong cuộc đời anh ... Anh hãy làm tiệc mừng vì đã tổng khứ được tôi đi .

Đông Thiệu lạnh lùng:

– Đó chẳng là điều em muốn đó sao ?

– Tôi muốn ?

Vy Hà bật cười đau đớn . Đông Thiệu tiến đến bên Vy Hà, anh nhìn cô thật lâu, giọng anh ôn nhu:

– Em giận anh 1 cách vô lý như vậy sao Vy Hà ? Anh yêu em, nhưng anh hiểu anh không đáp lại cho em những điều em muốn . Lẽ ra anh không nên cưới vợ trước khi ra trường . Em thấy đó, năm cuối cùng anh rất bận rộn, tại sao em không thấy có những đêm vừa lo cho em, anh phải vừa học vậy Hà ? Em than cô đơn ư ? Trong lúc anh vui đầu vào sự học .

– ...

– Mịn sanh, anh cũng không có mặt để lo lắng như lo cho em . Tất cả anh phó thác cho mẹ . Trước đây, em đi với hắn, anh im lặng vì thương con . Nhưng em phải biết 1 người đàn ông làm sao chịu nổi khi biết người mình yêu nằm trong tay kẻ khác . Anh chưa kịp

ép mình để tha thứ cho em, thì em đưa hắn về đây, căn phòng này của mình mà em . Ở đây, mình đã có với nhau những ngày hạnh phúc .

Những lời cay đắng của Đông Thiệu chợt làm Vy Hà nổi giận . Cô quát mắt:

– Tại sao anh có những 2 người đàn bà, còn em thì không ? Anh ích kỷ, tham lam và nhỏ mọn .

Đông Thiệu thẳng thốt nhìn Vy Hà trân trối . Anh không ngờ là Vy Hà dám nói với mình những lời trâng tráo như vậy . Còn đâu 1 Vy Hà yêu kiều, 1 Vy Hà khả ái ? Giờ đây cô đã hoàn toàn thay đổi .

– Trong lúc tôi cô đơn vô vớ, anh về ôm ấp cô vợ nhà quê của anh . Tôi thù anh! Về làm vợ anh, tôi được gì chứ ? Cái nhà này là do mẹ tôi cho, tôi được gì ngoài những trận mưa nước mắt, ghen và ghen loạn cuồng, ăn không được, ngủ không được ... Tôi cứ tưởng tượng ra anh ôm nó như đã ôm tôi là tôi muốn phá nát hết, muốn trả thù anh cho cay độc . Vy Hà thở hổn hển, càng nói cô càng hăng . Thì ra con người yêu dữ dội cũng là con người mau quên và mau phản bội nhất . Đông Thiệu cắn môi chịu đựng .

– Em nói hết chưa ?

– Chưa, chưa bao giờ hết . Vì vậy tôi đã để Nguyên Hậu vào phòng, yêu trên chính cái giường của anh và tôi .

– Vậy thì chúng ta xa nhau phải không ?

Xa nhau ? Vy Hà tê tái cúi đầu . Đó là giải pháp phải có, cô không còn có con đường lựa chọn . Cô hất mặt lên nhìn Đông Thiệu:

– Còn con ?

– Tôi nuôi . Em giữ con làm gì, Nguyên Hậu sẽ không hài lòng, còn bận bịu thêm .

– Anh không sợ con mụ nhà quê đó hành hạ con tôi ư ?

– Cô nhìn đi! Tôi có là con người khiếp nhược không nào ?

Vy Hà lịm đi ... Cuối cùng cô đã mất hết rồi, đoạn kết của cô hoàn toàn rỗng không .

o O o

Con người thật kỳ lạ!

Đông Thiệu khi còn nắm được cả 2: lúc Vy Hà hung dữ làm phiền toái thì cán cân nghiêng về Mìn và khi ở bên Vy Hà tươi mát lịch lãm, Đông Thiệu quên biến Mìn . Thế nhưng giờ đây không còn cái trường hợp thứ 2 . Đông Thiệu rơi vào khoảng không mất mát, đau khổ . Vy Hà và Đông Thiệu chia tay thắm lặng, chàng về quê với đứa con trai

chưa đầy 3 tháng tuổi mà Vy Hà đã hạ sinh ...

Mịn tròn mắt nhìn Đông Thiệu đang bế đứa bé, nhưng lập tức cô hiểu ngay là chàng và Vy Hà đã chia tay . Mịn đón ngay đứa bé áp vào lòng . Thằng bé nhủi nhủi tìm vú mẹ . Mịn đưa bầu vú vào miệng bé xịu, nó mút chùn chụt 1 cách tham lam háu đói . Làm như không biết điều gì đang xảy ra, Mịn mỉm cười:

– Anh thấy không ? Hẳn là anh bỗng đi dọc đường không cho con uống cái gì hết . Anh đặt con tên gì đây anh Thiệu ?

– Tên Vy Hồng ?

– Còn Vy Hà ?

– Anh và cô ấy đã đồng ý chia tay .

– Anh ... buồn phải không ?

– ...

– Anh không nói, nhưng em hiểu . Cô ấy muốn bay đi thì anh nên để cô ấy tự chọn . Em biết anh buồn, nhưng em hy vọng em và con sẽ là niềm vui của anh .

– Em ...

Đông Thiệu ôm cả 2 vào lòng . Trước tình cảm cao đẹp của vợ, Đông Thiệu thấy lòng mình nhẹ nhàng và anh không có quyền gây buồn phiền cho Mịn .

– Con ngủ rồi, để em đặt con xuống giường .

Mịn đặt bé Hồng nằm cạnh thằng Hoàng, 2 đứa bé không cùng 1 người mẹ, mà giống nhau kỳ lạ . Mịn tựa đầu vào ngực chồng, cả 2 lặng ngắm 2 đứa trẻ . Từ đây, cuộc đời của họ không còn có kẻ thứ 3 .

o O o

Nguyễn Hậu giữ đúng lời hứa . Chàng đã cưới và cùng Vy Hà làm giấy đăng ký kết hôn .

Vy Hà chính thức là bà Nguyễn Hậu .

Những có ai ép đau trái tim mình ? Kỷ niệm với Đông Thiệu vẫn là cái gì gây đau nhức, từng đêm và từng ngày . Vy Hà thường ngồi băng khuân những lúc vắng Nguyễn Hậu đau đớn và tiếc nuối .

Nguyễn Hậu lại là người đàn ông quá ghen . Ôi! Bao giờ chữ ghen cũng có trong tình yêu . Nó như 1 con dao 2 lưỡi . Nó làm tăng thêm tình yêu và cũng giết chết tình yêu . Cuộc đời không còn là thơ là nhạc mà là thực tế .

"Em có biết không thời gian đã qua

Như 1 giấc mộng

Nhớ lại những tháng ngày qua .

Ngày ấy chúng ta thật vô tư với những chiều vàng .

Anh nghe lòng mình chìm đắm

Đôi mắt anh long lanh và trở thành 1 hạnh phúc vô bờ trong nắng vàng .

Nhưng ai có ngờ đâu

Chuyện đời thay đổi vì những đổi thay ..."

Vy Hà úp mặt vào đôi cánh tay lắng nghe lời nhạc dịu dàng từ máy cassette . Lời ca mới thấm thía làm sao .

Nguyên Hậu về từ bao giờ, anh để yên Vy Hà chìm đắm trong thế giới của cô, và hình như ngoại cảnh không cách nào chi phối làm thức tỉnh cô . Mái tóc cô ngoan hiền phủ trên bờ vai thon thả, đáng ngồi ưu phiền cam chịu . Buổi chiều tắt nắng, cô cũng quên cả đón anh .

Không dùng được, anh bước nhẹ đến sau lưng cô, giọng thật khẽ và ôm cô vào đôi vòng tay .

– Vy Hà!

Nguyên Hậu kéo Vy Hà vào mình . Hôm nay cô mặc chiếc áo mới đẹp quá, màu cam mát dịu tôn làn da trắng của cô . Vy Hà đã thuộc về, và anh không ngờ là mình yêu cô đến như vậy . Hình như mỗi ngày cô càng thêm quyến rũ anh .

– Hôm nay, em đẹp lắm Vy Hà!

Vy Hà muốn chui mình ra khỏi vòng tay Nguyên Hậu . Cô đã là vợ của anh chứ không phải người tình, mà xem ra anh chưa bao giờ cho cô phút giây thư thả . Anh luôn vồ vập và đòi hỏi cô thuộc về anh từ thể xác đến linh hồn, và cô đã cho người chồng của mình cái thể xác đam mê rực lửa .

– Không được, anh muốn yêu em chừng ả! Chừng muốn đi đâu ?

– Đêm nay trời đẹp quá, em đang muốn đi chơi đây nè!

Nguyên Hậu nhăn mặt:

– Ngoài đường có gì vui mà em đòi đi chứ! Ở nhà với anh xem ti vi, vợ chồng mình nói chuyện với nhau .

Vy Hà không thể nói với Nguyên Hậu: cô sợ phút giây gần gũi với anh mà tâm hồn cô cứ hướng về Đông Thiệu . Anh đã từng tách cái đầu dễ thương của cô để anh vào đấy .

Bàn tay Nguyên Hậu luồn vào chiếc áo mỏng của Vy Hà, men tình trong anh rực cháy . Anh chưa bao giờ hết khao khát và anh muốn được yêu cô bất tận . Vy Hà nằm im, đôi môi mềm ướt của Nguyên Hậu lướt trên da thịt nóng bỏng .

– Đông Thiệu ...

Rèm mi khép kín, tay cô ghì chặt Nguyên Hậu, nhưng cô đã gọi Đông Thiệu mà không biết . Men tình tắt lịm, Nguyên Hậu nhảy xuống giường . Anh lại bàn vớ chai rượu rót đầy ly uống đánh ực . Mới cuồng nhiệt yêu đó mà bây giờ anh thấy hận ghê gớm .

Xoảng ...

Nguyên Hậu ném mạnh cái ly vào vách tường, những mảnh vỡ của thủy tinh rơi trên nền gạch khô khan . Vy Hà mở choàng mắt ra, cô cau mày gắt:

– Anh muốn làm gì vậy ?

– Tôi muốn phá cho tan nát hết .

– Ai làm gì mà anh muốn gây sự ?

Nguyên Hậu hùng hổ lao lại giường, anh túm tóc Vy Hà rít lên:

– Cô còn hỏi tôi được nữa hả ? Coi chừng tôi giết cô bây giờ .

Vy Hà hất mạnh Nguyên Hậu, nàng vùng vằng:

– Lãng xẹt hông! Anh kỳ cục ghê .

– Tôi bạt tai cô bây giờ chứ mắng tôi lãng xẹt hả ? Chẳng lẽ cô không biết cô đã làm điều gì cho tôi nổi xung lên à ?

– Em làm gì ? Em hoàn toàn không biết em đã làm gì .

– Cô gọi tên thằng Đông Thiệu khi đang nằm trong lòng tôi .

Vy Hà thu mình lại . Thì ra ... Hèn nào mà anh chẳng hất mạnh cô, nhảy xuống giường rót ra ly rượu ừng ực . Cô ấp úng:

– Em xin lỗi ...

– Hừ! Tiếng xin lỗi của cô không cứu vãn gì hết đâu .

Nguyên Hậu nằm vật xuống giường, Vy Hà rụt rè lết lại gần:

– Em xin lỗi ... em chỉ vô tình thôi mà!

Nguyên Hậu nằm quay ra ngoài . Đây không biết là lần thứ mấy ? Anh cay đắng hiểu ra 1 điều: trong những giây phút đam mê nhất, Vy Hà luôn nghĩ tới Đông Thiệu .

– Giận em hoài hà ?

Vy Hà lật ngửa người, Nguyên Hậu buộc phải nhìn mình . Nguyên Hậu cay đắng:

– Ngoài thân thể này cho tôi ... nhưng cái đầu của em thuộc về hắn . Em có biết tôi muốn chẻ đầu của em ra, để nhét hình ảnh tôi vào trong đó, cho em quên biến đi cái dĩ vãng khốn nạn của em.

Vy Hà cắn môi ứa nước mắt . Thật khổ sở khi muốn quên, vậy mà Nguyên Hậu vẫn không chịu hiểu . Làm sao anh biết cô từng có những đêm nhớ con và nhớ Đông Thiệu . Nếu biết, hắn là anh bóp nát cô ra cho thỏa lòng ghen tức .

– Cô nào có yêu tôi đâu . Tôi đúng là 1 thằng ngu, đi hưởng của thừa mà .

– Nếu anh thấy mình không thể sống với nhau thì chúng ta xa nhau đi!

Nguyên Hậu bật dậy như 1 lò so tự động . Anh nắm 2 vai Vy Hà lắc mạnh:

– Em muốn như vậy ... để trở lại với Đông Thiệu hả ?

– Không ... em sống 1 mình . Ngày xưa, khi làm vợ Đông Thiệu, em khát khao được 1 tờ giấy đăng ký kết hôn ghê gớm . Em luôn dẫn vật anh ấy vì chuyện này . Nhưng khi đứng trước việc làm vợ chính thức của anh ấy, dù em có cường điệu em là vợ, nhưng em vẫn là người tình . Nói cách khác là làm bé, làm bé 1 kẻ ... đến sau mình . Gặp anh, được anh yêu cho 1 tờ giấy đăng ký kết hôn, thì em không còn nguyên vẹn cho anh ... Rốt cuộc em đi tìm mãi cho mình 1 chốn bình yên mà xem ra không thể có quá .

Nguyên Hậu sưng sờ, rồi vụt ôm chầm Vy Hà:

– Anh xin lỗi . Anh vụng về quá, anh ghen Vy Hà ơi .

Vy Hà vuốt lên khuôn mặt Nguyên Hậu, những đường nét gãy gọn đẹp đẽ, nhưng vẫn không làm con tim cô rung động, có chăng là để bù đắp vào nỗi cô đơn trống vắng .

– Ngày xưa cũng vậy . Em ghen và ghen loạn cuồng, cuối cùng vì ghen, em bỏ Đông Thiệu .

– Anh cũng vậy . Khi gặp em, anh chỉ định làm cho em thuộc về anh xa Đông Thiệu cho bỏ hờn ghen ngày nào hắn đã cướp em . Vậy mà khi có em, anh lại thấy không thể nào thiếu được em . Anh chỉ muốn nhốt em vào lồng kín, muốn bóp vụn em ra . Hãy cho anh đứa con .

Nguyên Hậu hôn lên những giọt nước mắt của Vy Hà và thì thầm lời yêu . Vợ chồng là như vậy, họ đã làm lạnh với nhau, càng yêu nhiều người ta càng ghen dữ dội .

o O o

– Ôi!

Nguyên Hậu bế bổng Vy Hà xoay tròn, anh hôn cô tít bụi cuồng nhiệt, mặc Vy Hà la oai

oái:

– Bỏ em xuống .

– Anh phải ăn mừng em đã cho anh đứa con . Con trai nhá!

Vy Hà sung sướng hôn trả lại Nguyên Hậu . Chưa bao giờ cô thấy Nguyên Hậu vui như hôm nay . Đặt Vy Hà xuống, anh mở tung tủ áo quần ra, chọn 1 cái áo thật đẹp, anh tự mình thay cho cô .

– Nào, bà xã! Mời em .

Không ngờ là Nguyên Hậu thích con đến như vậy . Vy Hà chợt nhớ đến Đông Thiệu ngày nào . Khi cô báo tin có thai, mặt Đông Thiệu cứ đờ ra và xám lại . Lúc đó, cô khóc toi bởi vì tủi thân . Hạnh phúc của người đàn bà là ở đây, vậy thì hãy cố quên dĩ vãng đi Vy Hà ...

Nguyên Hậu gọi đủ thứ món ăn . Anh bắt Vy Hà ăn thật nhiều, chăm chút từng chút .

– Em không được đi mạnh nha . Có mệt hay khó chịu phải nói liền đấy, không được xem thường .

Vy Hà phụng phịu:

– Còn gì không ? Dặn hết đi .

Nguyên Hậu nheo mắt:

– Chưa đâu . Nhớ, anh sẽ dặn tiếp .

– Giống như ông già .

Đang hạnh phúc nên dù Vy Hà trề môi chê bai, Nguyên Hậu cũng không thềm đếm xỉa .

Anh kê vào tai cô tình nghịch:

– Đêm nay, anh ... đấm bóp cho em nghen .

– Ôi ...

Vy Hà đỏ mặt, cô thấy Nguyên Hậu như đứa con nít .

– Anh yêu em ghê gớm, do đó bây giờ em có biểu anh nhảy vào lửa, anh cũng không từ .

– Anh yêu em hay yêu con ?

– À! Thì cả 2 .

Vy Hà nũng nịu:

– Phải em hơn con em mới chịu .

– Ghen ư ? Xấu lắm cưng .

Nguyên Hậu xi lên trán Vy Hà . Trông họ thật hạnh phúc! Ai biết đâu trước đó, họ có

những ngày tháng tối đen vì cái ghen loạn cuồng của Nguyên Hậu .

– Ngày mai, ngày mai, nhất định anh đưa em đi sắm quần áo cho con nè, nôi cho con . À!
Còn áo bầu cho em nữa chứ!

Nguyên Hậu cười to hạnh phúc, anh cắn nhẹ vào má Vy Hà .

– Anh chỉ muốn cắn em thôi Hà ạ! Em ngon như trái táo .

– Í ... í ...

Vy Hà né đầu ra, Nguyên Hậu càng lì lợm tiến tới . Cuối cùng cô cũng nằm gọn trong vòng tay Nguyên Hậu . Vy Hà khép mắt lại . Ta đã quên Đông Thiệu chưa ?

o O o

Vy Hà mang cái bụng to xồ xề về thăm mẹ cùng với Nguyên Hậu . Cô khoác tay Nguyên Hậu với khuôn mặt tràn đầy hạnh phúc . Nhưng.. mặt Vy Hà trắng bệch, cô buông Nguyên Hậu sững sờ . Sự có mặt của Đông Thiệu làm cô choáng váng . Không định được cho mình 1 thái độ, rồi không suy nghĩ ... cô lao vào phía Đông Thiệu trước mặt Nguyên Hậu và ôm chầm lấy anh .

– Anh Đông Thiệu .

Đông Thiệu ngỡ ngàng đứng im như pho tượng gỗ . Anh không nỡ đẩy Vy Hà ra, trong lúc cô dường như quên tất cả, ôm chặt lấy anh, mặt vùi vào ngực anh .

– Vy Hà!

Cô vẫn cứ đứng yên, chùng như quên tất cả .

– Ba! Ba!

Vy Hà quay phắt lại . Cô buông Đông Thiệu, ôm con vào lòng:

– Con của mẹ!

Cô hôn túi bụi lên mặt con .

– Mẹ nhớ con quá .

Bị hôn mạnh và bất ngờ, cậu bé khóc thét lên .

– Con làm cái gì vậy Hà!

Bà Tính nghiêm khắc đẩy Vy Hà ra, giành lại đứa bé, lạnh nhạt:

– Nếu nhớ con, con không gây ra cơ sự như ngày nay .

– Mẹ! Mẹ cũng ghét con nữa sao ? Con khổ quá, mẹ ơi!

Cô ôm mặt khóc rưng rức . Thái độ đầy hi vọng ái ố của cô này giờ làm cho Nguyên Hậu muốn nổi điên lên . Anh cố ghìm cơn bão lòng của mình xuống . Nhưng Vy Hà như

không biết đến, mắt cô mờ lệ nhìn con, nhìn Đông Thiệu .

Đông Thiệu áy náy:

– Em bình tĩnh lại đi Vy Hà . Mẹ nói nhớ cháu ngoại nên anh bỗng sang .

Vy Hà cay đắng:

– Và không ngờ là gặp em . Anh vẫn khỏe mạnh hồng hào, tươi trẻ, hẳn anh hạnh phúc lắm thì phải .

Đông Thiệu lảng ra, đi lại bên Nguyên Hậu:

– Nguyên Hậu ...

Mặt Nguyên Hậu hầm hầm . Anh không còn muốn lưu lại nơi này chút nào . Thái độ của Vy Hà khi gặp lại con và Đông Thiệu cho anh hiểu trái tim vợ mình vẫn đầy ắp hình bóng cũ .

Anh đã làm 1 cuộc trắc nghiệm không sai và kết quả của cuộc trắc nghiệm làm cho anh đau đớn vô cùng tận .

Nhìn gương mặt Nguyên Hậu, bà Tính ra lệnh:

– 2 đứa về đi, hôm nào hãy đến!

Chỉ chờ như vậy, Nguyên Hậu chào bà Tính, lời tuột Vy Hà đi . Vy Hà luyến tiếc nhìn lại con . Ôi, nó đẹp quá! Cô muốn được ôm con, được hôn con, vậy mà đành phải bỏ đi .

Còn Đông Thiệu, anh vẫn như vậy, hẳn là anh hạnh phúc như cô đã sống hạnh phúc bên Nguyên Hậu . 2 mảnh đời khác nhau và hoàn toàn cách biệt .

– Chờ em đi với!

Nguyên Hậu lăm lè ra xe, bỏ Vy Hà 1 khoảng xa . Nguyên Hậu đứng lại, anh mở cửa xe cho Vy Hà . Gương mặt biểu lộ 1 trận giông tố dữ dội . Vy Hà rụt rè lên tiếng lúc ngồi vào xe:

– Anh ... đừng giận em . Tại gặp con, nên em mừng quá .

– Em đừng nói dối! Ngày nào em có cần nó đâu . Chẳng qua em cường điệu, em nhớ thằng Đông Thiệu lắm phải không ?

– Không, không phải, đừng nghĩ cho em như vậy mà anh Hậu .

Nguyên Hậu mở mạnh máy xe, chiếc xe giật mạnh làm Vy Hà chúi về phía trước, đầu cô suýt đập mạnh vào thành xe . Chùng ấy hình như vẫn chưa nguôi lửa ghen trong lòng Nguyên Hậu, anh phóng xe như bay .

Không thèm mở cửa xe cho Vy Hà, Nguyên Hậu hầm hầm đi vào nhà . Bây giờ Vy Hà

biết vì sao ngày xưa Đông Thiệu sợ mình đến trốn vào ký túc xá mà ở . Ôi! Con ghen như con dao 2 lưỡi . Nó làm tăng hạnh phúc gia đình thì cũng làm đổ vỡ và tan nát 1 tình yêu . Giờ đây, cô đang chờ đợi con thịnh nộ từ Nguyên Hậu đổ xuống đầu mình và vô số hình phạt tinh thần mà anh dành cho cô .

Vy Hà loay hoay mở cửa xe, cô muốn kéo dài giây phút đối diện Nguyên Hậu, nhưng anh đã quay trở lại và kéo cửa xe cho cô, rồi nắm tay cô lái đi .

– Đau em quá hà!

Nguyên Hậu làm ngơ, Vy Hà bật khóc:

– Anh lái mạnh tay, đau bụng em quá hà .

Lần này, Nguyên Hậu buông ra, gắt:

– Hãy dẹp cái trò nhõng nhẽo của cô lại đi .

– Anh Hậu!

Vy Hà ôm chầm qua người Nguyên Hậu .

– Đừng giận em mà!

– Cô yêu thằng Đông Thiệu hay tôi ?

– Yêu anh .

– Hừ!

– Cái mặt ghen dễ ghét .

Vy Hà hôn lên môi chồng, Nguyên Hậu đã nguôi cơn giận, nhưng còn vùng vằng:

– Đi mà hôn nó . Thằng bé giống hệt nó, cô hôn thằng bé như hôn nó vậy .

Quá quất thật!

Vy Hà trêu:

– Nhưng em chỉ muốn hôn anh thôi hà!

– Không được . Ở ngoài đường, cô không thấy sao ?

– Nhưng mà mình là vợ chồng mà!

Vậy là Nguyên Hậu hết giận . Anh bế xốc Vy Hà lên, vẫn giữ cái giọng gắt gỏng:

– Lần sau còn như thế, tôi bạt tai cô, biết chưa ?

Vy Hà giấu mặt vào ngực chồng, 1 nỗi buồn đến trong cô .

o O o

Đưa con ra đời với bao mong chờ náo nức của Nguyên Hậu . Anh đi qua đi lại trước phòng sanh, ruột như có lửa .

– Con gái, gần 3 ký lô .

Mặt Nguyên Hậu sầm xuống, trái với mong ước của anh . Anh đã nhìn thấy đứa con trai của Vy Hà và Đông Thiệu đẹp thế nào rồi . Vậy mà cô lại cho anh đứa con gái . Con ghen lại trào lên .

Vy Hà được đưa ra phòng sanh, chuyển xuống phòng hậu sản, Nguyên Hậu đi theo, lòng anh hết còn hăm hở náo nức . Anh hững hờ giở lần khăn lông quần đứa bé sơ sinh . Trước mặt anh 1 đứa con bé nằm cựa quậy đỏ hỏn . Nguyên Hậu nghe lòng mình lạnh băng . Vy Hà lặng đi trước anh, điều gì đã làm anh thay đổi ? Trước khi cô đi sanh, anh còn háo hức nôn nao . Cô run giọng hỏi:

– Anh không thích con ?

– Không có 1 chút gì giống anh như thằng Vy Hồng .

Ôi trời! Vy Hà muốn kêu lên, cô cắn môi:

– Con còn nhỏ mà anh . Vài hôm anh sẽ thấy .

– Con gái, anh không thích!

Như 1 tiếng sét, Vy Hà lặng người . Cô hiểu nêu là con trai Nguyên Hậu sẽ khác hơn .

Không phải anh trọng nam khinh nữ, mà đó chỉ vì ghen . Làm sao cô tạo nó được chứ, tại sao anh lại ép cô vào cái vô lý chứ ? Trai hay gái là do trời định mà .

Nguyên Hậu đi lại cửa sổ nhìn ra ngoài . Anh biết mình vô lý, nhưng vẫn không làm sao đẹp được cái vô lý của mình . Nguyên Hậu quyên luôn cả điều cơ bản cho 1 sản phụ sau khi sanh . Vy Hà nằm chết lặng, cô không muốn khóc mà nước mắt cứ trào ra . Ngày ấy Đông Thiệu không mong có con, nhưng anh lại đón đứa con của mình bằng tất cả niềm hân hoan . Còn Nguyên Hậu, anh gần như điên lên khi hay cô có thai . Giờ đây đứa con chào đời, được anh đón bằng thứ tình cảm lạnh nhạt .

Nguyên Hậu quay lại vì tiếng nấc của Vy Hà . Anh bặm môi dí dí ngón giày trên nền gạch và gất:

– Ai làm gì mà em khóc chứ ?

Rồi không đợi Vy Hà trả lời, anh đi nhanh ra ngoài .

o O o

Vy Hà giận chồng không thể tả . Cô cũng lắm lì tự lo cho mình . Ngày đón Vy Hà từ bệnh viện về, Nguyên Hậu cũng đẩy xe đến đón . Anh chỉ mang đồ đạc ra xe, phần Vy Hà, anh để cho người làm của mình dìu cô đi .

Được rồi, anh sẽ thấy tôi dùng con để trả thù anh . Vy Hà định cho mình 1 thái độ . Nếu mình buồn khổ sẽ xấu đi, con không có sữa, đã qua 1 lần làm mẹ, cô không muốn lặp lại đoạn đời đau khổ của mình .

Thỉnh thoảng Nguyên Hậu vào thăm vợ, đôi lúc ghé mắt vào con bé . Có 1 lúc, Nguyên Hậu phải dừng lại . Mới nửa tháng thôi mà trông nó kháu ra và ... đẹp quá . Anh muốn vuốt tay lên đôi má nhưng tơ mìn màng ... Vy Hà nhìn chồng, Nguyên Hậu bối rối quay đi .

Đúng ngày đầy tháng đứa bé, Nguyên Hậu im lặng, Vy Hà cũng không thêm tỏ 1 thái độ . Trông cô mập tròn ra và trắng nõn nà . Vy Hà mặc cho con bộ quần áo màu trắng thêu thật đẹp, còn riêng cô lại chọn 1 cái robe màu hồng phấn . Cô bế con ra phòng khách . Nguyên Hậu đang nằm dài trên xa lông hút thuốc, tàn thuốc đầy ắp trong cái gạt . Thấy cô, anh bật dậy cau mày:

– Em muốn bồng nó đi đâu ?

– Em về ở với mẹ . Hôm nay mẹ làm đám đầy tháng cho bé Vy Vy .

– Cô ... cô ... đặt tên Vy Vy à ?

– Em muốn về ở luôn với mẹ . Còn phần chúng mình, anh muốn ly dị thì tùy ... Chứ sống thế này, em khổ quá .

Mặt Nguyên Hậu thoáng tái đi, anh nghiêng răng nhìn Vy Hà:

– Cô khổ hay cô muốn cái gì ai biết đâu . Tôi không ly dị . Còn cô, cô không được rời nhà này biết chưa ?

– Anh có thấy anh vô lý khi buộc em ở lại, vì rõ ràng, anh không cần em, không cần con . Tại sao anh không ngó ngang con chứ ? Tại sao anh không nhìn thấy cái điều vô lý của anh vậy ?

Vy Hà đặt mạnh con vào tay Nguyên Hậu, anh rút tay nhanh lại như bị bỏng lửa . Đứa bé suýt tí rơi xuống đất, Nguyên Hậu chụp lại . Biến động làm con bé khóc thét lên . Lần đầu tiên ... Nguyên Hậu cúi xuống sinh vật nhỏ nhoi là con của mình . Ôi! Nó đẹp quá và có 1 nét gì đó quen thuộc ... Bất giác Nguyên Hậu nhìn lên tấm ảnh treo trên tường chụp lúc anh 6 tuổi . 2 khuôn mặt như nhau . Vy Hà đã bỏ đi đâu mất . Nguyên Hậu nhìn quanh, rồi chậm rãi áp mặt con bé vào mặt mình . Mùi thơm sữa mẹ, mùi đặc biệt của đứa trẻ làm anh xúc động . Nguyên Hậu ngậy người ngắm con rồi hôn lấy hôn để . Vy Hà đi ra ngoài được 1 lúc . 1 tháng nằm chỗ xa rời thế giới bên ngoài, nhưng cô vẫn không

thấy ham muốn hay thích thú được thả rong 1 mình . Cô thần thờ nớh đến kỷ niệm có Đông Thiệu và Nguyên Hậu . Có thực sự cái hạnh phúc huyền ảo kia xa rời rồi không ? Bé Vy Hồng và Đông Thiệu làm Vy Hà ray rứt . Không dẫn được, Vy Hà vẫy 1 chiếc tắc xe vừa trò tới .

o O o

Vy Hà thập thò trước cổng nhà Đông Thiệu mãi . Nỗi nhớ con làm cô bạo gan đẩy cánh cổng gỗ bước vào sân nhà .

– Bà tìm ai ?

Vy Hà đoán là người làm của Đông Thiệu . Cô vén mái tóc lòa xòa đầm mồ hôi của mình ngáp ngừng:

– Tôi muốn gặp bác sĩ Đông Thiệu .

– Cậu tôi khám bệnh vừa về . May quá! Mời bà vào . Xin bà cho biết tên ?

– Có bà bác sĩ ở nhà không vậy ?

Chị Tư xởi lời niềm nở:

– Mợ tôi dẫn bà tôi đi chùa, có lẽ đến chiều mới về . Vậy bà cần gặp cậu hay mợ của tôi ?

– Ai cũng được .

Chị Tư đon đả chạy vào trong . 2 đứa trẻ trai đang chơi trò chạy xe điện từ, mồm la toáng lên:

– Đô đô ... đô đô ...

Vy Hà xúc động nhận ra ngay Vy Hồng . Cô chạy bay đến chìa 2 tay ra .

– Vy Hồng ... con ...

– Ơ ... ơ ...

Thằng bé vùng vẫy cố thoát cho khỏi Vy Hà, còn thằng bé Đông Hoàng hét to:

– Buông anh của tui ra! Buông ra ... Ba ơi ...

Nó lao vào cầu xé và đánh Vy Hà để giải nguy cho anh . Vy Hà vỗ về:

– Mẹ đây mà Vy Hồng!

– Không phải ...

Trong trí non nớt của nó, nó vừa nhận ra Vy Hà, người đã ôm nó hôm nào, nó thôi vùng vẫy, mồm thì méo xệch ra .

– Đông Hoàng! Con không được hỗn .

Đông Thiệu có mặt từ bao giờ . Anh kéo Đông Hoàng ra . Họ nhìn nhau ... cái nhìn

không thể nào có lần thứ 2 . Vy Hà vụt ngã vào người Đông Thiệu, cô bật khóc .

– Em ... em nhớ con quá!

Trong 1 phút không tự chủ được, Đông Thiệu ôm chầm lấy Vy Hà, cô cứ gục vào ngực Đông Thiệu nức nở . 2 đứa bé đứng ngăn người, thằng Đông Hoàng nắm tay Đông Thiệu lắc mạnh:

– Ba ...

Đông Thiệu sức tình buông Vy Hà ra lùi lại . Vy Hà đau đón thụp xuống ôm Vy Hồng:

– Cho em được thăm con .

Đã lấy được bình tĩnh, Đông Thiệu đi lại xa lông, anh từ tốn bảo:

– Em ngồi đi, em có quyền mà! Anh và Mịn không hẹp lượng đâu .

Mịn ... cái tên gây cho Vy Hà nổi đau tê tái . Vy Hà ngồi xuống ghế .

– Em đi có 1 mình sao Hà ? Còn Nguyên Hậu đâu ?

– Anh ấy ở nhà .

– Em hạnh phúc chứ ?

– Em không biết và em càng thấy đau khổ hơn khi là người tình của anh .

Nụ cười thâm trên môi Vy Hà làm Đông Thiệu rung động . Anh run run nắm tay cô:

– Nghĩa là ... em không hạnh phúc ?

– Nguyên Hậu rất yêu em, nhưng em không thể nào chịu cái ghen của anh ấy .

Giọng Vy Hà chìm lắng . Đông Thiệu chợt nhớ ngày nào anh đã khó chịu vì cái ghen loạn cuồng của Vy Hà . Anh nhìn cô dạt dào xúc động, như đồng cảm với cô nỗi khổ tâm .

– Em sanh 1 đứa con gái, anh ấy bảo em chỉ yêu có anh, vì Vy Hồng giống anh còn con bé thì không giống Nguyên Hậu . Hôm nay đầy tháng, em và Hậu cãi nhau ...

– Bao giờ em về lại Sài Gòn ?

– Em chưa biết nữa, chỉ xin anh cho em gần con .

Đông Thiệu bế Vy Hồng đặt vào lòng Vy Hà . Anh bảo Đông Hoàng .

– Con đi chơi đi Hoàng cho ba nói chuyện .

Thằng bé ngoan ngoãn biến đi .

Vy Hà cứ ôm con mà hôn, thằng bé ngồi im chịu trận . Vy Hà ngẩng lên, cô bắt gặp Đông Thiệu đang nhìn mình thì bảo:

– Em thuê khách sạn . Anh cho em gần con ngày nay . Sáng mai, em sẽ trả con lại cho

anh, được chứ ?

– Được, vì em là mẹ mà Hà .

Vy Hà dẫn con rời nhà . Đông Thiệu còn đứng thần thờ, lòng anh xao động mãnh liệt . Tình yêu vụt sáng trong lòng anh, vậy mà anh cứ ngỡ nó đã hết . Giờ đây Vy Hà đã điễm đậm, chững chạc, khuôn mặt buồn hiu hắt của cô làm anh nao nao . Bao lâu rồi anh đã sống hạnh phúc bên Mìn . Cô lo lắng ân cần và hiểu mọi ý thích của anh, nhưng cô không thể nào biết được trong tâm hồn anh có những giây phút hướng về dĩ vãng, thêm khát cái trẻ trung dữ dội mà tâm hồn vốn bình dị của Mìn không có .

o O o

Đông Thiệu đi đi lại lại . Mìn vẫn chưa về . Cô đưa bà Vĩnh đi lễ chùa ở núi Châu Đốc, 8 giờ rồi vẫn chưa về . Đèn đường lên từ lâu, Đông Hoàng vắng, Vy Hồng cũng buồn hiu đi ngủ sớm, chỉ còn có Đông Thiệu . Anh bồn chồn đi qua đi lại, nhưng hoàn toàn không trông mẹ và vợ . Đôi chân anh muốn bay bổng đến nơi có Vy Hà và con của mình .

Nhìn đồng hồ, Đông Thiệu vội mặc quần áo vào . Mau lên, kéo Mìn và mẹ về, anh sẽ không còn có giây phút thứ 2 nào riêng tư với Vy Hà, dù chỉ là nhìn cô . Cái khao khát tội lỗi cứ nong người Đông Thiệu, anh chạy bay ra xe .

Đến khách sạn, đôi chân Đông Thiệu lại chùn bước ngại ngần . Ta tìm đến đây vì lo cho con ư ? Hoàn toàn không đúng, Vy Hà phải chu đáo hơn anh chứ!

– Anh Đông Thiệu!

Tiếng kêu làm Đông Thiệu giật mình ngược lên . Anh run lên khi thấy Vy Hà, cô mặc bộ đồ ban sáng, tay cầm 1 bọc nước đá .

– Em ... Vy Hà!

– Con ngủ rồi . Anh lo cho nó à ? Em đi mua nước, anh lên phòng không ?

Vy Hà nói liên tục để dằn sóng lòng mình . Dĩ vãng hiện lên cuồn cuộn những ngày ấm êm . Cô bước đi và Đông Thiệu đi theo cô như cái máy .

Cánh cửa phòng khép lại . Đông Thiệu đứng ngây nơi cửa nhìn con . Thằng bé đang ôm 1 cái gối ôm to hơn nó và ngủ ngon lành . Còn Vy Hà, cô lúng túng trút nước vào cái ca nhựa, nước đổ cả ra bàn, chứng tỏ cô còn xúc động hơn cả anh . Đông Thiệu bước đến, anh giữ lấy tay cô, bọc nước rơi xuống đất, nhưng không làm cả 2 tỉnh lại . Vy Hà ngã ập vào Đông Thiệu, anh ôm ghì lấy cô mà hôn .

Nụ hôn dài, đến khi bàn tay Đông Thiệu lướt trên đôi vai của Vy Hà, cô chợt xô mạnh

anh ra . Cảm giác của nụ hôn không cho cô 1 chút cảm giác rung động như ngày nào và da thịt cô gai gai sợ hãi . Cô ... không còn yêu Đông Thiệu như cô đã tưởng, tình yêu chỉ có trong quá khứ và biến thành ảo giác .

– Em ... em không còn yêu anh nữa sao Vy Hà ? Có phải thật như vậy không ?

Vy Hà từ từ lùi lại . Cô ôm lấy mặt trong đôi bàn tay mình .

– Có lẽ là như thế ... Khi ở bên Nguyên Hậu, anh ấy cứ dần vật ghen tuông . Em nhớ anh, nỗi nhớ ghê gớm, tưởng mình có thể bay đến nơi anh để ngã vào vòng tay anh, để khóc anh nói là em khổ biết bao khi xa anh . Vậy mà giờ đây, khi được anh ôm em trong vòng tay, em không có cảm giác sung sướng hay hạnh phúc .

Đông Thiệu ngăn người, nỗi đau trong anh in như cái ngày chia tay Vy Hà . Anh đã thật sự biến khỏi đời cô .

– Anh về đi .

– ...

– Sáng mai, em trả Vy Hồng lại cho anh và hiểu giúp em . Em rất yêu con, nhưng không thể nào làm tròn trách nhiệm người mẹ .

– Anh về .

Đông Thiệu xoay qua núm cánh cửa, anh còn cố quay lại nhìn Vy Hà lần cuối cùng .

– Vĩnh biệt em!

Bước chân vội vã như chạy trốn của Đông Thiệu không làm Vy Hà thấy buồn chút nào, cô thở phào ... nhẹ nhõm .

Vy Hà nằm xuống ôm con . Lạ lùng làm sao, khi ôm đứa con này, cô nhớ đứa con kia thất ruột . Nó mới 1 tháng, đêm nay chị vú sẽ khổ với nó vì nhớ vú mẹ .

"Nguyên Hậu! Em đã kịp thời dừng lại, anh có biết điều này không ? Và đêm nay, lần đầu tiên từ lúc làm vợ anh, em biết nhớ . Nhớ vô cùng những lo lắng và tình yêu của anh . Em chợt rõ ra: em đã yêu anh . Hình bóng Đông Thiệu chỉ là bóng mờ của quá khứ . Phải chi anh hiểu được điều này . Lẽ nào đời em bất hạnh và con của mình bất hạnh . Nó có muốn nó ra đời là đứa con gái để bị anh hắt hủi đâu" .

Đêm hình như quá dài, Vy Hà nằm ôm con, âu yếm hôn lên từng khoảng da thịt non tơ của con cho thỏa lòng khao khát nhớ nhung . Nó vẫn ngủ thật bình yên . Mai kia rồi con sẽ hiểu cho mẹ . Vì sao mẹ trả con cho ba con, bà mẹ thứ 2 chăm sóc cho con hẳn còn chu toàn hơn mẹ, bằng cố con rất bụ bẫm thế này . Con đã xô hất mẹ ra khi gọi người

khác bằng mẹ mình, 1 từ thiêng liêng cao cả . Con đã nói về bà mẹ của mình 1 cách trù mền . Như vậy đủ cho mẹ an lòng giao con cho người ta .

1 đêm thật dài thức trắng, vậy mà Vy Hà không nghe mệt, cô nằm ngắm con . Thằng bé cựa mình mở mắt nhìn Vy Hà và cười, nụ cười thật giống Đông Thiệu .

– Chùng nào mẹ đưa con về nhà ?

– Ăn sáng xong, mẹ đưa con về .

– Mau nhen mẹ! Ở đây buồn quá hà . Con nhớ thằng Hoàng, ba mẹ với bà nội nữa .

– Ba nội thương con lắm hả ?

– Bà nội nói con giống ba nhiều hơn thằng Hoàng .

– Mẹ con có thương con không ?

– Dạ, có chứ . Mẹ hay rầy em Hoàng, nói còn nỏ phải biết nghe lời anh .

Vy Hà sung sướng ôm con vào lòng . Lòng cô ấm lại, nước mắt rơi trên má .

– Sao mẹ khóc ?

– Mẹ mừng cho con . Hãy hôn mẹ đi!

Thằng bé ôm mặt Vy Hà vào đôi bàn tay bé xíu, mũi nó ấn vào má Vy Hà . Cô siết chặt con vào lòng hơn .

o O o

– Cậu Đông Thiệu! Xe đi vĩa Bà bị lạc tay lái ... Lúc này bệnh viện có gọi đến mời cậu vào gấp .

Vừa dừng xe chưa kịp xuống, Đông Thiệu đã điếng người trước cái tin khủng khiếp .

Anh đóng vội cửa cho xe lùi lại vào lao ra đường . Đêm tối quá, vậy mà anh không chạy chậm tí nào .

Chạy vào đến phòng cấp cứu, Đông Thiệu chụp lấy cô y tá:

– Mẹ và vợ tôi nằm đâu ?

– Dạ, đã chuyển sang ngoại khoa rồi bác sĩ, nhẹ thôi .

– Lạy trời!

Đông Thiệu thở phào, anh cấp tốc phóng xuống khoa ngoại và gặp ngay . Người ta dành cho cả 2 người 1 căn phòng đặc biệt . Bà Vĩnh hãy còn ngủ mê vì chất thuốc . Còn Mìn, cô mừng rỡ khi thấy Đông Thiệu .

– Anh!

Đông Thiệu ôm chầm vợ:

– Em có làm sao không Mịn ?

– Mẹ bị văng ra ngoài ruộng, còn em khi xe ngã nghiêng, bị người ta té chồng lên, chắc là gãy chân, anh ạ . Đau quá!

Đông Thiệu xót xa vén chân vợ quan sát . Người ta băng chân Mịn bằng lớp băng dày trắng toát . Đông Thiệu nắn chân quan sát, rồi lắc đầu:

– Không phải đâu, em chỉ bị chấn động xương, nên đau buốt thế thôi . Vết thương này chỉ xây xát ngoài da .

– Em tưởng mình đã chết rồi . Tội nghiệp mẹ! Mẹ mê man mới tỉnh lúc này rồi lại thiếp đi .

Đông Thiệu vuốt lại mái tóc rối cho Mịn . Ôi! Khi anh sắp bước vào tội lỗi với Vy Hà, thì Mịn và mẹ anh đang oằn oại trên giường bệnh . Nếu em hiểu điều này ... chắc là em sẽ khinh bỉ anh, phải không Mịn ? May là trời đã cho em và mẹ không có chuyện gì, nếu không anh ân hận suốt 1 đời . Trước khi đi tìm Vy Hà, anh đã mong em đừng về nữa mà .

– Con ở nhà ngoan hả anh ?

– Con ngoan ...

Đông Thiệu muốn Mịn hỏi mình tại sao giờ này anh mới vào ? Vậy mà cô vẫn không hỏi . Đông Thiệu bứt rứt chờ đợi .

– Anh mua sữa em uống nghen!

Mịn nhoẻn miệng cười:

– Lúc này, cô y tá cho em uống sữa rồi . Cô ấy còn nói rất thích làm việc với anh, vì anh dễ chịu mà vui vẻ nữa .

– Em mệt lắm không ? Ngủ đi!

– Em chưa buồn ngủ . Xa anh 1 ngày mà em vẫn cứ tưởng như lâu lắm, muốn được nhìn anh hoài .

– ...

– Ngày nay, anh làm gì hả anh ?

– Anh ... khám bệnh và ngủ .

– Anh làm việc ít thôi . Cu Hoàng với cu Hồng có quấy anh không ?

– Không .

Mịn im lặng, mắt cô cứ nhìn Đông Thiệu, rồi cô nhẹ nhàng kéo tay anh áp vào má mình .

– Đi nủi vui lắm mà em cứ nhớ anh .

Đông Thiệu chột gắt:

– Sao em không chịu hỏi tại sao đến giờ này, anh vào bệnh viện thăm em thăm mẹ ?

Mịn lại cười:

– Anh sợ em buồn hả ? Không đâu, em nghĩ là người ta ở đây báo tin cho anh muộn, làm sao em dám buồn ?

– Em hiền quá Mịn! Ai, em cũng nghĩ tốt, nhưng mà anh thì không tốt với em đâu . Anh suốt giảm lên tình yêu của em . Đông Thiệu cắn môi rồi buột lời đột ngột - Vy Hà đến tìm, anh đã cho bé Vy Hồng đi chơi đêm nay với mẹ nó, và vì Vy Hà mà anh đến đây muộn .

Mặt Mịn thoáng xanh đi, nhưng rồi cô bình thản:

– Em không buồn khi anh cho Vy Hà thăm con, vì cô ấy là mẹ mà . Em tin anh yêu con, yêu em và Vy Hà đã là vợ người khác .

– Em nghĩ tốt cho anh vậy sao Mịn ?

– Nếu anh giấu em, sau này em biết là anh đã lừa dối em . Còn anh nói ngay lúc này, lúc em đang nằm trên giường bệnh là anh thương em, anh sợ em buồn em khổ .

– ...

– Nhưng mà anh Đông Thiệu này! Không phải là em không ghen đâu . Em đã từng đau khổ trong những ngày anh bên Vy Hà, rồi lúc Vy Hà bỏ anh, anh đau khổ trở về với đứa con, nhưng ... em yêu anh và em biết muốn được anh yêu thì phải biết ôm kín nỗi buồn của mình .

– Trời ơi! Mịn ...

– Người ghen ồn ào mau quên, nhưng nếu cứ nuốt sâu vào trong lòng như 1 mối hận lòng u uất, anh có hiểu thế nào không anh ?

– Em ...

Đông Thiệu gục mặt trên ngực vợ . Lần đầu tiên sau những năm chung sống . Mịn trút cạn cả lòng mình . Đông Thiệu bàng hoàng .

– Em được hấp thụ từ mẹ đức tính dịu dàng chịu đựng, và em thấy em đã được anh bù đắp . Vy Hà ghen ồn ào làm anh khó chịu và anh trốn cô ấy như cùi hủi thì tình yêu ở đâu chứ ?

– Vợ của anh ...

Đông Thiệu hôn lên mặt vợ, tay anh thật dịu dàng lướt trên những vết thương trên người

cô . Anh đã có 1 người vợ thế này còn mong gì hơn chứ ?

o O o

Vy Hà mang trả con, cô bịn rịn ôm con hôn lần chót . Đông Thiệu tiếp Vy Hà như 1 người bạn, anh đã bình tâm lại sau 1 đêm biến động . Đông Thiệu chậm rãi bảo:

– Tôi đi, Vy Hà ra bến xe rồi đưa 2 đứa nhỏ vào bệnh viện thăm mẹ nó với bà nội .

– Cả 2 làm sao ?

– Hôm qua đi vía Bà bị lạc tay lái .

– Trời ơi! Có làm sao ?

– Ôn trời! Cũng nhẹ thôi .

– Anh Đông Thiệu! Em muốn được đi thăm chị Mìn và bác, được không ?

– Được chứ .

Đông Thiệu đưa tất cả ra xe . Đông Hoàng giành ngồi băng trước với Đông Thiệu, còn Vy Hồng, cậu bé ngồi với mẹ mình .

Mìn vừa thức giấc, vết thương hành cô đau nhức nên không ngủ được bao nhiêu . Cô nằm nhìn ra cửa chờ đợi . Mới có 1 ngày 1 đêm xa con mà cô nhớ cháy cả ruột .

Đông Thiệu dặn dò 2 con :

– 2 đứa không được làm ồn mẹ với bà nội .

– Dạ .

Đông Thiệu vào trước, mắt Mìn sáng lên khi thấy con . Cô gọi khẽ:

– Hồng, Hoàng! Đến đây con!

2 đứa bé ào đến mẹ . Mìn muốn ôm con ... Cử động làm cô đau nhói, Mìn nhăn mặt .

– Mẹ khỏe không mẹ ?

Đông Thiệu đến giường mẹ, bà Vĩnh nhìn Vy Hà . Đông Thiệu mỉm cười:

– Vy Hà muốn đến thăm mẹ và Mìn . 1 lát cô ấy phải về Sài Gòn rồi .

Bà Vĩnh nhìn Mìn, Mìn đã tươi cười:

– Chị ngồi ghế đó đi Hà . Anh Thiệu! Sao anh lại để cho chị Hà lúng túng vậy ?

Vy Hà ngồi xuống ghế và chào bà Vĩnh:

– Thưa, bác có đỡ chút nào không ?

– Còn đau nhức nhiều lắm, nhưng tôi nhẹ hơn vợ thằng Thiệu .

Vy Hà nắm tay Mìn siết nhẹ:

– Mong chị chóng bình phục .

– Cảm ơn Vy Hà nhiều lắm ... Hôm qua, Vy Hồng có quấy chị không vậy ?

– Không, nó ngoan lắm .

2 đứa bé ngồi cạnh Mịn . Vy Hà nhìn thấy nó rất thương yêu Mịn, vuốt nhẹ nhẹ lên lớp băng rồi cứ ôm Mịn mà hôn . Anh ấy đã có 1 gia đình hạnh phúc, anh đã chọn đúng . Vy Hà quay đi, nén tiếng thở dài .

Đồng Thiệu dắt 2 con ra ngoài, nhường cho 3 người đàn bà nói chuyện . Giờ đây họ đã thành thân thiết, và anh chỉ mong có như vậy .

Anh và Vy Hà đã có sống riêng biệt, tình yêu ngày nào đã trở thành 1 kỷ niệm dù rất khó mà quên .

o O o

Bây giờ thì Vy Hà trên đường về nhà . 2 bầu vú cô căng cứng và tanh tanh, sữa ướt cả 2 lần áo . Cô bắt đầu nôn nao .

Đẩy cánh cửa vào nhà, căn nhà hoàn toàn im ắng vào buổi trưa . Vy Hà đi nhẹ nhẹ vào, cô bình tĩnh chờ đợi 1 con thịnh nộ của Nguyên Hậu đổ xuống mình .

Đi ngang phòng Nguyên Hậu, cửa mở toát, không có Nguyên Hậu . Hả Nguyên Hậu đã đi làm ? Vy Hà bước nhanh đến phòng con . Mong muốn của cô là được ôm con vào lòng, ấn vú vào miệng con để nhìn thấy đôi môi bé bồng xinh xinh bú 1 cách háu đói .

1 hoạt cảnh cảm động làm Vy Hà lặng người . Nguyên Hậu đang nằm ngủ, anh nằm nghiêng ôm gọn con bé vào mình . Cả 2 cha con đều ngủ say . Vy Hà từ từ bước đến, thật nhẹ cô vuốt khẽ tay lên má con .

– Ai ?

Nguyên Hậu mở bừng mắt ra, anh dụi mắt 2, 3 cái rồi nhìn vợ . Hình như anh đang mắc cỡ với cô vì bị Vy Hà bắt gặp quả tang mình nằm ngủ ôm con, 1 điều anh chưa hề làm . Suốt từ lúc nó mới chào đời và chính vì nó mà anh ghẻ lạnh hững hờ với vợ của mình .

– Em cho con bú đã!

– Ngốc! Phải nặn bỏ sữa gió mới được cho con bú .

Nguyên Hậu đẩy tay Vy Hà không cho đụng con bé làm nó thức giấc . Giọng điệu anh ngọt ngào không 1 chút lạnh nhạt giận dữ, anh nắm tay Vy Hà lôi đi:

– Nói chị Ba pha nước cho em tắm rửa rồi vắt bỏ sữa gió ... Con bé nhớ mẹ thức cả đêm .

Vy Hà lặng lẽ làm theo lời Nguyên Hậu . Khi cô tươi mát tắm tấp xong định qua phòng con, Nguyên Hậu ôm cô lại:

- Em đi đâu suốt đêm qua Vy Hà ? Anh đi tìm em cùng hết, may là con bé không khóc đêm ?
- Anh đâu cần em mà đi tìm . Con bé ... không khóc vì nó biết số phận nó .
- Ai bảo em, anh không cần em ?
- Không ai bảo nhưng em biết, và nếu anh muốn ...
- Ly dị phải không ? Anh bắt con .
- Anh có thương nhớ đâu mà bắt .
- Anh bắt luôn cả mẹ nó nữa .
- Cái gì!
- Nhìn anh đây nè! Em có biết vắng em 1 ngày và 1 đêm, anh bỏ cả làm việc và anh thấy rằng anh không thể nào thiếu em .
- Vậy sao anh hững hờ lạnh nhạt với em ?
- Tại anh ghen .
- Đàn ông mà ghen, yêu không vô .
- Suốt ngày hôm qua ... anh cũng nghiệm ra 1 điều là ... con rất giống anh .
- Hứ!

Vy Hà phụng phịu đẩy mạnh Nguyên Hậu:

- Em sang với con .
- Con đang ngủ mà . Ngồi với anh tí đi, anh thêm hôn em gần chết .
- Hứ!

Nguyên Hậu hôn lên môi vợ, nụ hôn dài tràn ngập tình yêu nhớ nhung . Vy Hà chột ních đến nụ hôn hôm qua của Đông Thiệu, nó không mang lại cho cô 1 cảm giác nào hết . Cô vòng tay ôm cổ chồng hờn dỗi:

- Sao không bỏ người ta luôn đi ?
- Anh biết lỗi anh rồi mà cứng .
- Phải chi ngày hôm qua em bằng con đi luôn .
- Đừng ác với anh mà! Em đi đâu, anh cũng đi tìm hết .
- Anh có biết ngày hôm qua, em đi đâu không ?
- Em đi tìm Đông Thiệu và thăm con phải không ?
- Sao anh đoán đúng vậy ?
- Anh hiểu em sẽ đến đó chứ không đi đâu, và anh hiểu nếu em còn trở về là em còn yêu

anh .

– Tại sao anh nghĩ như vậy ?

– Có gần Đông Thiệu 1 lần nữa, em mới so sánh được ai yêu em và biết đâu em bề bàng trước hạnh phúc của họ .

– Anh có tin là em không bề bàng và chống lại mọi cám dỗ, và em hiểu ảo tưởng Đông Thiệu chỉ là ảo tưởng, anh tin không ? Anh có nghĩ là em đã nhớ nhóp khi trở về không ?

– Không .

Vy Hà muốn nín thở nhìn chồng . Nguyên Hậu mỉm cười, mắt anh nheo lại ranh mãnh:

– Em sanh mới có 1 tháng ... Đúng và người đàn bà sau khi sanh, cơ thể chưa bình phục, không bao giờ thấy đam mê xác thịt .

Vy Hà đỏ mặt ngúng nguẩy:

– Xem bộ anh rành ghê, hèn nào không thềm ghen ồn ào .

– Ngu sao em . Ngày hôm qua đến giờ anh cứ sợ em bỏ đi luôn .

– Anh không ghen, nhưng bây giờ thì em ghen .

Nguyên Hậu la lên:

– Anh làm gì mà em ghen ?

– Sao anh rành cái chuyện ... đàn bà mới sanh quá vậy ?

– À! Anh xem sách bé ơi!

Nguyên Hậu cụng và má vợ, anh bế Vy Hà lên:

– Bây giờ thì hãy sang với con đi, em bé .

– Sao không giữ người ta lại nữa đi ?

– Anh nghe tiếng con cựa mình, nó sắp khóc ở phòng bên đấy .

Vy Hà nép vào ngực chồng . Hạnh phúc của cô đã trở về .

o O o

Vy Hồng đẩy nhanh cánh cổng vào, tiếng reo của Nguyên Thảo làm anh dừng lại:

– Anh Hai! Mẹ và ba đang đợi anh .

Vy Hồng bây giờ là cậu thanh niên vạm vỡ, mang nhiều nét của mẹ, còn Nguyên Thảo cô bé giống cha như đúc . 2 anh em cùng mẹ khác cha tỏ ra rất khăng khít . Nguyên Thảo nghịch ngợm lôi tay anh trai .

– Anh Hai! Hôm nay anh thi đá bóng phải không ? Cho em đi với, em cổ động cho . Em mà cổ động thì khỏi chê đó!

– Hoan hô em gái anh 2 tay và luôn cả 2 chân .

Nguyễn Thảo trợn mắt:

– Í! 2 chân thì anh sẽ té như trái mít rụng luôn .

2 anh em cười phá lên chạy nhanh vào nhà .

– Thừa ba, thừa mẹ .

Ông Nguyễn Hậu hài lòng nhìn con trai của vợ . Tuy ông không nuôi nó vậy mà nó vẫn tỏ ra rất hiếu thảo với ông .

– Con định thi xong Tú tài, con học gì đây, Hồng ?

– Dạ, con theo nghề của ba Thiệu con .

– Eo ơi! Máu với ông chích ghê quá hà!

Nguyễn Thảo lè lưỡi rụt cổ lại . Ông Nguyễn Hậu bật cười, cốc lên đầu con gái:

– Ngốc ạ,! Ai cũng như con thì đào đâu ra người thầy thuốc đây . Còn Vy Hồng, con phải ở lại đây mà học .

– Dạ, mẹ con ở nhà cũng muốn như vậy .

– Anh Hai! Cái cô hôm qua bộ ... bò anh hả ?

Vy Hồng trợn mắt nhìn em gái, cậu liếc mẹ . Bà Vy Hà mỉm cười thông cảm .

– Mẹ không cấm con yêu đâu, nhưng con còn nhỏ, lo học trước tiên nhen con .

– Cái cô đó khó chịu lắm mẹ . Hôm qua cô ấy tưởng con là bò của anh Hai, cái mặt chù ẹ . Con ghẹo cho cô ghen đến khóc luôn .

Vy Hồng giậm chân:

– Mẹ thấy Nguyễn Thảo ghê chưa!

Nguyễn Thảo nháy mắt, nghiêng đầu gần anh trai .

– Nhưng mà cô ấy vừa dùng dùng lấy xe chạy đi, em xách xe rượt theo vào lễ giới thiệu:

"Tui là em ruột của anh Vy Hồng", là cô nàng cười ngòn ngọt ngay .

Ông Nguyễn Hậu lắc đầu, cười phá lên, ông chịu thua cô con gái nghịch ngợm của mình .

Tại ông yêu nó quá trời, nhưng mà nó vẫn không quá ngỗ nghịch .

Còn Nguyễn Thảo, cô bé vẫn lí lắc:

– Vậy kêu là ghen hả mẹ ? Ôi chao! Giận hờn, yêu, ghen, ghét ...

Bà Vy Hà nạt đùa cô bé làm Nguyễn Thảo xịu mặt . Cô quay sang anh trai làm nũng:

– Bắt đền anh đó!

Vy Hồng bọ má em gái . Hạnh phúc vẫn mãi có trong tiếng cười và trong nắng ấm .

Hết